

ШАН СА МОМИЧЕТО, КОЕТО ИГРАЕШЕ ГО

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

*На моите родители
На брат ми и на Уенди
На баба и дядо,
които бяха душата
на Нова Манджурия*

1

На Площада на Хилядите ветрове играчите на го са целите в скреж и приличат на снежни човеци. От носа и от устата им излиза бяла пара. Ледените иглички, щръкнали по перифериите на шапките им, сочат към земята. Небето е седефено, аленото слънце пада, пада. Къде ли пропада слънцето?

Кога този площад е станал място за срещи на любителите на го? Нямам представа. От толкова много игри гравираните върху гранитните маси табли са се превърнали в лица, мисли, молитви.

Стиснала в маншона грейката от бронз, аз потропвам с крака, за да раздвижа кръвта си. Моят противник е чужденец, пристигнал тук направо от гарата. Играта се разгорещява и чувствавам как ме облива приятна топлина. Светлината на деня помръква и пуловете едва-едва се различават. Изведнъж някой драсва клечка кибрит. В лявата ръка на моя противник се появява свещ. Другите играчи са си тръгнали. Знам, че на мама ѝ прилява, когато нейната дъщеря се прибира толкова късно. От небето се спуска нощ и се надига вятър. За да брани пламъка, мъжът прави завет на свещта със скритата си в ръкавица ръка. Изваждам от джоба си шишенце ракия, която опарва гърлото ми. Пъхвам го под носа на непознатия. Той ме поглежда недоверчиво. Брадата, с която е обрасло лицето му, не позволява да се разбере на колко е години. Дълъг белег се точи от края на веждата, минава през дясното му око, което стои затворено. Мъжът се начумерва и изпразва на един дъх шишенцето.

Тази нощ няма луна, вятърът проплаква като новородено. Над нас някакъв бог влиза в схватка с богиня и разблъсква звездите.

Мъжът преброява няколко пъти пуловете. Победила съм го с осемнадесет точки. Той въздъхва и ми подава свещта. Изправя се, като разгъва исполинската си снага, взема си багажа и тръгва, без да се обърне.

Прибирам пуловете в дървените гърненца. Те поскръцват между пръстите ми. Сега съм сама с моите войници и задоволеното си

самолюбие. Днес отбелязвам стотната си победа.

2

Мама е дребничка и стига едва до гърдите ми. Тялото ѝ е спаружено от продължителния траур за нейния съпруг. Когато ѝ съобщавам, че заминавам за Манджурия, тя пребледнява.

— Мамо, моля ви, време е вашият син да последва своята съдба на воин.

Без да каже нито дума, тя се прибира в стаята си. През цялата вечер печалният ѝ профил се откроява върху плъзгащата врата от бяла хартия. Тя се моли.

Тази сутрин над Токио падна първият сняг. На колене, долепил длани върху татамито, аз се кланям пред олтара на предците. Когато се изправям, погледът ми попада върху портрета на почитаемия татко. Мъжът ми се усмихва. Стаята е изпълнена с неговото присъствие. Да можех да отнеса частица от него в Китай!

В салона семейството ме очаква. Седнали на пети, те пазят тържествено мълчание.

Поздравявам най-напред мама, както по времето, когато бях момче и тръгнах за училище. Коленича пред нея и казвам: „Окасама^[1], аз заминавам“. Тя ми отвръща с дълбок поклон.

Дръпвам плъзгащата врата и излизам в градината. Мама, малкият ми брат и сестричката ми ме следват.

Обръщам се и се покланям до земята. Мама плаче. Тъмният плат на кимоното шумоли, когато тя на свой ред превива гръб. Затичвам се. Тя не успява да се сдържи и се втурва след мен в снега.

Спирам. Тя също. Опасявайки се да не се хвърля в прегръдките ѝ, отстъпва крачка назад.

— Манджурия е братска страна — провиква се тя. — За нещастие терористите се опитват да разрушат приятелството между двамата императори. Твой дълг е да пазиш този крехък мир. Между смъртта и позора без колебание избери смъртта!

Потегляме под звуците на фанфари. Семействата на войниците се блъскат по кея, опитват се да хвърлят към нас ленти, цветя, отправят

ни поздрави, които имат соления вкус на сълзите.

Брегът се отдалечава, а с него и грохотът на пристанището. Хоризонтът се разширява, безкраят ни поглъща.

Дебаркираме в Корея, в Пусан. Натъпкваме се във вагоните и потегляме на север. Призори на третия ден ешелонът спира. Изскачаме весело навън, за да се разтъпчем и да се изпикаем. Облекчавам се, подсвирквайки. В небето над главата ми се вият птици. Внезапно дочувам сподавен вик. Някакви хора тичешком се шумгват в гората. На десетина крачки от мен Тадаюки, наскоро завършил военното училище, се е проснал на земята. От гърлото му струи кръв. Очите му са отворени. Във влака пред мен все още се мерзелее младежкото му лице, застинало в учудена усмивка.

Нима да умреш е толкова лесно, колкото да се учудиш?

Посред нощ ешелонът спира на някаква гара в Манджурия. Покритата със скреж земя искри под светлината на фенерите. В далечината вият кучета.

[1] Почтително обръщение на японски към майката. — Б.а. ↑

3

Братовчедът Лу ме научи да играя го. Бях на четири години, а той на два пъти повече.

Безкрайните часове на размишление бяха същинско мъчение, но желанието за победа ме караше да стоя като прикована пред дъската.

Десет години по-късно Лу бе смятан за изключителен играч. В Новата столица^[1] той толкова се бе прочул с уменията си, че императорът на независима Манджурия^[2] го бе приел в двора си. Той така и не ми благодари, че съм го отвела до славата. Аз бях неговата сянка, неговата тайна, неговият най-добър противник.

На двадесет години Лу е вече старец. Над челото му се спускат бели кичури. Той върви ситнейки, със скръстени ръце и превит гръб. Върху лицето му са покарали първите косми, които напомнят брадичка на столетник.

Преди една седмица получих от него писмо:

„Идвам за теб, малка братовчедке. Взех решение да ти говоря за нашето бъдеще...“

Останалата част от писмото представлява нечетливо признание. Този дискретен братовчед е топил перото си в разрежено мастило. Наклонено изписаните йероглифи се редят филигранно като ято жерави, което лети сред мъгла. Безкрайно и непонятно, неговото писмо върху дълъг лист оризова хартия ме изкарва от кожата ми.

[1] Син Дзин, столица на независима Манджурия, днес град Чанчун. — Б.а. ↑

[2] Пу И е последният китайски император. Абдикира през 1912 година след създаването на Китайската демократична република. През 1932 година с японска помощ избягва от Тяндзин, където е въдворен, за да узаконят окупацията на Северен Китай от 18 септември 1931 година, японците го поставят впоследствие на престола на Манджурия, чиято независимост обявяват през март 1932 година. — Б.а. ↑

4

Снегът се сипе непрестанно и се налага да прекратим ученията. Притиснати от леда, студа и вятъра, прекарваме цели дни в помещенията и играем карти.

Излиза, че по селата в Северна Манджурия китайците изобщо не се къпят и се пазят от студа, като мажат телата си с рибена мас. След нашите протести най-накрая сковаха по средата на казармата барака за баня, пред която офицери и войници се редят на опашка.

Вътрешността е обгърната от пара, която се стича по стените. Върху огнището в огромен котел кипи вода от разтопен сняг. С продънено канче всеки гребче своята дажба.

Събличам се и се търкам с натопена в мътната течност хавлия. Недалеч от мен се е образувал кръг. Офицерите трийт един друг гърбовете си и обсъждат последните новини. Приближавам се и разпознавам човека, който говори в момента: това е капитан Мори, един от ветераните, сражавали се за независима Манджурия.

Сутрешният вестник^[1] съобщава, че майор Джан Сюелян е взел за заложник Чан Кайши в град Сиан, където неговата войска е намерила убежище^[2] от шест години насам.

— Джан Сюелян е недостоен син и женкар — подиграва се капитан Мори. — Веднага след 18 септември, когато нашата армия обкръжи град Шън Ян, където се намираше неговият щаб, този развратник избяга, без дори да окаже съпротива. Що се отнася до Чан Кайши, той е професионален лъжец и няма да удържи обещанието си. Ще прегърне комунистите, само за да може по-лесно да ги задуши.

— Никаква китайска армия не може да ни се опре — обажда се някакъв офицер, на когото ординарецът енергично търка гърба. — Гражданската война съсипа Китай. Един ден ще анексираме цялата му територия, както направихме с Корея^[3]. Ще видите, че нашата армия ще се спусне по железопътната линия, която свързва Южен и Северен Китай. За три дни ще превземем Пекин, след шест дни ще

маршируваме в Нанкин, а след още една седмица ще спим в Хонконг, който ще ни открие пътя към Югоизточна Азия.

Неговият брътвеж се потвърждава от слуховете, които се носеха из пехотата ни още в Япония. Въпреки сдържаността на нашето правителство, с всеки изминал ден завоюването на Китай става все по-неизбежно.

Вечерта заспивам спокоен и щастлив с усещането, че съм чист.

Шумолене на плат ме изтръгва от дрямката. Лежа в моята спалня, а в съседната стая седи татко, облечен в своята тъмносиня памучна юката. Мама се разхожда. Полите на нейното сиво-мораво кимоно се разтварят и под него се вижда долно бледорозово кимоно. Лицето ѝ е на млада жена. Край бадемовите ѝ очи няма нито една бръчица. От нея се носи дъх на пролет. Това е парфюмът, който татко ѝ поръча от Париж!

Изведнъж се сещам, че след смъртта на татко тя не докосна повече шишенцето с този парфюм.

Сънят ми се стопява, остават само болката и носталгията.

[1] На 12 декември 1936 година Джан Сюелян взема за заложник Чан Кайши. Освобождава го на 25 декември и го придружава в Нанкин, където е седалището на Гуоминдан, Китайската народнодемократична партия. При слизането от самолета Чан Кайши скъсва споразумението и хвърля в затвора Джан, където последният прекарва почти петдесет години. — Б.а. ↑

[2] На 18 септември 1931 година японската армия разбива войските на Джан Сюелян и взема Манджурия под свой контрол. — Б.а. ↑

[3] От 1905 до 1910 година Япония успява да изтласка руските и китайските сили от Корея, сетне колонизира полуострова, налага своя език и води политика на културна асимилация. — Б.а. ↑

5

Братовчедът Лу се прегърбва. Той се старае да върви като доволен от себе си мъж. Заплашително хлътналите му очи върху измършавялото лице ме дебнат. Взирам се в него и го питам:

— Какво ти е, братовчеде Лу?

Той не отговаря.

Каня го да играем го. Той пребледнява и се върти на стола. Неговите пулове издават вътрешната му нестабилност. Пространството, което заема върху дъската, е или прекалено тясно, или прекалено широко. Геният му успява да очертае само някакви странни и немощни фигури. Досещам се, че пак е чел старинни наръчници по го, доставени му от неговия съсед антикваря, първокласен фалшификатор. Питам се дори дали от четенето на тези ръкописи, изпълнени с тадистки тайнства, на които приписва божествен произход, моят братовчед накрая няма да свърши като онези древни играчи, които изгубвали разсъдък.

— Братовчеде, станал си странен. Защо? — питам го аз, когато, вместо да мисли над играта, потъва в мечтание, съзерцавайки плитката ми.

Той изведнъж се изчервява, сякаш съм разгадала неговата тайна. Изкашля се и приема вид на вдетинен старец. Започвам да губя търпение и му се подигравам:

— Какво откри в книгите, братовчеде? Да не би безсмъртието? Все повече започваш да приличаш на онези трепереци алхимици, открили тайната на червения цинобър.

Той не ме слуша. Погледът му отбягва моя и се насочва към последното негово писмо, което нарочно съм оставила на масата.

Откакто е пристигнал, младежът очаква отговора на безмълвните си въпроси. Бях решила да не му казвам нито дума.

Тръгва си обратно за Столицата, болен и съкрушен. Изпращам го до гарата. При вида на влака, който се отдалечава сред вихрушки от сняг, изпитвам странно облекчение.

6

Най-сетне моята първа задача!

Нашият отряд получава заповед да преследва група терористи, които не се съобразяват с нашата власт над манджурската земя. Преоблечени като японски войници, те са нападнали тилово подразделение, за да си набавят оръжие и мунициии.

В продължение на четири дни напредваме по скованата от лед река. Насрещният вятър пречи на движението ни. Дълбокият до колене сняг ме спъва. Въпреки новия шинел, студът е по-остър от сабя и ме пронизва. Вече не чувствавам нито краката, нито ръцете си. Крача без нито една мисъл в главата. Натоварен като добиче, скрил лице във вдигнатата яка на униформата, мечтая единствено да се стопля на лагерния огън.

Стигаме до подножието на един хълм, когато отекват изстрели. Пред мен неколцина войници рухват като покосени. Хвърлям се на земята. Попаднали сме в клопка! Разположен по възвишенията, противникът ни обсипва с куршуми, без да можем да му отвърнем. Остра болка ме прорязва през стомаха. Ранен съм! Умирам. Опипвам с ръка. Никаква рана: обикновено схващане на мускулите, предизвикано от страха. Това откритие ме кара да се срамувам. Надигам глава и избърсвам снега, полепнал по очите ми: по-опитните от нашите войници са прибягали до замръзналата река и укрита покрай брега отвръщат на стрелбата. Скачам и се втурвам напред. Мога да бъда улучен хиляди пъти, но на война животът и смъртта зависят от някакъв странен жребий.

Нашите картечници откриват огън. Под прикритието на тяхната мощ, се вдигаме на атака. За да изкупя малодушието си от преди малко, заставам начело на взвода със сабя в ръка.

Възпитан в един свят, белязан от чувството за чест, не познал нито престъпление, нито нищета, нито предателство, аз за пръв път изпитвам омраза: върховно чувство, жажда за справедливост и мъст.

Свъсеното снежно небе заплашва да ни затисне. Разбойниците са под закрилата на грамадни скали, но пушекът от изстрелите издава местоположението им. Хвърлям две гранати. Те избухват и над земята изригва гейзер от откъснати крака, ръце, късове плът сред вихрушка от сняг и пламъци. Тази адска гледка ме изпълва с радост. Започвам да крещя. С един скок замахвам към някакъв оцелял, който се цели в мен. Главата му се търкулва в снега.

Най-сетне мога да гледам в лицето моите предци. Поверявайки ми своето оръжие, те са ми завещали и своята храброст. Не опетних тяхното име.

Битката ни хвърля в някакво полусъзнателно състояние. Възбудени при вида на кръвта, ние бием пленниците, за да ги накараме да проговорят. Ала китайците са потвърди от скала и не трепват. Накрая тази игра ни омръзва и ги убиваме. Два куршума в главата.

Мръква се. Опасяваме се от нова клопка и затова решаваме да лагеруваме на място. Нашите ранени охкат. Дочува се предсмъртно хъркане, сетне затихва. Студът покрива устните им със скреж, няма да оцелеят.

Събираме трупите на нашите войници. Земята е толкова твърда, че дори не успяваме да им изкопаем гроб. Утре дивите зверове ще разчистят терена.

Трупаме върху себе си всичко, което ни попадне: дрехи на убити, изоставени одеяла, клони от дърветата, сняг. Притискаме се като овце и оставаме нащрек.

След като дълго се опивах от горчивата наслада на победителя, накрая заспивам. Изведнъж се стряскам от глух шум. На вълците им е омръзнало да ни чакат да се махнем и накрая са се нахвърлили на трупите.

За Нова година братовчедът Лу отново пристига.

На панаира в Храма на Белия кон, залутани в навалищата, изгубваме нашите приятели и се оказваме сами. Той ме моли да не вървя толкова бързо и ме хваща за ръката. Дръпвам я с погнуса. Бързам да намеря останалите и се затичвам. Той ме следва като сянка и ме умолява да спра. Ядът ми избухва. Заявявам му, че незабавно трябва да се приберем в къщи. Преструва се, че не ме е чул. Пред един павилион, под стръмния покрив, от който висят ледени шушулки, преграждам пътя му.

Очите му блестят, вкочанените му от студа бузи са като две парчета ален плат, залепени върху бледото лице. В пространството между веждите и лисичия му калпак блести дебел слой скреж. Болезненото му изражение ме отвращава. Побягвам. Той се втурва да ме гони, като ми предлага да разгледаме изваяните от лед фенери.

Ускорявам ход.

Лу ме следва с широки крачки и ме умолява да го изслушам. Гласът му започва да трепери и преминава в хленч.

Запушвам ушите си, ала приглушените му думи продължават да ми се натрапват.

— Какво мислиш за писмото ми? — провиква се той.

Спирам разярена.

Той се стряска и не смее да пристъпи.

— Прочете ли го? — настоява Лу.

Изсмивам се немилостиво.

— Накъсах го.

Обръщам му гръб. Той се хвърля върху мен и ме задушават в прегръдките си:

— Изслушай ме!

Аз го отблъзвам.

— Братовчедо Лу, да поиграем го. Ако спечелиш, приемам всички твои предложения. Ако загубиш, повече няма да се виждаме.

8

Терористите непрекъснато ни се изплъзват, та празнувахме Нова година в компанията на вълците и лисиците.

Навалелият днес сняг се трупа върху вчерашния. Ще преследваме противника, докато свърши припасите и мунициите.

Кой би могъл да опише суровата зима на Северен Китай? Тук вятърът свири, а дърветата се прекършват от тежестта на леда. Боровете приличат на надгробни камъни, оплескани с черна и бяла боя. Понякога се мярка елен или петниста сърна. Те ни гледат стъписано, сетне изчезват.

Продължаваме да вървим. Един час ходене ни струва толкова усилия, че плуваме в пот. Едва успяваме да си поемем дъх и вятърът ни пронизва през шинелите, вкочанява крайниците ни.

Противникът е хитър и познава местността, така че ни напада изненадващо, а след това се оттегля. Въпреки понесените от нас загуби, продължаваме упорито това състезание по издръжливост.

Който устои на изтощението, ще излезе победител в лова.

9

Играта започва призори, преди изгрев слънце в един ъгъл на салона. Лу не е мигнал цяла нощ. С кървясали очи и разчорлена коса той пие чаша след чаша чай, за да остане буден, като непрекъснато въздиша. След два дни, прекарани във визити и благопожелания из града, тази сутрин моите родители, облечени в традиционни костюми, приемат гости. Затваряме се в моята стая и напразно се стараем да се откъснем от глъчката на поздравленията. Непрекъснато идват да ни викат. Пред едни трябва да коленичим, за да честитим Новата година и да пожелаваме късмет. За други е достатъчен и бегъл поклон. Възрастните умират за комплименти. Поласкани, те ни подават червени пликове с пари с неизменната фраза: „Деца, вървете да си купите бонбони.“ Лу се връща при дъската и с презрение захвърля пликовете на една маса. За да го ядосам, аз разпечатвам моите, броя банкнотите и коментирам.

— Престани — казва ми той. — Вече не си малко момиченце.

Отвърщам му с гримаса.

— Скоро ще станеш на шестнадесет години — промърморва сърдито той. — На тази възраст жените се омъжват и стават майки.

— Е, и какво? Да не смяташ да се жениш за мен? — прихвам аз.

Той става мрачен.

По обед земята потреперва от барабани, фанфари и бомбички. Виждам през прозореца, отвъд оградата облечени в червено танцьори и танцьорки, качени на кокили, да се реят между дърветата на фона на небето.

Лу запушва уши. Вместо да ме разсее, тази народна музика изостря вниманието ми. По дъската играят отблясъците на зимния ден, изпълнен с веселбата от улицата. Празниците ме карат да търся усамотение. Самотата ми прилича на топ червена коприна, заключен в дървена ракла.

След обяда братовчед ми се отдава на унесено съзерцание. Изтрива няколко сълзи, избили по ъгълчетата на очите му. Не умея да

се правя на глупачка и затова си замълчавам. Тишината се разстила над дъската, подобно на ястие от студена юфка.

Братовчед ми смутено подпира глава на шепата си и не престава да въздиша. Към деветнадесет часа допуска грешка. Не дочаквам края на играта и вечерта му заявявам, че вече е изгубил и трябва да изпълни нашия облог.

Той блъсва стола и става.

На другата сутрин научавам, че си е отишъл. Влакът му е в девет часа, така че имам време да го настигна. На гарата той очаква да дам израз на угризенията си. Има да се чака. Не възнамерявам да го моля за прошка. Това само ще насърчи глупостта му. Той ме оскърби и трябва да си понесе наказанието. По-късно ще му пиша, ще го повикам да се видим, когато нечистите му желания отстъпят пред смирението на победения.

10

Нашият взвод обкръжава някакво затрупано под снега село. Научили за нашето пристигане, жените, децата, и мъжете са се разбягали. Останали са само неколцина старци, сгущени в колибите, които изглеждат още по-мизерни със сиромашката си новогодишна украса.

Събираме ги посред селото. Облечени криво-ляво, те загръщат върху мършавите си тела кърпени одеяла и гледат тъпо изпод калпаците. Треперят, охкат и се опитват да ни умилостивят. Напразно се мъча да говоря с тях на мандарински. Те не разбират нищо и ми отговарят на някакво непонятно наречие. Ядосан, ги заплашвам с пистолета. Ненадейно трима от тях се хвърлят в краката ми, вкопчват се в коленете ми и на съвършен мандарински започват да обясняват, че са невинни. Отвратен, се опитвам да се освободя от хватката им, като ги блъскам с приклада. Те обаче ме стискат още по-силно и удрят глави в корема ми.

Смущението ми развеселява войниците. Обръщам се към един от тях:

— Глупак, ела да ми помогнеш.

Смехът му преминава в гримаса. Той чевръсто сваля пушката от рамото си и забива щика в крака на единия от старците.

Ревейки от болка, раненият се търкулва на земята. Двамата му спътници ужасено падат по гръб. Идвам на себе си от изненадата и изкрещявам на войника:

— Тъпако, можеше да ме раниш.

Зрителите наоколо отново избухват в лудешки смях.

Жестокостта на нашите войници се дължи на суровото ни възпитание. Децата ежедневно биват наказвани с плесници, юмруци, обиди. В армията се насажда покорство и смирение, офицерите бият до кръв низшите чинове и войниците или кълцат бузите им със специално изострена за целта бамбукова линия.

Неприятно ми е да измъчвам невинни. Жал ми е за тези стари китайци, които живеят в невежество, бедност и мръсотия. Те са кротки и се подчиняват без разлика на манджурския император, на китайския военачалник или на императора на Япония, стига да има с какво да напълнят корема си всеки ден.

Заповядвам на войниците да превържат ранения и да отведат старците. Претърсваме къщите и им вземаме провизиите до последната троха брашно. Обещавам да им върна всичко, ако ни кажат къде се крият терористите.

На другата сутрин един от тях идва да ни събуди.

Гладът му е развързал езика. Не чакаме да се съмне и потегляме във виелицата.

11

Десет дни по-късно получавам писмо от Лу. Съобщава ми, че се е сдобил с паспорт за вътрешните земи^[1] и че само да кажа, веднага заминава за Пекин.

Чудно защо, но докато разчитам написаното от него, ми става мъчно. Веднъж в пристъп на треска той бе рухнал върху дъската за игра. Тогава спечелих състезанието на негово място. С тази победа станах единствената жена, приета в затворения кръг на любителите на го.

Минаха години и аз с тревога се вглеждам в заника на моето детство, което никога повече няма да изгрее.

Лу така и не ме разбра. Той иска от мен да вляза в света на възрастните, без да съзнава, че този печален и суетен свят ме плаши.

[1] Тъй като Манджурия често бива наричана „страна извън Великата стена“, територията вътре в Стената бива наричана „вътрешни земи“. От 1932 година, когато е обявена независимостта на Манджурия, японците въвеждат паспортна система, за да контролират по-добре движението между зоната на тяхното влияние и останалата част от Китай. — Б.а. ↑

12

Пристига нова заповед. За да попречим на терористите да попълват запасите си, трябва да опожарим хамбарите във всички села.

След опустошението селцето изглежда зловещо като гробище. Воят на вятъра се смесва с воплите на селяните, проснали се пред яркия пламък и черния дим на кладите.

Три месеца откакто заснежената гора ни отделя от външния свят. Сред войниците насилието все повече расте и те непрекъснато пият и се карат помежду си. Белотата, сивотата, отблясъците, безкрайните преходи постепенно ни докарват до умопомрачение. Завчера един ефрейтор се съблече гол и избяга. Открихме го припаднал на една урва. Налага се да го вържем с въже на врата и да го влачим след нас. Замаян от ругатните и кикота, установявам, че подобно на припев в главата ми се въртят все едни и същи мисли.

Постепенно губейки разсъдък, продължаваме напред през снега, към снега.

В девическия колеж се отегчавам.

Националното ни образование ни превръща в смешни преструвани и един ден моите съученички ще станат съвършени светски жени. Хуан, най-красивата от тях, има грижливо оскубани вежди, които очертават над очите ѝ два полумесеца. Тя непрекъснато ги свива, вдига и отпуска. Престорената ѝ веселост, предвзетия ѝ смях не могат да прикрият мъките на пубертета.

Джоу, най-грозната, има най-разкошните коси от целия ни клас. Неугледната физиономия ѝ позволява да говори с презрение и язвителност. В това ѝ е чарът. Разправят, че нейната майка, дъщеря на маршал, силна като монголски борец, успяла да се наложи в Столицата благодарение на своето тегло.

В междучасието момичетата говорят за кинозвезди, за рокли, накити, бракове и за тайните връзки на императрицата. Никой не чете новата литература с нейните остри критики към едно прогнило общество; никой не споменава за политическите събития, които от ден на ден стават все по-тревожни. От ръка на ръка се предават любовни романчета, над които всички охотно леят сълзи. Независима Манджурия ни откъсва от останалата част на Китай. Тя се е превърнала в инкубатор, където копринени буби плетат нежните нишки на пашкулите, за да измрат накрая във врялата вода.

След училище отивам на Площада на Хилядите ветрове. Играта го ме пренася в един свят на движението. Непрекъснато променящите се фигури ми позволяват да забравя блудкавото ежедневие.

В училище моите съученички ме наричат „чужденката“. Те гледат на моята пристрастеност към го като на някаква налудничава приумица. Играчите пък предпочитат снизхождението, което им прави чест, и ме приемат като някакво своенравно момиченце.

Преди двадесет години, след сватбата, баща ми успял да убеди дядо да го изпрати да учи в Англия. Една година по-късно той се завърнал пропит със западната култура и отправил предизвикателство

към традицията. Поверил сестра ми Лунна перла на грижите на своята майка и отвел съпругата си да странствуват заедно на Запад. В Пекин, където живеели двете семейства, избухнал скандал. Бащата на майка ми, оттеглил се от дворцовата длъжност велможа, прекъснал връзките си с дядо ми по бащина линия, който все още заемал такава длъжност. Така че аз съм родена сред лондонската мъгла. Болезненият характер на едно такова неуместно раждане незабавно се проявил в прищевките на обърканата ми душа. За съжаление нямам никакъв спомен от ранното си детство. След рухването на Империята двамата старци се бяха помирили, обединени от омразата към републиканците. Умряха почти едновременно. След като се завърнаха за погребенията, моите родители се подчиниха на волята на баба ми и ние напуснахме Пекин, за да се заселим в този град, където моите прадеди имали ловно имение.

Баба ми, чиято мечта бе мирът, умря към края на войната от 18 септември 1931 година. Пет дни след поражението китайските войници намериха убежище в нашия град. Те изкъртиха входната врата и нахълтаха у дома, където настанаха ранени.

След това японците ни наложиха обсада. Бомбардировката продължи три дни. Един снаряд улучи нашата къща и голяма част от ценните ни мебели се превърнаха в пепел. Китайската армия капитулира и войниците повече не се мярнаха. Понесе се слух, че три хиляди души били разстреляни някъде извън града.

След смъртта на баба животът ни продължи да тече все така бавно. Японците поставиха нов кмет. Барикадите изчезнаха. По покривите се развяха противникови знамена. Японски магазини отвориха врати, а в ресторантите традиционната бяла памучна завеса отстъпи място на платове с японски букви върху тях. По улиците плъзнаха тълпи японки с високи лъскави кокове. Тесните кимона спъваха движенията им и ги принуждаваха да ситнят, тракайки с дървените си обувки по нашите павеа.

Наложи се да построим нова къща. Бяхме обеднели от инфлацията и мама отпрати камериерките, като задържа единствено готвачката и една прислужничка. Разорената аристокрация отстъпи място на новобогаташите, които донесоха в града една натруфена веселост. Появиха се хотели, луксозни магазини и изискани

ресторанти. Никога преди по улиците не се бе ширило такова благоденствие.

Всеки от родителите ми намери свой начин за бягство от действителността. Баща ми се зае с ожесточение да съставя антология на английската поезия. Мама пък започна да преписва неговия ръкопис, рисувайки красиви извивки на мястото на небрежния му почерк.

Тя заключи грижливо своите отвъдморски спомени в един сандък. Използвам всяко нейно отсъствие и отмъквам ключа, скрит в една ваза. Снимките, дрехите, писмата и платовете с причудливи шарки излъчват омаен мирис. Това ухание не напомня нито мускус, нито кедър, нито сантал, нито цветята от нашите градини, нито дърветата от нашите градове и ме пренася в един друг свят.

Мечтанията само усилват моята печал.

Най-сетне! След цял месец ожесточено преследване из планините, успяваме да издебнем терористите. Попаднали в обкръжение на ръба на една пропаст, този път те не ще могат да ни се изплъзнат.

Отдавна сме привършили почти всичките си провизии. В очакване да ги попълнят си поделяме това, което е останало. Оттук нататък всеки може да преброи на пръстите на едната ръка сухарите, които му се полагат, и които ще изяде със сняг.

Вчера по обяд свършихме и боеприпасите и затова решихме да атакуваме китайците с щикове.

Тази сутрин в планината цари странно спокойствие. Дори вятърът е утихнал. В тишината се чува крясъкът на фазаните. Написвам завещанието си. Прощалните думи успокояват нервите ми.

Бавно измъквам сабята от ножницата. Избърсвам острието с носната си кърпа.

Никога тази изкована в началото на XVI век стомана не ми се е струвала толкова блестяща. На времето е служила на моите предци и е отсякла безброй глави. Днес тя е огледало, в което се отразява застрашителната чистота на смъртта.

Внезапно прозвучава тръба. С един скок се измъквам от окопа и се втурвам срещу врага, като надавам боен вик. Никой не се мярка, пред нас няма жив човек. Терористите са се изпарили! На ръба на пропастта един войник ни прави знак. На стотина метра под нас белият сняг е осеян с трупове. Преди да се хвърлят в бездната разбойниците са захвърлили там оръжията си, мъртвите и ранените. Сега разбираме защо вчера по обед, след ожесточена престрелка пушките им внезапно замлъкнаха.

Боеприпасите на двата лагера бяха свършили едновременно, като никой не е подозирал за липсата им у другия. И ние, и те сме били на прага на отчаянието.

Японците бяха избрали славата чрез действието, а китайците чрез смъртта. Величието на тяхното колективно самоубийство е белязано от тъжна ирония. Да се убиеш преждевременно е позорна капитулация. Съществуващата от няколко хилядолетия китайска цивилизация е родила безброй философи, мислители, поети. Ала никой от тях не е проумял несравнимата енергия на смъртта.

Едничка нашата по-скромна цивилизация е достигнала до същината: да действуваш, означава да умираш, да умираш, означава да действуваш.

По внесен от Запада обичай с Новата година започва сезонът на баловете.

Сестра ми облича една от своите европейски рокли. Тя разделя косата ми на крив път, след което я намазва с брилянтин. После отваря кутийката с грим. След един час не мога да се позная. Лицето ми е бяло като натрит със сапун чаршаф. Клепките ми са по-тъмни от крилете на нощна пеперуда. От трепкането на изкуствените мигли приличам на разплакана.

Площадът на кметството е украсен с безброй гирлянди и звезди. Каляски и коли се плъзгат по снега, сетне от тях слизат аристократи, които въртят бастунчета със златни дръжки, жени с кожени палта, накъдрени коси и небрежно пъхнато между устните цигаре от слонова кост.

Борова горичка отделя хотел „Импириъл“ от останалия свят. Между тънещите в мрак пространства и трептящата светлина на факлите се вие изчистена привечер пъртина. Снегът блести по върховете на дърветата. Върху светлия фон на заледените прозорци се открояват силуетите на лакеите в червени наметки.

Въртяща врата ме праща в огромна зала. Червени лакирани колони се извисяват към купол, от който висят кристални полилеи, подобни на букети фойерверки. По стените се люшкат планини, гори, морета; слънцето съзерцава луната, а към облаците се издигат жерави.

Сестра ми ме отвежда до една маса и ми поръчва кафе с мляко, което е прието да се пие на такива места. Оркестърът акомпанира певица, облечена в ярка рокля с пайети. Снагата ѝ се вие като омаяна от факир змия. От млечнобялата ѝ гръд се изтръгва печален глас.

Не след дълго зет ми кани сестра ми на танц и двамата се устремяват на дансинга. Вперили очи един в друг, сплели ръце, прекрасни и елегантни, те се приближават, отдалечават се, въртят се, сменят посоката. Музиката става по-бърза. Усмехната, зачервена, сестра ми се оставя на вихъра на танца. Валсът завършва и избухват

аплодисменти. Зет ми я целува нежно по рамото. Сърцето ми се свива. Кой би могъл да предположи колко много я кара да страда той?

Погледът ми минава по масите и се спира на Хуан, която от известно време ме гледа. Моята съученичка ми кимва с глава. Ще ми се да потъна в земята, за да прикрия ужасния си грим. Какво ли ще разправя утре? Ще стана за смях на всички.

Съвсем се стъписвам, когато тя ми дава знак да отида на нейната маса. Ставам бавно. Докато се приближавам, откривам, че и нейните бузи са покрити с дебел слой грим. Облечена е в рокля с гол гръб. Подобна екстравагантност ме успокоява. Не съм единствената, която се е направила на карикатура.

Някакъв мъж ми отстъпва мястото си и отива да вземе друг стол. Хуан ме представя на приятелите си, които ми се струват доста възрастни. Заговаря ме приветливо. За пръв път изящните ѝ жестове ми се струват изискани. Враждебността ми към нея изчезва и аз ѝ споделям колко ми е неприятно това лицемерно и надуто общество.

Тя ме изглежда продължително и ми подава чашата си.

— Трябва да пиеш. Инак завинаги ще си останеш чужденка.

Шампанското гъделичка гърлото ми и ме кара да се разкашлям. Става ми весело. Насърчавана от Хуан, аз се осмелявам да вдигна глава и да посрещна погледите на мъжете. Един от тях ме кани на танц. В прегръдките му се чувствавам тромава като мечка. Връщам се при Хуан, която ме посреща с лудешки смях. Това момиче, което не обичах, изведнъж става моя съучастница.

На излизане от хотела, все още пияна, настоявам да следваме колата пеша. Сестра ми ме смъмря, но не след дълго предложението ѝ харесва. Трябва да ми поразмине, преди да се прибера у дома.

Навътре в гората се откроява някаква сянка. Гол мъртвец, със скръстени върху корема ръце, се вижда с празни очи към небето.

Миналото лято Обединената съпротива започна да напада противникови ешелони. Тогава японците опожариха нивите покрай железопътната линия. Оттогава тълпи разорени селяни бродят из нашия град и просят няколко зрънца ориз. Няма съмнение, че този клетник е един от тях, и че е умрял от глад. Мъртвите не могат да се защитят. Другите просяци са съблекли всичките му дрехи.

С каква радост получавам първите писма! Почитаемата мама подробно ми описва как е протекъл празникът на Новата година. Научавам от малката ми сестра нещо, което тя е предпочела да премълчи. След моето заминаване мама всеки ден ходи в храма, където се моли часове наред. Що се отнася до малката ми сестра, тя сънувала, че Буда ме е взел под свое покровителство.

Писмото от малкия ми брат е кратко. Както винаги този доктор по класическа литература пести думите и чувствата. Признава, че в наши дни родината се нуждае повече от войници, отколкото от писатели.

Четейки тези редове, чувствавам, че очите ми се просълзят. Неговото послание е ясно: той ме моли да му простя, че толкова дълго не е могъл да ме разбере.

Още като юноша, след смъртта на татко, изпитвах към моя брат една толкова тревожна любов, че бях решил да поддържам с него тесни връзки, като тези, които съществуват между сина и бащата, между атлета и неговия треньор, между войника и неговия командир. За да го издигна до равнището на моите изисквания, го принуждавах да учи игрите, в които аз самият бях много добър. Малкият ми брат се преструваше, че се покорява, и дебнеше момента, когато да се разбунтува.

Този ден настъпи. Природата така е устроила нещата, че настъпва момент, когато възрастните губят своето превъзходство над по-малките. На шестнадесет години малкият ми брат стана на ръст колкото мен. Беше се превърнал в младеж с изпъкнали мускули и здрави кости. Един ден в клуба по кендо той отправи към мен тържествено предизвикателство. Миг след това получих удар с дървения меч право по маската. Бе толкова силен, че залитнах. Когато стъпих отново здраво на крака, победителят се поклони и ми благодари, че съм приел двубоя. Сетне свали маската. Върху лъсналото

му от пот лице се четеше зле прикрито ликуване. След като ме поздрави, той излезе от дожо както си беше в боен костюм.

По-късно младежът пожела да стане писател и постъпи в Токийския университет. От този ден пътищата ни се разделиха. Във факултета той се сдружи със студенти левичари, започна да се държи предизвикателно и презрително. Под влияние на анархистки писатели стана враждебен към военните. Обвиняваше ги в намеса в работата на правителството, наричаше ги убийци на свободата.

Нямах нито време, нито търпение да разсея заблудата му. Впрочем, той рядко се мяркаше у дома, когато аз бях там. За мен малкият ми брат бе изгубен, погълнат от мощната червена вълна.

На какво ли се дължи тази промяна у него? Дали не се е спречкал с другарите си? Кой ли му е разкрил колко суетен е марксизмът и колко смехотворна е неговата утопия?

Отговарям му с писмо, кратко колкото неговото:

„Братко, след първото сражение вече се прекланям единствено пред слънцето. Това светило притежава постоянството на смъртта. Пази се от луната, огледало на този красив свят. Тя расте и намалява с непостоянството на същинска измамница. Всички ще умрем един ден. Едничка нацията ще пребъде. Хиляди поколения патриоти ще изградят нетленната величина Япония.“

На моята възраст едно приятелство заличава друго, припламва, угасва, без никакво постоянство, но винаги горещо.

Каня Хуан на обяд у дома и ѝ разкривам моя свят. Облечена в подплатена синя рокля китайска кройка, с коси прибрани на две плитки, тя по всичко прилича на целомъдрена и кротка китайска ученичка и успява да спечели родителите ми. След обяда ѝ предлагам чай и я отвеждам в моята стая. Тя прекрачва прага плахо, сякаш пристъпва в някаква страна на мечтите.

За да ѝ покажа магията на тази древна стая, една от малкото оцелели след бомбардировката, изгасвам лампите и запалвам свещи. В полумрака се открояват свитъци с калиграфии и картини, които плавно се преливат в цветните фрески по стените. Централно място заема импозантна етажерка с книги. Върху лакираната маса са изрисувани птици, които пърхат сред листака. Върху резбован шкаф две гърнета с пулове за го бдят над моя сън. Хуан взема учебник по го и го разлиства. Вдига една от дългите фиби за кок от масивно сребро с пера, които колекционирам. Гали с пръст бисерите по нея. Дълго време мълчим и двете.

Тогава тя сядва върху леглото и ми разкрива сърцето си.

Родена била на село и изгубила майка си, когато била едва осемгодишна. Баща ѝ се оженил повторно и бил смазан под туловището на новата си съпруга, която всяка сутрин с лула в уста отивала да надзирава полските работи. Мащеха ѝ я ненавиждала. Не след дълго родила близнаци и любовта на баща ѝ се пренесла върху тях. В къщата тя се превърнала в момиче за всичко. Когато поотраснали, момчетата започнали да се забавляват, като я тормозят. Измъчвали я като котета, които си играят с ранено врабче. Мащехата ѝ непрекъснато я обиждала, а и разполагала с богат арсенал ругатни. Прокудена в слугинската стая, нощем тя брояла капките дъжд, които се стичали от покрива. Те нямали чет, също както и страданията ѝ.

Когато навършила дванадесет години, я пратили в колежа. Така Хуан вече не се набивала в очите на мащехата си и същевременно открила свободата.

Пламенна и решителна, тя се освободила от селското си произношение и станала същинско градско момиче. Не ѝ трябвало много време, за да открие механизмите, които движат живота в града и ги използвала в своя изгода. С помощта на няколко монети, пуснати в джоба на портиерката на пансиона, и на две-три бутилки вино в края на годината тя се сдобила с позволение да излиза, когато си поиска. Живееела в една стая с две по-големи момичета, които я научили да пие шампанско, какао и да танцува валс. Като им подражавала, тя започнала да се гримира, да се представя за по-голяма, отколкото била в действителност, и да получава покани за бал. Мъжете идвали да я вземат с кола, шепнели на ухото ѝ нежни думи и ѝ правели комплименти колко е красива.

От този момент нататък за нея ваканциите се превърнали в мъчение. Родната ѝ къща била влажна и мрачна, а от вонята на обор ѝ се повдигало. Баща ѝ плюел по земята, мащехата ѝ непрекъснато крещяла. Двамата ѝ братя не седели прилично на масата, а се изгърбвали на столовете, за да могат по-лесно да се тъпчат.

Нощта напредва и аз предлагам на Хуан да спи в моето легло. Тя се сгушва в едно ъгълче, опряна до стената. Продължава да говори, а думите ѝ постепенно стават неясни и гласът ѝ отслабва.

Дълго време не мога да заспя. Моята приятелка е на седемнадесет години. Нейният баща вече ѝ търси годеник. Това ще бъде краят на един празник, продължил три години. Дали някой ден ще срещне мъж, способен да промени съдбата ѝ?

Има дни, когато, изпълнен с нов прилив на воля, мога да наблюдавам невъзмутимо смъртта в лицето. Откликнал на призива на родината, аз следвам със затворени очи моята участ на войн на императора. Ала пътят на един герой не е толкова прав, колкото си го представят. Той се вие из стръмната планина на саможертвата.

Тази сутрин се събуждам, легнал по корем направо върху изсушената от слънцето земя. Топлината, която се издига от нейните недра, ме приспива. Клепачите ми тежат и дълго не мога да отворя очи и да видя надгробния камък, който се намира досами лицето ми. Лежа върху гроба на мама.

Сподавам вик на отчаяние и този път наистина се събуждам. Зимното слънце все още не се е показало. Реквизираната стая в тази селска къща напомня гробница. В мрака се дочува хъркането на моите войници. Кой би могъл да разтълкува съня ми? Как да разбере дали той не е предзнаменование? Дали не е послание, изпратено от моята майка, преди тя да напусне този свят? Кой би могъл да ми каже, на хиляди километри от Токио, дали мама е жива и здрава?

От години непрекъснато мисля за смъртта и тя постепенно е станала лека като перце. Никога обаче не съм се готвил за смъртта на моята майка, чиято тежест не бих могъл да понеса.

Родината и семейството са две непримирими неща. Войникът неизменно убива щастието на своите близки. Ако моето съществуване бъде полезно с нещо, то нацията дължи това на себеотрицанието на една жена.

Опипвам в тъмното и намирам парче хартия и парче молив. Не мога да различа какво пиша, но съставям кратичко писмо, в което разказвам на мама колко много съжалявам. Толкова дълго съм я пренебрегвал!

Сгъвам писмото на четири и го пъхам под възглавницата. Колко ли дни ще трябва да минат още, преди да влезем във връзка със света?

19

Хуан прави пред мен странно признание:

— Баща ми е много богат, а аз съм принудена да прося от него. Ядосва се всеки път, когато му поискам пари и накрая ми хвърля на масата половината от исканата сума.

Сетне продължава:

— Ще се омъжа за възрастен мъж, който ще ме глези.

Няколко дни по-късно тя ми дава да разбере, че е влюбена в някого.

— Разбираш ли? Един мъж се различава от момчетата с мустачки, които се навъртат край колежа. Той отгатва мислите ти, знае как да ти достави удоволствие. Редом с него вече не съм момиче, а богиня, носителка на мъдростта, древна душа, идваща от дълбините на времето, преживяла всички епохи, която той съзерцава с любопитството на новородено.

Макар Хуан да е вече моята най-добра приятелка, никога не мога да разбира докрай смисъла на това, което ми казва. Притворната ѝ душа се люшка между мрака и светлината. Нейното шумно и дискретно битие е изпълнено с тайнственост въпреки всичките ѝ признания. Този понеделник сутринта тя пристига на училище възбудена и изморена. По плитките ѝ личи, че си е къдрила косата, а след това я е изглаждала. Пияна от радост, чиято причина е известна само на нея, тя заявява:

— Най-доброто доказателство за любовта, което един мъж може да ти даде, е търпението, с което гледа съзряването на една девица.

Изчервявам се и не мога да кажа нищо. Тя обаче ни най-малко не се притеснява да говори за тези интимни неща. Въпреки всичко откривам някаква възвишеност в безсрамните ѝ изповеди. Част от света все още ми убягва. Чувствувам се като сляпа, която не е познала красотата на слънцето.

Тогава питам Хуан:

— Как да изляза от мрака, който ме обгръща?

Тя се преструва, че не ме е разбрала.

— Как да стана жена?

Тя изблецва очи и възкликва:

— Ти си луда. Колкото се може по-късно!

Завръщане в цивилизования свят.

Град Харбин, разположен на самата северна граница на Манджурия, е стратегическа точка на руско-китайското съперничество. По широката няколко километра река Амур нашите кораби отправят предизвикателство към руския флот.

Когато над този шумен град се спусне здрач, върху кървавото небе се открояват куполите на джамиите, кръстовете и Богородиците на църквите и стръмните покриви на будистките храмове. В тази космополитна метрополия живеят заедно руси, евреи, японци, корейци, китайци, англичани, германци, американци. Всеки народ е съумял да изгради своя среда и живее със своята култура.

Довчера си лягах върху наръчи слама и за приспивна песен ми служеше воят на вълците и стенанията на вятъра. Пиех топен сняг, носех скъсана, прогорена, пропита с пот и кал униформа. Днес отново откривам удобствата на леглото, на вълнените одеяла, на затоплената стая, на новата униформа. Заедно с неколцина офицери веднага се отправяме на лов за момичета. Изръсвам всичките си спестявания и си избирам японка.

Масайо, млада проститутка от Тояма, ми поднася питие. Въпреки нескопосания ѝ грим, блудкавия парфюм, крещящото кимоно и непохватността, с която държи бутилката вино, тя ме омайва. Хващам я за ръката. Докосването до женска кожа ми действа като електрическо изпразване. Дръпвам я силно и тя пада в прегръдките ми. Свалям полуразтвореното кимоно и разкъсвам бельото ѝ. Белите ѝ гърди изскачат.

Розовите им кръгчета ме карат да изгубя разсъдък. След толкова месеци самота ми се ще да издъхна върху тялото на жена. Стискам я в ръцете си. Въпреки стенанията ѝ прониквам в нея. Почти веднага след това чувствавам как бавно ме обзема сладострастна болка.

Крача ликуващ по улицата, едновременно празен и изпълнен с нови сили. Курвата ми е вляла човешката топлина, от която толкова

време бях лишен.

Площадът на кметството е почернял от народ. С кошница в ръка влача след себе си Лунна перла. Тя се оплаква от навалищата, от цената на зърното, от липсата на дивеч на пазара. Приказлива и нервна, тя одумва направените от нас покупки. Ядосвам се на непрестанното ѝ хленчене и бързам да се отърва от нея.

От три години насам животът ѝ е един непресъхващ поток от безнадеждност. Колко ми е жал за моята сестра, която преди бе толкова весела с черните си плитки, пристегнати с огненочервени панделки. На времето тя не се свърташе на едно място: ако сядаше, това бе само за да скочи незабавно и непрекъснато ни заливаше със заразителния си смях.

Днес няколко накъдрени кичура се подават изпод качулката на главата ѝ и печално се ветреят покрай бледото ѝ лице. Косите ѝ са изгубили предишния си блясък и я правят да изглежда още по-повехнала.

Дръпвам я за ръката:

— Защо не се разведеш?

Тя ме гледа, широко разтворила красивите си бадемови очи. По лицето ѝ се стичат сълзи.

— Сестрице, та той ме обичаше!... Кълнеше ми се, че съм единствената жена на неговия живот!... Не вярвам да е забравил за своята клетва. Просто не може да устои. Снощи го проследих... Отиде на театър с някаква демимонденка, някаква развратница, която му позволяваше да я гали в ложата...

Не знам какво да ѝ кажа. Новите нрави осъдиха полигамията, но мъжете си остават все така лекомислени, а жените продължават да страдат както преди. В това отношение родителите ми са много напредничави. В едно време, разкъсано между традицията и модерния живот, те насърчиха сестра ми да се омъжи по свой избор. Този брак по любов се оказа истинско нещастие.

Хората се извързват и ни гледат. Разтърсвана от ридания, Лунна перла не си дава сметка колко е смешна. За щастие в този момент минава рикша. Спирам я, настанявам в нея сестра си и казвам на човека да я откара в къщи. Замаяна от болка, тя не се противи.

Продължавам с покупките, поръчани от мама. Всяка неделя сутрин селяни и ловци от околностите се събират тук. Те пътуват по цяла нощ и зъзнейки, очакват отварянето на градските порти. Приключвам, когато слънцето е вече високо в небето. Тази сутрин снегът е започнал да се топи и хората газят из ледената каша. Отправлям се към една чайна. Пред вратата има мангал. Настанявам се пред тезгяха и си поръчвам чай с бадеми и лешници. Момчето веднага ми сервира: от чучура на грамадния чайник, украсен с дракони, потича вряла вода и струята пада право в чашата, поставена на цял метър разстояние. Зад мен някой запява:

*„Родно село край брега на Амур,
накрай безкрайна борова гора,
как да забравя твоята прелест?
Как да изоставя на нашествениците
Моята майка, моите сестри?“*

През множеството преминава тръпка. Тази песен е забранена. Човекът, осмелил се да я запее, рискува да попадне в затвора. Срещам удивени погледи, пребледнели лица. На десет крачки от мен смелчагата продължава да пее, последван от други гласове. Все повече народ се включва в хора и песента се разнася из целия пазар.

Полицаи засвирват тревога. Дочуват се смехове. Като по даден знак някакъв селянин, наведен над кошница с яйца се изправя с пистолет в ръка. Малко по-нататък друг започва да измъква от купчина слама пушки и да ги раздава. Въръжените мъже се отправят към кметството, разблъсквайки минувачите. Тезгяхът за чай се срутва с оглушителен трясък. Множеството ме повлича.

Хората плачат, крещят като луди. Вече не могат да се различат тези, които нападат представителите на властта, от останалите, които се мъчат да избягат. Човешкото море ме носи към оградата на кметството, където престрелката става все по-силна. Опитвам да се

измъкна, но изпадналите във възбуда хора около мен не ми обръщат внимание. Препъвам се в нечие тяло и се просвам на земята. Ръцете ми опират в студена мокра куртка. Прободен с нож полицаи ме гледа с бялото на очите си. Изправям се. Някакъв селянин вдига пушка за стрелба и ме блъсва с лакът. Отново падам върху трупа. Започвам да крещя.

Един младеж се навежда над мен и ми протяга ръка.

Надигам се. Мургавият студент ми се усмихва.

— Елате — казва ми той.

После кимва на друг студент, който се приближава. Той ме поглежда надменно и ме улавя за другата ръка. Двамата ме подкрепят и си пробиват път през навалищата.

По улиците се вихри същинско сражение. Двамата студенти бягат, като ме влачат със себе си. Те като че предварително знаят къде има полицейски постове, нападнати от въстаниците, заобикалят опасните места и накрая спират пред разкошен дом.

Единият отключва вратата. Пред него се разкрива запусната градина, в която от снега стърчат минзухари. Къщата в европейски стил има извити арки и ромбовидни прозорци.

— Тук живее Дзин — казва ми мургавият студент, като ми посочва своя другар. — Аз се казвам Мин.

Мин ми обяснява, че собственичката е леля на Дзин и е заминала за Нанкин. Така че Дзин с радост е приел да пази имота.

Младежкият му плътен глас напомня гласа на певица от преди малко.

— Ами ти?

Представям се и запитвам дали мога да се обадя по телефона.

Дзин отвръща нервно:

— Хората от съпротивата са прекъснали линиите.

Виждайки отчаянието, което се изписва върху лицето ми, Мин предлага да направи опит заради мен.

По стените в салона има следи от свалени картини, а подът, покрит с червен лак, е издраскан от липсващи мебели. По етажерките на библиотеката са наредени стотици книги, а други са нахвърляни безразборно по пода. Върху ниските маси се валят препълнени пепелници, мръсни чинии и чаши, смачкани вестници. Сякаш предната вечер тук е имало събрание.

Мин отваря вратата към една спалня, в която леглото е застлано с покривка от коприна на хризантеми. Той взема телефона от малка масичка, но линията е прекъсната.

— Ще те придружа, когато всичко се успокои — казва ми приветливо той. — Тук си в безопасност. Гладна ли си? Ела и ми помогни да сготвим нещо.

Докато Мин приготвя юфката, чисти зеленчуците и реже месото, Дзин седи на една табуретка до прозореца и се вслушва в идващите отвън шумове. Дочува се откъслечна стрелба. При всеки изстрел върху устните му се появява подигравателна усмивка. Нямам представа какво ще стане с моя град. Мисля си, че онези селяни са от Обединената съпротива срещу японската армия. Във вестниците пише, че били разбойници и ограбвали, палели, отвличали граждани за заложници, а с парите от откупа набавяли оръжие от руснаците. Тревожа се какво става с моите родители, с Лунна перла в залутаната из улиците рикша. Сядам, ставам, разхождам се насам-натам, разгръщам книгите, сетне се тръшвам на една табуретка срещу Дзин.

И аз като него започвам да се вслушвам в шума отвън.

Само Мин запазва спокойствие и си подсвирква някаква оперна ария.

От тенджерата се разнася прелестно ухание. Скоро Мин ми поднася тържествено огромна купа юфка с говеждо и зеле в кисело-сладък сос. Подава ми и чифт пръчици.

Едва тогава си спомням, че у дома ме очакват за празненството по случай моя шестнадесети рожден ден.

В Харбин слънцето заслепява очите.

През пролетта грамадни ледени блокове с нестихващ грохот се блъскат едни в други, надигат се и изчезват в пенливите талази на река Амур.

Някакъв богат търговец е устроил в центъра на града щанд за лотария. Върху високо табло се обявяват резултатите от тиража. Редом с облечените в кожени шуби мъже зъзнат полуголи просяци. Целият град се е събрал там: джебчии, нехранимайковци, военни, студенти, еснафки и проститутки нетърпеливо чакат. Изведнъж тълпата посреща резултатите с охкания и радостни викове. Избухват свади. Съпрузи бият жените си, защото са ги накарали да променят в последния момент цифрите, а онези, които са заложили последните си петачета, заплашват да се самоубият. Има и кредитори, които си искат парите, а спечелилите не могат да открият билетите си.

Никога не съм виждал град, където богатите до такава степен да треперят над богатството си, а бедните с такова отчаяние да се борят с нищетата. Безделието на народа потвърждава моето мнение: Китайската империя безвъзвратно е изпаднала в плен на хаоса. Тази древна цивилизация се е срутила под управлението на манджурците, които са отказвали да се отворят към света, към науката и модернизацията. Днес тя се е превърнала в предпочитана плячка на западните сили и оцелява единствено като преотстъпва земята си и своята независимост. Само японците, наследници на една чиста откъм всякакви примеси китайска култура^[1], са призовани да я освободят от европейското иго. Ние ще върнем на този народ мира и достойнството.

Ние сме техни спасители.

[1] През VI век будизмът и китайската култура започват да проникват в двора на Ямато. През 604 година княз Шотоку изпраща официално посолство при китайския двор в Чанан. През 645 година дворът на Ямато взема решение да превърне Япония в копие на Китай

от времето на династията Тан. Японското писмо възприема китайските идеограми. Политическите смутове в двора на Тан и татарското нашествие принуждават японците през 838 г. да изтеглят своето посолство. От този момент нататък японската култура се развива, независимо от континенталната. — Б.а. ↑

Дзин излиза на разузнаване, а сетне ни съобщава, че бунтовниците са превзели кметството и са хвърлили през балкона група на кмета. За няколко часа омразата е обзела целия град и възбуденото от пролятата кръв население е започнало да избива колаборационистите и японските заселници. Мобилизирани в манджурската армия китайски войници са се обърнали срещу японците и са обкръжили казармата на противниковата дивизия.

Мин изправя до стената една стълба и ние се качваме на покрива. Пред очите ни се ширва градът с редиците покриви от сиви керемиди, които със сребристите си отблясъци напомнят рибени люпи. Криволичещите между тях улици се очертават като дълбоки бразди. Голите клони на чинарите напомнят калиграфски надписи. Стълбове дим се издигат от центъра на града право към жълто-виолетовото небе.

В него се вият ята от безброй изплашени врабци.

Чуват се изстрели, примесени с крясъци, овации и празничен барабанен бой. Едни квартали са пусти и зловещи, други оживени и радостни. В далечината градските укрепления се вият в гъстата мъгла.

Дали те ще могат да устоят на японските подкрепления?

След кратка размяна на любезности научавам, че мадам Виолет, господарката на Масайо, също е от Токио. Срещата със землячка на тази чужда земя предизвиква у мен онази радост, примесена с тъга, която сближава свършено непознати хора. Тя веднага ме черпи със саке и ме отрупва с въпроси за моя живот. Аз на свой ред започвам да я разпитвам за нейното семейство. Разправя ми, че нейният мъж и децата ѝ са загинали по време на земетресението. От ръкава на кимоното изважда малко детско сандалче, едничък спомен, останал от нейния син.

Минали са четиринадесет години и вече бях успял да прокудя в най-затънтените ъгълчета на паметта си картините от това земетресение. Плачът на мадам Виолет ме връща към онези изпълнени със смърт дни.

Бедствието стана по обяд. Тъкмо биеше звънецът за края на последния час. Внезапно столовете изпопадаха, разлетяха се тебешир. Помислих, че съучениците ми си правят шега и започнах да се смея и ръкопляскам, ала в този момент черната дъска се срути и трески от нея нараниха неколцина от нас. Стените се люлееха. Чиновете от масивно дърво започнаха да се местят от единия до другия край на стаята. Притиснато от тях, едно момче се разпищя. Едва успяхме да го измъкнем, когато от стените се зарони мазилка и заваля върху нас като дъжд.

Целият в бял прах, нашият учител изтича, отвори прозореца и ни заповяда да скачаме. Пръв се хвърлих навън. Класната ни стая се намираше на втория етаж. Успях да се приземя на четири крака в тревата, без да пострадам. Останалите ме последваха. Момчетата, наскочали от горните етажи, си бяха изкълчили глезените и ние ги издърпахме за раменете настрани в градината. Фасадата на нашето училище се люлееше. Трите главни входа бълваха ученици. Голошави, с изпокъсани униформи и окървавени ризи, те се бяха боричкали, за да

изскочат час по-скоро навън. Внезапно бавно и сигурно сградата се прекърши през средата, увличайки и двете крила.

Градината бе почерняла от народ. Хората крещяха, стенеха, тичаха, пълзяха. Земята се огъваше. Настланата с камък алея под краката ми, по която бях минавал безброй пъти, се виеше подобно на панделка. Дърветата, за които се хвацахме, се люлееха и накрая ни запращаха на земята. Напразно се вкопчвахме в тревата, в стъблата на храстите. От недрата на земята се надигаше тайнствен грохот и напомняше свличащи се камъни и раздирана коприна.

Трусоевете престанаха. Учителите и възпитателите ни събраха и ни накараха да седнем в кръг по средата на игрището. Забраниха ни да мърдаме оттам и се заеха да помагат на ранените и да броят отсъстващите. Зърнах отдалеч малкия ми брат. Просълзих се от радост. Едно момче от множеството се разплака, а след него и всички ученици.

Забраниха ни да се приближаваме до развалините и да дирим оцелели: трябваше търпеливо да дочакаме да пристигне помощ. Ала в пет часа следобед все още никой не бе дошъл. Вятърът ставаше все по-силен. От сградата изригнаха пламъци и скоро оттам се издигна стълб черен дим, изви се на вихрушка, която започна да ни задушаваше. Възползвайки се от настъпилото объркване, прескочих полусрутната ограда и се озовах на улицата.

Гледката, която ме очакваше там, бе като от пъкъла. Токио бе изчезнал. Някои постройки все още стояха прави, подпрени една в друга, но улиците бяха затрупани от камари тухли, дървета и стъкла. Хора търсеха близките си и напразно викаха имената им. Някакъв побъркан бродеше из развалините и се кикотеше. Три сестри-мисионерки бяха клекнали пред развалините на една църква и разчистваха с голи ръце, за да открият някой оцелял.

Къщите горяха. Вятърът раздуваше пламъците и разпространяваше пожара. Към шест часа вечерта в небето се виеха облаци пепел и нощта сякаш настъпваше преждевременно. Последвалите събития са объркани в паметта ми. Вървах опипом сред задушливия мрак. Пътят ми бе преграден от камъни, поток бежанци и от трупове. Не помня как съм стигнал до вратата на нашата къща. Видях майка ми да седи на дънера на едно дърво, натрупала пред себе си имуществото, което бе успяла да спаси. Пред нея, прегърнала

краката ѝ, седеше малката ми сестра. Стъпките ми я извадиха от унеса и тя живо обърна глава. Начинът, по който се втурна към мен, ми даде да разбера, че някакво голямо нещастие ей сега ще ме прониза като стрела.

— Татко го няма вече.

Прекарах цялата нощ до премазаното тяло на баща ми. От лицето му се излъчваше спокойствие на човек, който вижда рая, а ръцете му бяха вкочанени от ледения студ на мрака. От време на време ставах и отивах до другия край на градината да погледна към града. Токио гореше като огромна клада.

Според легендата Япония е плаващ остров върху гърба на морска котка, чиито движения предизвикват земетресенията. Опитвах се да си представя чудовищните форми на това животно. Болката ме караше да бълнувам като трескав. След като не можехме да убием божеството, трябваше поне да превземем континента. Огромният и стабилен Китай се намираше на един хвърлей място. Именно там ще осигурим бъдещето на нашите деца.

Пристигането на Масайо ме откъсва от този разговор, който започваше да става непоносим. Тя се покланя до земята на своята господарка, която плаче беззвучно. Сетне ме дръпва за ръкава и ме отвежда в стаята си.

Бойците от Съпротивата са се оттеглили в планината още преди мръкване. Разбунтувалите се войници са ги последвали. До вечерта патриотичната треска в града отминава.

Още на другата сутрин по улиците маршируват японски патрули. Съставена е временна управа, която с много показност преследва бунтовниците. След като не е в състояние да открие истинските въстаници, тя излавя джебчиите и просяците.

Новият кмет решава да скрепи манджурско-японското приятелство и обявява поредица културни инициативи. Публично превъзласяна от манджурските власти, японската армия решава да прости и да забрави. Завръщането към нормалния живот става неусетно, като едно мигване с очи. Април ни донася своята светлина. В училище е възобновено изучаването на японски език.

Тази сутрин се събуждам късно. Водачът на рикшата тича до изнемога, за да пристигна навреме на училище. По гърба му се стича пот, сини жили са изпъкнали по ръцете му. Обземат ме угризения и го моля да намали. Той ми отвърща на пресекулки:

— Не се тревожете, госпожице. Тайната на безсмъртието е в едно хубаво бягане рано сутрин.

Пред Храма на Белия кон зървам Мин, който се задава срещу мен на колело. От изненада не успявам да го поздравя. Разминаваме се за миг и се отдалечаваме един от друг.

Дадена е заповед за заминаване. Така и не успях да се сбoguвам с мадам Виолет и с Масайо. Нашата част напуска казармата и се насочва към гарата. На перона пицят свирки. Няколко роти с блъскане се качват по вагоните на ешелона, натоварен с танкове и боеприпаси. Едва-едва успяваме да се настаним в двуетажния вагон.

Свежестта на едва напъпилата пролет ми пречи да заспя. Пъхвам ръка в джоба, където на тръгване прибрах последните две получени писма. Те все още са там. Дребният почерк на мама ме успокоява относно нейното здраве и временно ми спестява тревогите. Акико неизвестно как е открила моя адрес и ми е написала дълго писмо.

Преди моето заминаване младата жена дойде да се сбoguва с мен. А аз нарочно се скрих, за да бъда отвратителен в нейните очи. Най-добрата приятелка на малката ми сестра изгуби братята си по време на земетресението и неизвестно защо се привърза към мен. Тя произхожда от фамилия, родствена на шогуната Токугава^[1]; нейната скромност и изисканост се харесаха на майка ми, която тайно мечтае да ни ожени. Насърчавана от собствените си родители, девойката вече се смяташе едва ли не за моя годеница. Когато след завършването на военното училище постъпих на служба в предградията на Токио, тя започна да ми пише до казармата. Отговарях ѝ веднъж на четири пъти. В мое отсъствие тя ходеше в моята квартира заедно със сестра ми. С усмивка и поклони бе успяла да спечели на своя страна хазайката, която охотно я пускаше. Откривах мръсното си бельо изпрано и изгладено, а чорапите закърпени. Както повечето добре възпитани жени, Акико никога не ми спомена за своите чувства. Тази нейна свенливост не ми попречи да я поставя на мястото ѝ: тя щеше да бъде моя сестра, но нищо повече.

Няколко реда от госпожица Светлина несъмнено биха ми доставили по-голямо удоволствие от безкрайното писмо на Акико. Зная обаче, че гейшата никога няма да ми пише. Битието, което си е избрала, представлява безконечна поредица от празненства,

пиршества, веселие, музика. Кога би могла да намери миг спокойствие, за да се сети за мен?

Тя просто премина през живота ми. И това бе еднопосочно пътуване.

[1] Фамилията Токугава е дала петнадесет шогунци, царували над Япония от началото на XVII до края на XIX век. — Б.а. ↑

Години наред всяка сутрин съм минавала пред храма на Белия кон, а Мин е поемал в обратната посока, без дори да се забележим един друг. От седмица насам той се появява всеки път, когато отекват камбаните на светилището.

Преди да изляза от къщи, се промъквам в стаята на мама с овалното огледало, в което мога да се видя от глава до пети. Моят бретон вече ми се струва детински. С помощта на две фиби, украсени с миниатюрни бисери, което съм взела на заем от сестра ми, аз го прибирам и откривам челото.

Докато приближавам кръстовището, сърцето ми се разтуптява и със затаен дъх търся да видя велосипеда на Мин.

Най-сетне го зървам да изкачва наклона. Когато стига до билото, той спира и ми махва с ръка. Силуетът му се откроява на фона на небето. Вятърът люлее клоните на дърветата с накацали по тях птици, огласящи въздуха с весело цвърчене. Минават неколцина даоистки послушници със сведени погледи. Един уличен търговец разпалва мангал. Топлите кнедли разнасят апетитното си ухание.

В училище въобще не слушам учителя, а безброй пъти си представям Мин на велосипеда. Спомням си блесналите му очи под шапката, начинът, по който вдига ръка за поздрав, придържайки книгите под мишница. Бузите ми пламтят. Неволно отправям нелепа усмивка към черната дъска, върху която сякаш виждам как той ловко преминава между думите и цифрите.

След земетресението започнах да изпитвам погнуса и омая от смъртта. Тя ме преследваше ден и нощ; внезапно ме обземаше тревога. Получавах сърцебиене. Плачех без причина.

Когато за пръв път докоснах пушка, студената стомана ми вля своята сила. Първият ми урок по стрелба бе на открито, на една гола местност. Сърцето ми биеше лудо. Усецах някакво страхопочитание, подобно на онова, което изпитва поклонникът, когато се кани да докосне нозете на някое божество. От първия изстрел ушите ми писнаха. При ритането оръжието силно ме удари. Вечерта заспах с натъртено рамо, но умиротворен.

Всеки човек трябва да умре. Да избереш нищото е единственият начин да го победиш.

На шестнадесет години животът ми започна отново. Вече не ми се привиждаше приливната вълна и опустошената гора. За мен армията се превърна в грамаден кораб, способен да устои на всякакви бури. В офицерското училище още първата година открих сладострастието и блаженството да се стопиш в прегръдките на жена. По-късно се научих да жертвувам удоволствието в името на дълга. Хагакуре^[1] се превърна в пътеводен фар, който ми помогна да измина пътя от юношеството до зрелостта.

Готов съм да посрещна смъртта. Защо да се женя? Жената на самурая се самоубива след смъртта на своя съпруг. Защо да захвърлям в бездната още един човешки живот? Много обичам децата, продължители на рода, надежда за нацията. Ала не съм в състояние да имам деца. Малките трябва да растат под покровителството на бащата, далеч от скръбта заради неговата загуба.

Свежестта на продажните момичета е като утринна роса. Без всякакви илюзии, те са сродни души на военните. Блудкавостта на техните чувства внася успокоение в ранимите ни сърца. Рожби на нищетата, те се плашат от щастието. Те са прокълнати и не смеят да

мислят за вечността. Вкопчват се в нас като корабокрушенци в плаващ отломък. В нашите прегръдки има някаква религиозна непорочност.

След завършването на училище ние най-сетне можехме да се покажем на света. Старшите офицери открито издържаха гейши, а подпоручиците се задоволяваха с по някоя кратка среща.

Запознах се с госпожица Светлина през юни 1931 година. Празнувахме повишението на нашия капитан в една чайна. Стените се плъзгаха безшумно и гейшите се редуваха една след друга. Едни идваха, други се стапяха в мрака. Нощта се бе спуснала над Сумида. По течението бавно слизаха кораби със запалени фенери. Бях пийнал. Главата ми се въртеше. Другите се бяха заели да напият един офицер, който губеше на хазарт. Смеех се с цяло гърло. Канех се да изляза навън, за да повърна, когато зърнах една млада гейша в синьо кимоно с широки ръкави, изпъстрени с перуники. Тя ни поздрави с дълбок поклон. Движенията ѝ бяха бавни, изпълнени с благородство. Въпреки белия грим, който покриваше лицето ѝ, една луничка се открояваше върху брадичката, като ѝ придаваше печално изражение.

Тя извади един шамисен от калъфа, взе перце от слонова кост и настрои инструмента. Сетне с дръзко движение удари по струните. Те прозвучаха като гръмотевица в летен ден. Вятърът засвири, разлюля дърветата, разкъса облаците. Глухото потракване на перцето раждаше мълнии, които се спускаха към планините. Поточетата се превръщаха в порои, реките набъбваха, брулено от вихрите, морето се устремяваше към брега, по който се плъзгаше пяна. Разнесе се гърлен глас. Тя запя за безнадеждната любов, за самотата, за мрака. Бях обзет от онова отчаяние, което понякога връхлита веселите пияници, покъртен до сълзи от злочестината на страстта, която тя ми разкриваше. Внезапно, като ваза, която се разбива на късове, музиката секна и гласът замлъкна.

Около мен офицерите се споглеждаха стъписано. След като ни поздрави, младата гейша прибра своя шамисен, поклони се и се оттегли, шумолейки с кимоното си.

[1] Хагакуре от Йошо Ямамото (1659–1719) представлява кодекс за поведението на самурая. — Б.а. ↑

Лунна перла моли родителите ми: иска да я придружа на рождения ден на новия кмет. Тя е убедена, че там ще бъде нейният съпруг с любовницата си, и иска да го залови на местопрестъплението.

Мама не може да устои на нейните сълзи. Възмущавам се от ревността на моята сестра, но ми се ще да видя светското общество. А може и Мин да е на тържеството.

— Госпожо, госпожице...

Лакеите в подножието на стълбището ни посрещат с поклон. Един от тях тръгва пред нас и ни кани да прекрачим прага на лакирана в червено порта. Прекосяваме три последователни двора. Тъй като Лунна перла не иска мъжът ѝ да я види, отиваме чак по мръкнало.

Въвеждат ни в просторна градина, където под дърветата са разположени стотина маси, осветени от фенери на дълголетие. Музиканти в смокинги отчаяно се опитват да надмогнат глъчката, която вдига с гръмките си песни някаква оперна трупа.

Промъкваме се до една маса, притулена до кичест бор, и се разполагаме като ловци в засада. За да се пребори с прохладата на едва напъпилата пролет, нашият домакин е запалил мангали и факли. Още със сядането сестра ми започва да се оплаква: пламъците я заслепявали и не можела да види изменника. Оглеждам се наоколо, опитвайки се да открия зет ми. Изведнъж съзирам Дзин, облечен в европейски костюм, сам на маса, настрани от тълпата. Младежът гледа към мен.

Отивам при него.

— Искаш ли малко ракия? — пита ме той.

— Не, благодаря, не мога да я понасям.

Дзин дава знак на един сервитьор, който отрупва масата с десетина блюда.

С чифт пръчици в ръка, той ми сервира в една купичка няколко тънки прозрачни резена месо.

— Опитай от това — предлага ми той. — Месо от меча лапа.

Цененото от манджурските аристократи месо драска езика ми. Няма никакъв вкус.

— Ето — продължава Дзин. — Това пък е крак от камила, киснат пет години във вино. Ето и риба, наречена черен дракон, която се лови в река Амур.

Дори не докосвам ястията и го питам дали Мин не е тук.

— Няма го — отвръща ми той.

Опитвам се да скрия разочарованието си и, обяснявам, че сестра ми ме е довела и дори не познавам по лице нашия домакин, новия кмет.

Той ми посочва с пръст някакъв дребен и пълен, около петдесетгодишен мъж с посивяла коса, облечен в туника от брокат.

— Откъде го познаваш?

— Това е баща ми.

— Баща ти!

— Чудно, нали? — засмива се хладно Дзин. — Преди нападението на въстаниците той беше съветник на предишния кмет. Смъртта на едни урежда живота на други. Баща ми би се добрал до повишение дори в ада!

Смутена от това признание, не зная как да се измъкна.

— Виж, това е една от мащехите ми — продължава Дзин, като безцеремонно посочва една жена, която поздравява гостите и пърха около тях подобно на пеперуда от цвят на цвят. Гримирана е прекомерно и е облечена в богато везана туника, подплатена с кожа. Прическата ѝ напомня ветрило и е украсена с бисери, корали и цветя от муселин, същинска рядкост в наши дни.

— Беше курва, преди да стане държанка на баща ми — коментира подигравателно Дзин. — Сега спи с един японски полковник. Знаеш ли защо се облича като императорска придворна дама? Открай време твърди, че произхождала от разорена фамилия на чисто жълтото знаме^[1]... Ето че идва майка ми. Как може да търпи под своя покрив подобна никаквица?

Проследявам погледа на Дзин и съзирам фигурата на възрастна жена.

Внезапно зад нея забелязвам моя зет. Косите му са намазани с брилянтин и е облечен в крещящо изискан костюм. Питам Дзин дали го познава.

Ъгълчетата на устните му си изкривяват в усмивка.

— Това ли е зет ти? Доносникът?

— Защо да е доносник? Зет ми е известен журналист.

Дзин не отговаря нищо. Той напълва голяма чаша с вино и я изпива на един дъх.

Изпитвам към приятеля на Мин някаква смесица от отвращение и възхищение. Смутена го оставям и напразно търся масата на сестра ми.

[1] В манджурската йерархия, подредена по знамената и емблемите на родовете, чисто жълтият цвят принадлежи на рода, от който произхожда императорската фамилия. — Б.а. ↑

Приятелите ми си бяха въобразили, че съм увлечен по младата гейша и я канеха колкото се може по-често на нашите пиршества. Нейната поява ме караше да се изчервявам. Намигванията и сподавените смехове на моите другари ме дразнеха, като същевременно ме изпълваха с някаква смътна гордост и щастие.

Светлина бе твърде плаха и си отиваше веднага след като приключеше с пеенето. С времето тя прие да ни поднася питиета. Имаше миниатюрни ръце. Ноктите ѝ приличаха на старинни перли. Когато поднасяше чашата към устните си, ръкавът на кимоното ѝ се плъзгаше нагоре към рамото и откриваше ослепително бялата ѝ китка. Дали пък тялото ѝ не беше снежно поле?

На времето моята заплата не ми даваше възможност да организирам често пиршества, а не можех и да помисля да издържам гейша. С времето увлечението ми изгасна.

За да се разтушавам в моя живот на военен, се нуждаех от достъпни жени.

Политическият пейзаж през онази година напомняше оловносиво небе. Мечтаехме да се разрази буря и след нея да блесне слънцето. Ние бяхме войници и не можехме нито да отстъпим, нито да се скрием. Неколцина поручици^[1] избраха участта на мъченици. Покушенията зачестиха. Младите убийци се предадоха на властите, за да дадат израз на своята лоялност. Ала нито терорът, нито доброволната смърт можаха да променят закостенялото мислене на министрите. Те се бояха от завръщането на епохата Камакура^[2] и мислеха само как да отстранят военните от властта.

Часът на саможертвата наближи. За завоюването на света бе необходимо да се премине по моста, изграден с нашата кръв и плът. Сепукото^[3] отново се върна на мода. Благородството на това самоубийство изисква дълга вътрешна подготовка, която откъсна мислите ми от младата гейша.

Един пролетен ден получих тайнствено писмо, чийто прекрасен почерк издаваше строго възпитание. Някаква непозната жена искаше да се срещнем в една чайна на Моста на върбите. Заинтригуван, аз отидох. Мръкваше се. В далечината се дочуваха музика и смехове. От другата страна на вратата шумолеше коприна; вероятно там преминаваха гейши. Плъзгащата врата се отмести. Пред мен се яви жена на около четиридесет години, която ме поздрави. Беше облечена в сиво-розово кимоно, под което се виждаше друго кимоно в масленозелен цвят. Ръчно рисувана череша разтваряше цветовете по ръкавите ѝ.

Представи се като майка на Светлина и ми пожела добре дошъл.

Бях чувал, че е бивша гейша и притежава голяма чайна. От нея научих, че е познавала баща ми. Знаех, че той е бил влюбен в някаква гейша и се запитах дали не е тя.

Тя ме гледа право в очите няколко мига, сетне сведе поглед.

— Запознали сте се с дъщеря ми. Приятни ли ви бяха вечерите в нейна компания? — запита ме тя.

Отвърнах, че много се възхищавам на нейния музикален талант.

— Дъщеря ми е на седемнадесет години. Миналата година трябваше да стане истинска гейша. Без съмнение ви е известно, че в нашия занаят една млада гейша може да придобие положението на артистка единствено ако е преминала церемонията мицуаге. При мен тя бе същински кошмар. Решила съм да спестя подобно нещастие на моята дъщеря. Ето защо поисках от нея да си избере мъж. Тя посочи вас. Позволих си да направя проучване. За вас ми говориха само хвалебствия. Очаква ви чудесна военна кариера. Твърде млад сте и въобще не можете да заплатите нужната за церемонията сума. Няма значение, искам дъщеря ми да има по-щастлива участ и ви предлагам тялото ѝ. Вечно ще ви бъда признателна, ако приеме моята скромна молба.

Зашеметен от чутото, аз запазих мълчание.

Тя приближи до мен на колене и се поклони.

— Умолявам ви, размислете. Не се тревожете за паричните въпроси, аз ще се погрижа за всичко. Размислете, моля ви...

Тя се изправи и се оттегли зад плъзгащите врати. Мракът в стаята ме потискаше. Традицията изисква младата гейша да бъде дефлорирана от някой непознат богаташ. Това посвещение струва

скъпо, но за един светски човек представлява връх на уважението. Никога не е било млада гейша сама да избере човека, който да я изнасили, и това, което искаха от мен, влизаше в разрез с обичая.

Измъчван от колебания, не бързах с отговора.

[1] На 15 май 1932 година девет офицери превземат резиденцията на министър-председателя и го убиват, след което се предават на полицията. — Б.а. ↑

[2] Епохата Камакура: 1192–1333. По онова време императорът от своя двор в Киото има само символична власт, докато от Камакура шогунът управлява цялата страна. — Б.а. ↑

[3] Самоубийство, на което имат право единствено самураите, и следователно само мъжете. Състои се в точно изпълняван ритуал: смъртта настъпва от хоризонтално изкормване, отляво надясно с помощта на малък меч. — Б.а. ↑

31

Вчера не срещнах Мин и безброй пъти се питах дали не е болен или пък не иска вече да ме вижда. Може би като мнозина студенти на неговата възраст той вече е сгоден? За какво му е да се интересува от някаква гимназистка?

И тази сутрин той не е на кръстовището. Негодуваща и печална, се заричам да го забравя.

Няколко извънпявания привличат вниманието ми. Вдигам глава. Мин върти педалите право срещу мен.

— Какво ще правиш днес следобед? — извиква ми той.

Неволно му отвърщам:

— Ще играя го на Площада на Хилядите ветрове.

— Ще отидеш там друг ден. Каня те на обяд.

Без да ми остави време да отклоня поканата му, добавя:

— Ще те чакам на излизане от училище.

Преди да се разминем, той ми хвърля една банкнота.

— Това е за водача на рикшата. Така ще си държи езика зад зъбите.

По обяд излизам от училище последна. Вървя с наведена шава покрай стената. Мин го няма до вратата; въздъхвам с облекчение и се качвам в една рикша. В този момент Мин се появява като привидение.

Той оставя велосипеда си и преди да успее да извикам от изненада се настанява до мен на седалката. Прегръща ме с ръка през раменете, а с другата пуска щората на рикшата, която стига до коленете ни. Едва тогава нарежда да ни откарат на Хълма на Седемте руини.

Рикшата се промъква по тесни улички. Далеч от чужди погледи, под пожълтялото от слънцето бяло покривало на рикшата, дишането на Мин става учестено. Пръстите му докосват шията ми, сетне се вплитат в косите ми и ме галят по тила. Парализирана от страх и от някаква непозната наслада, аз затаявам дъх. Виждам под щората равномерно движение на краката на водача. От двете страни се редят тротоари,

кучета, деца, минувачи. Ще ми се тази монотонна гледка никога да не свършва.

По нареждане на Мин водачът спира пред един ресторант. Мин се разполага като у дома си и поръчва юфка. Малкият салон веднага се изпълва с мирис на кухня, примесен с уханието на първите цветя. Съдържателят ни сервира и се оттегля да продължи да дреме зад тезгяха. Пред отворената врата нахлува лятното слънце. Запазвам мълчание и се съсредоточавам върху храната, а през това време Мин държи реч за класовата борба. Сетне добавя, че никога не е виждал момиче да яде като мен. Не отговарям на закачката му. Всичко ме дразни. Младежът е свикнал със срещи от този род, но аз нямам представа как трябва да се държи една любовница. Мин ме спасява от това неудобство, като ми предлага разходка по Хълма на Седемте руини.

Започваме да се изкачваме по сенчеста пътека, край която се стеле килим от жълти глухарчета и червени камбанки. Младата трева е израсла нагъсто покрай каменните блокове от опушен гранит, останки от изгорял дворец. Мин ме кани да седна върху изваян в мрамора лотосов цвят и ме съзерцава. Мълчанието ме измъчва. Навела глава, аз поклащам с върха на обувката си един стрък лютиче.

Не зная какво да правя. В ученическите романи като *Мандарински патици* или *Диви пеперуди* описанието на младежа и на младата жена сами в градината е най-вълнуващият момент от любовната история: те имат да си казват толкова неща, но от свенливост не смеят да се разкрият. От толкова много сравнения с герои от евтини романчета ми се струва, че и двамата сме смешни. Какво очаква от мене Мин? А аз от него?

Не чувствавам нищо, което да напомня вълнението по време на нашата първа среща, трепета всяка сутрин на път за училище, когато виждах Мин само пътем. Дали нашата история вече не е към своя край и дали любовта не съществува единствено в самотата на моето въображение?

Ненадейно Мин поставя ръка на рамото. Трепвам. Каня се да се освободя от неговата прегръдка, когато с върха на пръстите си той започва да ме гали по веждите, клепачите, челото, брадичката. Всяко негово движение ме кара да потръпвам. Бузите ми пламтят. Срам ме е

и се боя да не ни забележат през листака. Нямам сили да се съпротивлявам.

Той привлича главата ми към себе си. Сантиметър по сантиметър лицето му се приближава до моето. Различавам луничките по бузите му, наболите мустачки, колебанието в очите му. Твърде горда съм, за да издам моя страх и вместо да се противя, просто падам в прегръдките му. Устните му докосват моите. Те са сухи, но езикът му е влажен. С удивление усещам как той прониква в устата ми. Сякаш ме поглъщат талази.

Ще ми се да плача, но сълзите така и не потичат. Ноктите ми дращят гърба му и той изохва. С притворени очи, пламнали бузи и сини сенки под очите, Мин ме целува с опиянението на студент, който чете рядка книга.

Отвъд върховете на дърветата градът се губи в леката мъгла. Мълчанието ми не стъписва младежа. Той ме отвежда в манастира върху билото на хълма. Там поръчва на един послушник да ни донесе чай. Напълва чашата ми и започва да чопли динени семки, да съзерцава гледката и да си подсвирква. Отбягвам неговия поглед и погледите на монасите, които ме заглеждат. Изпивам си чая, ставам, пригладдам измачканата си пола и бързешком слизам по стълбите.

Слънцето, маска от червен лак, клони към хоризонта. Отвъд градските стени стопилият се сняг е разкрил черното поле. Селата се сливат с пръснатите около тях ниви. Дърветата се снишават и чезнат сред гънките в мантията на сумрака.

През нощта сънувам как братовчедът Лу нахлува в стаята ми. Той се приближава до мен, взема ръката ми и я притиска до гърдите си. Отвратена, опитвам да се отскубна, ала пръстите му продължават да упорствуват, да ми вливат от своята топлина. Обзема ме странна слабост.

Ужасена се събуждам, плувнала в пот.

В началото на есента получих писмо от жена, която ме кани на среща в един парк. Бях сигурен, че са я изпратили да научи моето решение по въпроса за младата гейша. В десет сутринта отидох на посоченото в писмото място да съобщя моя отказ.

Жената беше седнала на каменна пейка, изпъстрена с червеникави лишеи под яркочервен клен. Косите ѝ бяха пристегнати в обикновен кок, бе облечена в индигово синьо кимоно, пристегнато в кръста с оранжев пояс.

Не можех да повярвам на очите си. Без грим и само с малко розово червило на устните, Светлина приличаше на десетгодишно дете. Тя се изправи и ме поздрави с поклон.

— Благодаря ви, че дойдохте.

Седнахме на двата противоположни края на пейката. Тя се бе извърнала почти с гръб към мен и мълчеше.

Аз не знаех какво да кажа.

Мина доста време и накрая я поканих да се разходим из парка. Тя ситнеше след мен. Всички кленове сякаш бяха обхванати от пожар, а дървото гинко бе яркожълто. Есенният вятър ронеше върху нас пламтящи листа. Минахме по дървено мостче, заобиколихме изумруденозеленото езерце, чиито брегове бяха обрасли с хризантеми, и накрая спряхме в открит павилион, от който можехме да съзерцаваме безоблачното небе и покритите с бръшлян скали. Шумоленето на нейното кимоно се примесваше с цвърченето на птиците. Нямах сили да наруша мълчаливото съучастничество, което се бе установило между нас.

На излизане от парка тя направи дълбок поклон и се отдалечи.

На площада на Хилядите ветрове съм започнала игра срещу антикваря У, след като му дадох осем точки преднина. Накрая го побеждавам и той си тръгва с въздишка.

Една-единствена партия го е достатъчна да докара до изтощение повечето играчи. След това трябва да ядат и да спят, за да си възвърнат нормалното състояние. Моята реакция е различна. Още в началото на играта умът ми се изостря. Концентрацията докарва възбудата ми до крайност. След края на партията в продължение на часове не зная как да разтоваря набраната по време на играта сила и напразно диря покой.

Днес, както обикновено, се отправям към къщи с широка крачка. Пред мен изникват натрапчиви видения, чувствавам се откъсната от останалите смъртни, общувам с боговете.

Някакъв мъж ме вика. Вдигам очи. Дзин прекосява улицата на велосипед. Върху багажника му има птича клетка, покрита с парче син плат. Той удря спирачки.

— Накъде с тази клетка?

Дзин повдига плата и гордо ми показва две червеношийки.

— Тези птици обожават разходките. Обикновено любителите ги люлеят в ритъма на крачките си по време на утринните разходки. Ала подобно старческо ходене ги кара да умират от скука. Това е последното ми изобретение.

Засмивам се. Младежът предлага да ме придружи. Вече се е стъмнило и лицата на минувачите не се виждат. Така че спокойно мога да се кача на неговия велосипед. С лявата ръка хващам клетката, с другата прегръщам Дзин през кръста. Той се устремява напред. Вкопчвам се в елека му, за да запазя равновесие. Пръстите ми се плъзгат по коприната и стигат до корема. Под подплатения елек Дзин носи памучна туника. През тъканта усещам с дланта си топлината на неговото тяло. При всяко движение на педалите мускулите се свиват и се разпускат под пръстите ми. Смутено отдръпвам ръка, но в този

момент Дзин взема завоя на ъгъла на улицата, навежда се настрани и аз се виждам принудена да се притисна още по-силно към него.

Моля го да спре пред задната врата на къщата. Мъждив фенер едва разпръсва мрака в улицата, оградена от двете страни с високи стени. Бузите на Дзин пламтят. Той диша шумно и търси носната си кърпичка.

Изваждам моята и я долепям до челото му. Той ми благодари и избърсва плувналото си в пот лице. Моят поглед го смущава, той се извъръща към стената и разкопчава туниката, за да попие потта от гърдите си. Питам го какво прави Мин.

— Утре ще се видим в университета...

Подавам му клетката. Той я притиска към себе си и промълвя:

— Носната ти кърпичка мирише на хубаво...

Силен трясък ни кара да подскочим. Неумело облегатият на едно дърво велосипед е паднал на земята. Дзин се навежда, изправя го и изчезва като подгонен заек.

Влакът внезапно спира. Тласъкът ме изтръгва от дрямката и дочувам заповед да се строим навън. Слизам от вагона и утрото ме притиска в ледените си обятия. Под едва оцветеното в мораво небе се е разстила докъдето поглед стига изгорена земя, по която не се забелязват никакви посеви, никакви дървета.

Влакът потегля. Завиждаме на другарите, които отиват чак във вътрешен Китай. Нашата част е натоварена с охраната на малък град в Южна Манджурия. Носи странното име Хиляди ветрове.

Скрил глава в яката на униформата се оставям да ме носи ритъмът на походния строй и продължавам да дремя. Само за няколко месеца се научих да спя вървешком. Движението на краката ми ме стопля и успокоява.

Брачната нощ се състоя в павилиона за срещи по средата на парка, където Светлина вече ме бе канила. След вечерята млада прислужничка ме отведе в една стая. Там бе разстлан фотон. Помогна ми да сваля дрехите си и да облека юката. Лежах по гръб със скръстени ръце и се опитвах да събера мислите си.

Вероятно бе станало късно, но нямах представа колко е часът. Беше ми горещо. Станах и отидох да дръпна плъзгащите врати към верандата.

Около луната имаше облачна пелена. В мрака въздишките на щурците отвърщаха на жабешкото квакане. Затворих отново вратите и се върнах на постелята. Моето опиянение постепенно преминаваше и отстъпваше място на нарастващо нетърпение. Никога не бях имал работа с девственица и не знаех какво трябва да се направи.

Едва доловим шум ме накара да се изправя. На входа се появи Светлина в бяло кимоно и се поклони. Лицето ѝ бе силно гримирано и напомняше величествена маска, която я правеше да изглежда още по-недостъпна. Тя прекоси спалнята мълчаливо като призрак и се затвори в съседната стая.

Излезе оттам без официалното кимоно, увита в пурпурна юката. Гарвановочерните ѝ коси се открояваха върху пламтящата тъкан. Тя беше същинско момиченце.

Дълго стоя седнала, с ръце върху коленете, вперила очи в пространството. После внезапно наруши мълчанието.

— Прегърнете ме, ако обичате.

Обгърнах я неловко с ръце. Притиснах буза до нейната. От отвора на нейната юката се носеше ухание. Сърцето ми подскочи.

Отпуснала ръце покрай тялото си, беше като мъртва. Когато разтворих краката ѝ, тя като в спазъм ме стисна с все сили. Наложих се да се боря със стегнатите като менгеме бедра. Мястото между тях бе леденостудено. От мен течеше пот и се смесваше с нейната, която дълбаеше в белия грим черни бразди. Мокрите ѝ коси се спускаха на кичури по лицето и понякога влизаха в устата ми. Тя не бе в състояние да издаде дори едно стенание и приличаше на задушено животно. Понечих да я целуна, но ярко начервените ѝ устни ме отблъскваха. Галех увитото ѝ в юкатата тяло. То бе мокро, трескаво и навсякъде, където се докоснеха пръстите ми, кожата ѝ настръхваше. Изведнъж съзрях в очите ѝ онзи ужасен страх, който вече бях виждал в погледите на осъдените на смърт преди екзекуцията.

Почувствувах безкрайно обезсърчение. Изтърколих се от нейното тяло и застанах на колене.

— Какво ви става? — запита ме тя с разтреперан глас.

— Простете ми.

Тя избухна в ридания.

— Умолявам ви.

Отчаянието ѝ ме накара на свой ред да изпадна в неописуемо униение. Смятах, че познавам жените, но бях на двадесет години и нямах представа, че отвъд насладата мъжът преминава в един тъмен свят, в който губи всякакво достойнство, и където се движи като в спектакъл на театър но, маскиран, лишен от всякаква вяра в себе си. Реших да покрия лицето ѝ с чаршафа, върху който лежахме и повдигнах единия край на нейната юката. На светлината на лампата краката ѝ изглеждаха смъртнобледи. Цепката между тях бе покрита с косъмчета като кожа на самур. Опитах се да си представя, че тя е просто някаква проститутка, взета от улицата. Така ѝ не можех да я

възприема като някаква кухня, в която фалосът ще проникне и ще се изпразни.

Започнах да мастурбирам, ала не постигнах никаква ерекция. Внезапно осъзнах колко неподвижно лежи девойката и се изплаших да не се е задушила.

Повдигнах чаршафа. Светлина плачеше.

За да спася положението, порязах ръката си с един кинжал и поръсих с кръвта ивица-та бяла коприна, която трябваше да бъде оцветена от кръвта на девицата. Малко преди зазоряване помогнах на девойката да напудри отново лицето си. Тя нави окървавената ивица плат около ръката си и си отиде.

След училище Хуан идва с мен у дома. Вечеряме заедно с моите родители, сетне се затваряме в моята стая да изиграем партия шах.

— Ще се омъжвам — съобщава ми тя, докато прави ход с коня.

— Е, чудесна новина — отвърщам аз, уверена, че това е шега. — И кой е твоят избраник? Познавам ли го?

Тя не отговаря.

Вдигам глава.

Хуан държи един пул, подпряла брадичка на лявата си ръка. Лампата осветява два реда сълзи, които се стичат покрай носа ѝ.

Стъписана, я моля да ми обясни какво става. Тя избухва в ридания.

Гледам я със свито сърце. Откакто се запознах с Мин и Дзин, Хуан вече не е толкова важна в моя живот. На баловете вече не ми е интересно и отказвам на всичките ѝ покани. След училище, когато ме изпраща пеш до дома, аз слушам разсеяно нейното бърборене.

— Сгодена съм.

— За кого?

Тя дълго ме гледа:

— За малкия син на кмета на нашето градче.

Неволно избухвам в смях:

— Този пък откъде се взе? Никога не си ми споменавала за него. Защо си крила от мен? Значи той е твоят любовник? Като деца сте играли заедно на топчета и сте яхали бамбукови кончета. След това сте се срещнали в града. Къде учи той? Красив ли е? Надявам се, че ще се заселите тук. Само че не разбирам защо плачеш. Да няма някакъв проблем?

— Никога не съм го виждала. Баща ми и мащехата решили вместо мен. Ще трябва да се прибера на село в края на юли.

— Само не ми казвай, че те принуждават да се омъжиш за непознат.

Хуан се разплаква още по-силно.

— Това не е възможно. Как се съгласяваш с подобна глупост? Времената вече са други. Днес момичето не е подчинено телом и духом на своите родители.

— Получих писмо от баща ми... Ако откажа, ще ми прекрати... издръжката...

— Мръсник! Ти да не би да си стока, да не би да си разменна монета! Тъкмо си избягала от ноктите на мащехата си, да не искаш да попаднеш под властта на някоя селянка, която пуши лула, дрогира се с опиум и ще ти завижда за това, че си млада и културна. Ще те обижда и ще те унижава, докато не станеш като нея, повехнала, мрачна и зловна. Свекър ти ще има шкембе, ще прекарва вечерите си при уличниците, а като се върне пиян, ще ругае жена си. Мъжът ти ще те изостави. Ще обитаваш някой голям дом, пълен с жени: слугини, готвачки, държанки на свекър ти, на мъжа ти, етърви, сестри и майки на етървите ти, и всяка от тях ще сплетничи, за да се хареса на мъжете и да те смачка. Ще ти направят деца. Ако родиш син, ще те уважават. Ако родиш дъщеря, ще се отнасят към теб, както се отнасят с кучетата и свинете. Един ден ще те напъдят само с едно писмо и ще се превърнеш в срам за семейството си...

— Престани, моля те...

Хуан се задъхва.

Става ми съвестно, че я карам да страда и отивам да донеса една влажна кърпа. Карам я да избърше лицето си и да изпие чаша чай.

Постепенно тя се поуспокоява.

— Зная, че не е лесно да се опълчиш на баща си. На времето неподчинението се е смятало за престъпление. Днес то е единственото средство да запазиш достойнството си. Ако баща ти спре издръжката, моите родители ще ти помогнат. Ще се запишем заедно в университета. Ела.

Хващам Хуан за ръката и отивам до малкия, лакиран в червено шкаф, където пазя моите съкровища. Отключвам катинара. Сред книгите, калиграфските свитъци, флакончетата с туш, подредени в дървен калъф, изравям кесийка от бродирана коприна. Отварям я на светлината на лампата и показвам на Хуан накитите си:

— Ще ги продадем, достатъчни са, за да заплатим учението си.

От очите ѝ отново потичат сълзи:

— Мама ми беше оставила своите. Баща ми ги взе, за да ги подари на новата си жена.

— Стига си циврила. Нито за миг не бива да се колебаеш, ако трябва да избираш между парите и свободата. Сега си избърши очите. Всичко мое е и твое, престани да се измъчваш.

Нощта напредва. До мен Хуан е потънала в неспокоен сън.

Заслушвам се във вятъра и в трополенето на котките по покрива.

Пред очите ми се мярка образът на моята сестра Лунна перла със стройни като бамбукови стъбла крака. Тя с гордост ми показва подаръка, който ѝ е поднесъл зет ми в знак на помирение: чифт сатенени обувки в млечнобял цвят с бродирани върху тях миниатюрни пеперуди. В такава обувка крачето ѝ е толкова прелестно, колкото и ръката ѝ в копринената ръкавица и пръстен с корал. Сетне изведнъж радостта изчезва от лицето ѝ. Виждам я бледа, с разчорлени коси. Край очите ѝ има тъмни кръгове, а слепоочията ѝ са покрити с бръчки. В очите ѝ няма блясък, а погледът ѝ е унесен. Тя брои часовете и се моли мъжът ѝ да се върне преди полунощ. Това съсухрено и погрозняло от преждевременна старост лице притежава някакво ужасяващо излъчване. За мен Лунна перла не е жена, а цвете, което вехне.

Мама също не е жена. Тя принадлежи към породата на разпнатите. Виждам я да преписва ръкописа на баща ми и да издирва вместо него материали. Зрението ѝ отслабва, гърбът я боли. Стои до изнемога над трудове, които никога няма да носят нейното име. Когато завистливи колеги клеветят и преследват баща ми, тя го утешава и го брани. Преди три години, когато той направи дете на една студентка, тя сподави мъката си. Отпрати младата майка, която един ден се появи пред нашата врата, след като ѝ даде всичките си спестявания. Откупи мира в този дом, като продаде душата си. И нито веднъж не заплака.

Кой тогава заслужава това прекрасно име жена?

Решавам да отида при проститутките, които ми възвръщаха увереността и ме възбуждаха. Мисълта за Светлина не ме напускаше и в наладата, която изпитвах, имаше нещо болезнено. Гейшата вече имаше покровител в лицето на един банкер. Започваше да си създава известност. Не след дълго вече посещаваше единствено висшите кръгове на обществото и изгубих следите ѝ.

Срещнах я две години по-късно, през една мъглива вечер. От отсрещния тротоар я зърнах в една рикша. Беше с тежък кок и разкошна наметка.

Тя също ме видя, но се престори, че не ме е познала и се изгуби в мрака като някаква богиня, която се издига в небесата.

След като получих назначение в Манджурия, отидох на посещение у тях и бях приет от майка ѝ. Дълго чаках в една празна стая и пиех саке. Тя се върна късно през нощта от някакъв официален прием. Беше облечена в черно кимоно, върху чиито поли имаше изрисувано на ръка сиво море със златни вълни. Косите ѝ бяха влажни от ситния студен дъжд, който ръмеше навън. Тя ги избърса с носната си кърпичка. Не бях я виждал от години. Бузите ѝ бяха леко хлътнали и подчертаваха строгостта на нейния поглед. Изглеждаше много изморена. Гледах лицето ѝ, което бе вече лице на жена, и се почувствувах предаден.

Тя седна пред мен със сведен поглед и ръце върху коленете. Плахото ѝ държание ми напомни нашата разходка в парка. Дълго мълчахме. Разделяше ни дълбока река, която нямахме сили да преодолеем.

— Заминавам за Манджурия.

Тя остана невъзмутима и каза само:

— Никога няма да ви забравя.

Тези думи ми бяха достатъчни. Поклоних ѝ се дълбоко и станах. Тя остана неподвижна. Нито една сълза, нито една въздишка не белязаха това горчиво и избавително сбогуване.

На излизане от училище зървам Мин, облегнат на едно дърво.

Погледите ни се срещат. Навеждам глава и продължавам пътя си. Младежът се затичва и ме настига.

— Мога ли да повървя с вас?

Не му отговарям нищо. Той обаче съвсем безцеремонно тръгва редом с мен и започва да ми говори за разни дреболии. Всъщност това изобщо не ми е неприятно. Мин е по-висок от мен с две глави. Топлата вълна на думите му ме унася. Разправя ми за прочетени от него книги, за ловните си успехи, за революционните си мечти. Предлага в неделя да ме заведе на риболов, да ме научи да различавам влюбените риби.

Минаваме покрай улицата, където се намира къщата на Дзин.

— Ела — казва ми той, като ме дръпва за лакътя. — Имам ключ.

Когато прекрочваме прага, той се обръща и ме изглежда от глава до пети. Дързостта му ме обезоръжава. Останала без сили, се облягам на вратата.

Той започва да ме гали по лицето, по шията, пръстите му стигат до раменете ми. Отдавам се на странната отпадналост, която ме обзема. С пламнали бузи и притворени очи Мин подушва кожата ми. Устните му ме докосват и откъдето минат, оставят след себе си трескава бразда. Когато стигат до брадичката ми, неволно разтварям устни и езикът на Мин се пъхва между тях. Ласките му стават неустойими, започвам да се задъхвам в горещата му прегръдка. Казвам му да разкопчае роклята ми отгоре. Той изглежда изненадан, но се подчинява. Нервните му пръсти не успяват да се справят с малките копчета. Аз почти ги откъсвам.

Лицето на Мин е изкривено в усмивка на възхита. Той пада на колене и притиска устни към гърдите ми, а аз усещам как по тях драска наболата му брада. Челото му е горещо като нажежено желязо. Стиснала юмруци, започвам да се извивам.

Стряска ни скърцането на бравата. Бързешком отблъсвам Мин. Едва успявам да закопчае роклята си и вратата се отваря. Влиза Дзин с

клетката в ръка. Когато ни зърва, придобива мрачен вид. Изглежда ме накриво и изръмжава към Мин за поздрав. Вдигам чантата си, блъсвам Дзин и избягвам на улицата.

Никога преди не съм се чувствувала изпълнена с толкова печал. Гарвани грачат в небето, където мораво и оранжево се преливат с тъмния цвят на облаците. Въздухът е изпълнен с ухание. С първите майски дни цветовете на тополите, кафяви червейчета, започват да се ронят от дърветата. Когато бях малка, ги пусках през отворената яка на сестра ми, която пицеше уплашено.

Мин е натъртил гърдите ми и сега ме болят. Спирам под едно дърво да оправя косите си и наплюнчвам шепи, за да пригладя измачканата си рокля. Поглеждам се в огледалцето: устните ми са леко подпухнали като след дълъг следобеден сън. Руменината по бузите ми издайнически разкрива забранени мечтания, челото ми грее и ми се струва, че целувките на Мин са оставили върху него видими само за мен следи.

Почистваме оръжията и оправяме униформите, преди да поемем нататък. Не след дълго на хоризонта се показва старинен град, опасан с крепостни стени. Край рова растат тополи. По пътя китайци развяват нашите знамена със слънце върху тях. Преминаваме през главната порта и градът на Хилядите ветрове разстила пред нас своя разкош: безброй керемидени покриви, широки улици, по които гъмжи от търговци, оглушителен шум от движението, примамлива миризма от ресторантите. Един полковник от местния гарнизон ни посреща заедно с група офицери и кмета на града — мустакат закръглен манджурец, който пък води свита от представители на местната буржоазия.

Зяпваме от удивление. Тридесетина млади проститутки в кимоно ни махат от тротоара. Те се блъскат, смеят се и се изчервяват. Най-плахите крият лица и обсъждат помежду си нашата походка и осанка. По-дръзките ни подхвърлят безразборно японски изрази: „Много си хубав!“, „Елате да ме видите в Златния лотос“, „Обичам ви“. Забравяме за умората от ходенето, вдигаме гордо глави и поемаме въздух, за да изпъчим гърди.

Казармата с бариери и картечни гнезда на портала и бодлива тел по високите стени се намира западно от града. Оставената в резерв част ни посреща на плаца построена в каре.

След официалните поздравления идва ред на топлия обяд. Веднага след като приключват речите в столовата, ние се нахвърляме на пикантната супа от говеждо с водорасли; надпреварваме се да грабим тлъсти шарани, плешки от елен, гърди от фазан. Гълтаме лакомо топки ориз, мариновани зеленчуци, доуфу, грижливо подредени в чинии резенчета сурова риба.

С издут стомах, предъвквайки все още мислено вкусната храна, аз се завличам до моята стая и се строполявам на леглото.

С тайнствен вид Мин се хвали, че имал забранени от нашето правителство книги: опитва се да ме привлече у Дзин. Само при мисълта за тази къща ми се завива свят. При всички случаи трябва да се реша. Връщане назад няма. Вече не съм и не искам да бъда обикновена гимназистка, която се храни единствено с мечти. Трябва да действувам, да скоча в бездната. В момента, когато започне невъзвратимото, най-сетне ще разбере коя съм всъщност и защо живея.

В библиотеката Мин изравя „опасни“ произведения, затрупани под купища старинни книги. Разгръщам страниците и поглъщам с очи написаното върху тях. Мин използва това, за да ме прегърне изотзад. Ръцете му странствуват под роклята ми и ме улавят за гърдите.

Съблича ме, както се бели плод. Оставам по гащета с кръстосани върху гърдите ръце и му нареждам да окачи полата ми на закачалка, за да не се измачка. На свой ред той се съблича и захвърля дрехите си във всички посоки из стаята. Както е по гащета, се хвърля върху мен и прилепя тяло до моето.

Стиснала очи, се опитвам да се преборя с тежестта му. Мин ме завлича насила по средата на стаята и ме полага върху едно бюро. Бавно разтваря краката ми. Протягам ръце, за да се прикрива. Мин ги сграбчва. Гърча се и стена. За да разсее моя смут, той целува връхчетата на гърдите ми, смуче ги. Изпищявам от болка. Като някакъв демон той изправя снага. Имам чувството, че главата му опира в тавана. Сгърченото му лице се откроява върху синия квадрат на небето в рамката на прозореца. Коремът му е между бедрата ми и изведнъж той тласва напред.

Според легендата едно от любимите мъчения на дяволите в пъкъла било да режат осъдените на две с трион: въображението на народа е почерпило този образ от първата среща между един мъж и една жена.

— Боли ли?

Прехапвам долната си устна, но не казвам нищо.

Мин ме гледа известно време, сетне се облича и избърсва лице с носната си кърпа. Очите му са вперени неотклонно в моите.

— Трябва да се ожена за теб — казва той.

— Отнеси ме в леглото.

Мин затваря вратите, дръпва завесите и смъква над леглото мрежата против комари. Увиваме се в копринена покривка с памучна подплата. Миризмата на гнило дърво, която се носи в полумрака ме обездвижва.

— Първия път човек винаги се чувства малко странно.

— Сигурно имаш опит, щом говориш така!

Той премълчава. Ръцете му ме галят по шията, раменете, ръцете, корема. Отвън се чуват първите щурци. Мин отново е върху мен. Ала този път хирургическата операция е поносима. Треперя, задушавам се. Мислите в главата ми се объркват, образите се смесват. Явява ми се лицето на Дзин, сетне лицето на братовчеда Лу.

Внезапно Мин се вторачва в мен жестоко и тревожно. От гърлото му излиза дрезгаво ръмжене. След като още известно време се бори с някаква невидима сила, накрая се стоварва безжизнен върху мен.

Заспива веднага, а уморените му ръце продължават да ме прегръщат. Главата му почива в основата на шията ми. При всяко мое помръдване, той ме гали инстинктивно и ме притиска по-силно до себе си. Трябва да се връщам на училище, но никак не ми се иска да ставам. Утре някоя лъжа ще ми се притече на помощ. Мислите ми странствуват като облаците, които се носят в небето над нашия град, и чезнат отвъд планините северно от равнината на Манджурия. Чувала бях, че девиците губели много кръв. Аз почти не кървях. Боговете ми спестиха този белег на насието, което плаши жените. Чувствувам се доволна. Животът никога не е бил толкова прост, толкова лъчезарен.

Привечер отново се присъединяваме към външния свят. Нощта вече се спуска, но денят все още блуждае като лодка в търсене на пристанище. Спомням си за урока по пиано и се опитвам да измисля някакво извинение, което ще мине пред мама. Вървя бавно. Нещо скътано дълбоко в меандрите на моето същество е излязло наяве, подобно на плат, изваден от раклата на слънце. Моята девственост вече е само една рана. Разцепено на две, тялото ми сякаш цяло е разтворено и в него нахлува вятърът.

Мин ме изважда от мечтанието:

— Когато прогоним японците, ще се ожена за теб.

— Нямам намерение да се омъжвам. Гледай си революцията.

Младежът спира и обръща към мен обиден поглед. Устните му треперят. Колко е красив!

— Семейството ми произхожда от жълтото знаме. Земите ни се простират от стените на нашия град чак до монголските степи. Баща ми е мъртъв и аз искам да посветя наследството на свободата на моята страна. Ще бъда беден и ще водя опасен живот. Ако не ме презираш, след като ми даде най-скъпото си, ще станеш моя жена.

Избухвам в смях.

От рикшата му махвам за сбогом. Силуетът на Мин върху тротоара става неясен, сетне се разтваря в мрака на града.

Когато бях дете, Средната империя будеше у мен блянове. Обичах да рисувам мандарински павилиони, татарски замъци и императорски воители. По-късно четях до захлас нейната класическа литература.

До вчера от Китай познавах единствено Харбин, грамадната северна метрополия на брега на Амур. Този модерен и космополитен град сега ми служи като опорна точка, Непрекъснато го сравнявам с града на Хилядите ветрове. Макар да е част от независима Манджурия, в този малък град веднага се долавя невидимата връзка между него и вечния Китай.

Тук няма толкова коли, колкото в Харбин. Няма трамваи. Стотици рикши сноват напред-назад ден и нощ. Студентите от заможни семейства карат велосипеди.

За разлика от обитателите на Харбин, грубите на вид потомци на изселници и заточеници, тукашните хора имат изящни физиономии. Казват за тях, че предците им били незаконни деца на принцове, че в техните вени по изтънчен начин се смесвала кръвта на манджурци, монголци и китайци. Лицата им сякаш идват от дълбините на вековете. Чертите им са чисти. Мъжете са стройни, с матова кожа и дръпнати чак до слепоочията очи. Жените са наследили от придворните дами бледността, изпъкналите скули, бадемовите очи и малката уста.

На другия ден след нашето пристигане офицерите от месния гарнизон ни повеждат из безбройните улички в квартала на развлеченията, който се намира недалеч от казармата. Убеден съм, че проституцията е била измислена за военните и че първата курва в историята е била жена, влюбена във войник.

И тук, както в Япония, се опитват да ни измъкнат заплатите с ласкателна усмивка. Китайките говорят лош японски, който обаче им стига, за да могат да се пазарят. Някои бардаци се издържат от нашата армия, а в тях има японки и корейки на недостъпни цени. След като не мога да си платя за сънародничка, се оставям да ме водят познавачите.

Въвеждат ме в дом със скромна фасада, наречен „Нефритова флейта“. По средата на двора се извисява дърво. На горния етаж се мяркат униформи, прически, лъскави рокли.

Собственичката, пълна жена със силен шандунски акцент ни представя момичетата. Избирам си Орхидея. Очите ѝ са тесни като на вълчица. Устата ѝ напомня смачкана боровинка. С цигара между пръстите, с лисича опашка на рамото, с обувки на остри токчета на бос крак, тя се качва по стълбата, люлеейки бедра.

Още с първите ласки, тя ми съобщава съвсем сериозно, че е чиста манджурка, и че не бива да я бъркам с китайка. За разлика от японските проститутки, които лицемерничат и проявяват сдържаност, Орхидея, потомка на знамето, се прехласва и крещи. Рядко се случва проститутка да достигне до оргазъм. Моята партньорка се отдава с прелъстително простодушие и блаженство. Когато си тръгвам, облегната на рамката на вратата, младата жена с мускулест задник ме гледа докато слизам и смуче крайчеца на зелената си кърпичка.

На следващия ден в училище гледам високомерно моите съученички. Вчерашната болка все още не е напуснала тялото ми. Пари ми и ме сърби. Но в нея е моето достойнство. Облечена съм като всички останали в синя рокля, но зная, че вече съм различна.

След училище минавам по заобиколен път и се отбивам да видя сестра си. Тя седи до прозореца и плете. Излягам се срещу нея на плетеното канапе.

Сестрата на мъжа ѝ е забременяла и Лунна перла се оплаква, че нейният корем все още е празен. За да я откъсна от тази натрапчива мисъл, я запитвам:

— Как можеш да разбереш дали си влюбена?

Тя избърсва сълзите си и избухва в смях.

— Я виж ти, да не си си харесала някое момче? Защо ми задаваш този въпрос?

Преструвам се на обидена:

— Щом не искаш да ми отговориш, аз си тръгвам.

— Защо се сърдиш? Искаш ли парче от сладкиша с мед и акациев цвят?

Лунна перла звъни на прислужницата и отново се захваща с плетката:

— Какво всъщност искаш да знаеш?

Скривам лице в една възглавница:

— Как можеш да разбереш дали си влюбена? Какво чувствуваш?

— Най-напред забравяш за света около тебе. Семейството, приятелите стават невидими. Ден и нощ мислиш само за един мъж. Когато го видиш, той изпълва очите ти със светлина. Когато не го виждаш, образът му разяжда сърцето ти. Непрекъснато се питаш какво прави той, къде се намира. Измисляш си свой живот, живееш единствено за него: очите ти гледат за него, ушите ти слушат за него.

Лунна перла отпива от чая и продължава:

— През този първи етап всеки от двамата не знае нищо за чувствата на другия. Това е най-болезненият момент. Сетне те разтварят сърцата си и за момент изпитват безумно щастие.

Сестра ми оставя ръкоделието и погледът се зарейва в пространството:

— Но след хубавото време идва бурята. Изведнъж влюбените попадат в мрак. Бродят из него пипнешком, пълзейки. Остаряват. Ще видиш, сестрице. Когато бъдеш обичана и когато обичаш, ще откриеш болката от живота върху нажежена до бяло скара. Вече в нищо няма да бъдеш сигурна.

Устните на сестра ми са напукани като земя по време на суша. Пълният ѝ с омраза поглед дири невидимите виновници за нейното нещастие. Продължава:

— Ти ще имаш по-щастлива съдба. Ти си по-силна от мен. Ще съумееш да се пребориш с болката и да уталожис гнева на боговете, които ни завиждат за нашата любов.

— Защо тогава хората се женят?

— Женитбата ли? — засмя се тя. — Тя е нещо студено, нещо блудкаво, церемония, която се прави заради родителите. Сега съм само сянка на онова, което бях. Семейството, което създадох, ми тежи. Има дни, когато ми се ще да съм само мебел. Без мисли, без чувства, за да мога да го чакам, да му сервирам, да запълвам неговото пространство, да утешавам предците му.

Лунна перла се изправя. Откъсва китка глицини, смачква ги между разтрепераните си пръсти:

— Ще ти кажа истината. Обичах моя съпруг. Дадох му всичко. Като копринена буба изтръгнах от себе си най-прекрасното, което притежавах. Сега вече съм само един безплоден пашкул. Зная какво ми остава да направя. Да му дам живота си. Нека да умра, за да живее той!

Обзема ме странно безпокойство. Под някакъв предлог ставам и се сбогувам с нея. Когато се озовавам на улицата, започвам да тичам. Чувствувам нужда да вдъхна живота, дърветата, топлината на моя град. Ще съумея да направлявам съдбата си и да бъда щастлива. Щастieto е битка в обкръжение, игра на го. Ще убия болката, като я смачкам.

Горещината прави ученията трудни. Вътре в градските стени изгореното от жегата поле отстъпва място на нажежена ламарина. Под наблюдението на офицерите войниците маршируват, прескачат, тичат, пълзят, стрелят, безброй пъти забиват щиковете в коремите на сламените чучела. Припадналите биват свестявани с кофа студена вода и два шамара. На китайските новобранци биват налагани по-строги наказания. Хората са като желязо, което трябва да се изкове, за да се превърне в оръжие.

Още първия ден слънцето опърля лицето ми и устните ми започват да се белят. От крещене на заповеди гласът ми пресипва и гърлото ме боли. Оризът, който ям, ме дращи като пясък. Нощем температурата рязко пада, но тялото съхранява дневния зной. Измъчван от студ и жега, аз се въртя в леглото, без да мога да заспя.

И все пак съм доволен, че съм тук. Казармата е същински забранен град със своите кръчми, ресторанти, библиотека, със своите съблазнителни медицински сестри и бани с истински дървени бъчви. Малката ми сестра и Акико ми изпращат книги и литературни издания. Майка ми ме глези с торбичка шоколад, сладкиши с червен фасул, чорапи и нови долни дрехи.

Циркулиращите порнографски списания създават особено весело съучастничество. Вечер ту от едно, ту от друго спално се дочуват фалшиво изпълнявани народни напеви. Тук-там се събираме на карти и играем на пари.

За мъка на войниците, офицерите имат право да излизат свободно. Оформят се групички гуляйджии. Още щом се стъмни, отиваме в града да се напием, а за храносмилане се отбиваме при проститутките.

Понеже говоря езика на страната, връзките ми с местните момичета придобиват особен характер. Общуването поражда нежност дори у най-закоравелите същества. Орхидея се е привързала към мен.

Моето тяло я е опитомило. Сега тя изпитва към мен неподправена страст.

Въображението ѝ превръща обикновената среща на един войник с курва в любовна история. Твърди, че ме била забелязала още първия ден. Сред маршируващите войници — била омаяна единствено от моя поглед. Тя толкова често ми повтаря колко ме обича, че аз ѝ ставам верен. Привлича ме със своята пламенност и естественост, непознати за нашите куртизанки. Подарява ми от своите носни кърпички, чорапи, кичури от косите си и малка сатенена възглавничка с бродирани върху нея еротични сцени. Тези скромни дарове ме очароват и ласкаят не помалко от нейното неудържимо желание.

В моята страна нежният и лъчезарен месец май е по-мимолетен от скока на жаба във вода.

Лятото вече напират.

След обяда горещината принуждава моите родители да потънат в тежък следобеден сън. Прекосявам къщата на пръсти, промъквам се в градината и излизам през задната врата. Минавам по кривите улички, където дърветата предлагат петна от сянка. Слънцето изпълва главата ми със златни потоци. Потя се и не мисля за нищо.

У Дзин люляците ни опияняват с уханието си. Мин ме очаква в леглото. Облял се е от главата до краката с вода от кладенеца. Студен е като току-що изваден от реката камък. Хвърлям се върху него. Горещата ми кожа почти пуши при досега с неговата.

Постепенно, сантиметър по сантиметър опознавам тялото на Мин и той се превръща в една безкрайна земя. Изучавам го, вслушвам се във въздишката на кожата му, разчитам картата на вените му. Измисляме си изтънчени игри. С върха на езика рисувам знаци по гърдите му и той ги отгатва. Подлагам корема си на неговите устни, гърдите си на челото му. Мин пропъзлява върху мен в молитвена поза и при всяко движение трябва да изрецитира стихотворение. Косите му гъделичкат челото ми и ме карат да се смея. За да ме накаже за това, че му се надсмивам, той внезапно прониква в мен. Светът се разпада. Очите ми се замъгляват, ушите ми започват да бучат. Впивам пръсти в косите си, хапя края на чаршафа. Стискам очи и в мрака съзирам ярките цветове на развети знамена. Очертават се фигури и се разпадат, появяват се някакви създания, после се разтапят. Умирам. Изведнъж имам усещането, че се раздвоявам. Част от самата мен ме напуска и се рее из въздуха. Тя ме наблюдава, слуша ме как стена и охкам. Сетне се издига и изчезва в неведоми висини, подобно птица, която преминава планинско дефиле. Изгубва се от погледа ми.

Мин се строполява и заспива с ръка върху гърдите ми. Върху корема ми са останали няколко бели капки. Те са горещи и се точат

между пръстите ми като копринени нишки. Мъжете са паяци, които плетат за жените мрежи от семето си.

Ставам внимателно. Изпълнена с нова енергия, аз съм готова да започна партия го. В градината под едно дърво Дзин дреме на един шезлонг, заслонил лицето си със сламена шапка. Нямам представа кога е пристигнал и дали е проследил игрите ни. Каня се да се измъкна, когато внезапно той повдига шапката си и вперва в мен очи. Изпитвам тайно удоволствие от отчаянието и презрението, които са изписани на лицето му. Гледам го предизвикателно и не свеждам очи. Устните му треперят, но от гърлото му не излиза никакъв звук.

Протяжният вик на търговец на плодове достига до нас.

— Ядат ми се праскови — казвам му аз.

Дзин удря с юмрук по стола. Става, изтичва и след малко се връща с кошница плодове. Измива ги на кладенеца и избира за мен най-голямата праскова. И двамата ядем мълчаливо. От устните на Дзин се стича сок и капе по ризата му.

Щурците издават протяжно стържене. Миризмата на опърлени от слънцето листа се смесва с парфюма в косите ми. В делвата, която служи за аквариум, се върти шаран.

Сред новите лица в казармата офицерът от разузнаването капитан Накамура се откроява сред нашите другари, които мислят единствено за жени. Той живее усамотено и въпреки своя чин, без да ще насърчава най-дръзки шеги по свой адрес, приемайки ролята на кьоген^[1].

В ресторанта той изпива едно след друго двадесет шишенца саке и заспива, като хърка шумно. Веднъж решаваме да му отмъстим за гръмкия сън. Блъсвам го с лакът и той се събужда. Започвам да го изпитвам като учител по дзен своя ученик:

— Да се яде, да се пие, да се ходи по жени е суета на сетивата. Капитане, коя е суетата на душата?

Той се изправя като излязло от гроба привидение и без да обръща внимание на смеховете ни, произнася напевно:

*— Песента на шурците,
все по-тиха и по-тиха,
приглушена от есента.
Аз, който тъгувам по изтичащото време,
ще изчезна преди нея...*

Да, суетата на душата е смъртта! Сдържам усмивката си и го питам:

— Капитане, коя е суетата на суетите?

Той се чеше смутено по главата=

*— „Светът, в който живеем,
съществува не по-дълго
от лунен лъч, отразен от водата,
гребната в шепа...“^[2]*

Суетата на суетите... суетата на суетите е...

За да го измъча още повече, аз произнасям отчетливо, сричка по сричка:

— Суетата е суетна, суетата на суетите е двойно по-суетна. Но суетата и суетата се унищожават взаимно. Суетата на душата е смъртта, суетата на суетите на душата е животът. Между живота и смъртта, какви сме ние?

Той се взира в мен. Изумлението му предизвиква нов взрив от смях.

Един следобед отивам да го посетя в стаята му и виждам там дъска за го. Веднага сядаме да изиграем една партия. За мое огромно удивление, макар в живота да е невъздържан и развейпрах, капитанът играе умело и непринудено. В казармата си е спечелил славата на побъркан: навсякъде вижда заговори. Върху дъската за игра тази натрапчивост се превръща в изключителна предпазливост.

След като губи играта, капитанът ме кани на вечеря. Няколко чаши саке са достатъчни, за да ни направят най-добрите приятели на света. Разговаряме за китайската литература. Той се изненадва, че говоря мандарински. Играта го, противопоставя един на друг двама души, но в живота им вдъхва взаимно доверие. Без колебание му разкривам сърцето си.

Една пекинка последвала своя съпруг, който заминал да следва в Токио. Човекът умрял от рак и я оставил сама на света с новородено на ръце. Жената знаела само няколко думи на японски и понеже нямала средства, започнала да търси работа от врата на врата. Така майка ми я нае като бавачка. Тя бе като дар, изпратен от Буда. Моите родители, както всички родители в Япония, ме бяха възпитавали с изключителна строгост. За най-дребната простъпка получавах две плесници. С пламнали бузи, просълзени очи и тъжно сърце тичах при моята китайка, която оплакваше злочестините ми. За да заличи болката, тя ме прегръщаше и ми разказваше легенди от своята страна. Китайският стана за мен език на мечтите и утехата. По-късно ме научи да рецитирам поеми от времето на династията Тан и да пиша. Преподаваше ми Беседите на Конфуций, разкри ми света на Сън в червените покои. Когато четях на глас тези текстове, пекинското ми произношение я караше да хълца от умиление. Тя кърми брат ми и

сестра ми и ни опиваше със своята нежност. Сетне една сутрин изчезна. Година по-късно мама разсея надеждите ми: китайката била заминала за своята страна и никога повече нямамо да се върне.

Моята изповед кара капитана да въздъхне. Той изпразва чаша саке и става. Подражавайки с жестове на актьор от но, с пръчица за хранене вместо ветрило, той запява:

*„Дори да беше жив,
нищо не бе изгубено, а изчезнало.
За какво да живея след него,
когато като кичесто дърво образът му ту се явява,
ту изчезва от очите ми.
На този свят несигурен,
злочест е животът на човека.
Подобно разцъфнало цвете,
под вятъра на мимолетността,
който бушува през нощта,
на живот и смърт,
закривайки зад облаци
колебливия лунен зрак.*

Наистина пред очите ми е нищетата на света...“^[3]

Обзет от печал, аз ръкопляскам. Капитанът се покланя, сетне изпразва нова чаша. После внезапно сменя темата:

— Знаете ли, че в центъра на града има площад, където китайците се събират да играят го? Гледката е доста странна. Играчите седат пред разчертани маси и чакат някой да дойде да ги предизвика. Вие говорите китайски с чудесен пекински акцент, така че би трябвало да се облечете в цивилни дрехи и да изиграете там някоя и друга партия.

Обръща следващата чаша саке и продължава:

— Отдавна ме интересува тази тяхна игра, но така и не посмях да се приближа. Колкото и да ме уверяват моите информатори, че това са безобидни хора, аз съм сигурен в обратното. Откакто терористите се промъкнаха в града, държа под око всички. Тези хора се сдушават там, за да ни погубят. Играта на го е само за прикритие: именно на този

площад, под предлог, че само си играят на война, нашите врагове готвят най-коварни удари.

Зачервен, капитанът изпада в някакъв въображаем свят. Преструвам се, че ми е интересно:

— Как бих могъл да се преоблека? Може би за това ще се наложи да наема стая в хотел?

Той приема въпроса ми на сериозно:

— Всичко ще си остане между нас. Аз ще ви прикривам. Още утре ще отидете при един от моите хора, който държи ресторант „Шидори“. Той ще ви достави необходимото. Ще ви обясни и как да се справите с недоверието на китайците. Терористите може и да са се оттеглили от града, но техните агенти пъплят наоколо. Готвят ново въстание. Само че този път ще ги хвана. Благодаря ви, че жертвите часовете си за почивка в служба на родината. Хайде, лейтенант, да прием за славата на императора.

Едва тогава осъзнавам, че това съвсем не е шега. Твърде късно е да се отказвам, затова изпразвам моята чаша саке и скрепявам нашия договор. Всъщност капитанът се оказва хитрец, а странностите му са само прикритие. Още докато съм влизал в неговата стая, той вече е знаел, че ще направи от мен шпионин. Играейки го, е плетял мрежата, която сега ме е стегнала: длъжен съм да вляза в кожата на китаец.

[1] В театъра но, кьогените са комици, които играят на сцената между две действия. — Б.а. ↑

[2] Двете стихотворения са от Сказание за Хейджи, японски роман от XVI в. — Б.а. ↑

[3] Откъс от но, Златният остров, написан от Дзеами (1363–1444). — Б.а. ↑

Мин презира игрите и ги смята за губене на време. Този следобед, след дълги увещания, накрая успявам да променя мнението му. Съгласява се да поиграем на карти при условие, че ще си останем в леглото и че коремът ми ще служи за игрална маса. С него всички удоволствия в живота водят към еротичните наслади. Неспособен да предвиди стратегията на своя противник, накрая той губи с гръм и трясък и бърза да сече картите между гърдите ми. Неговата леност и нехайство ме ядосват. За да го накажа, намирам предлог да изляза от стаята и напускам къщата, като се отправям към Площада на Хилядите ветрове.

Заварвам играчите да размишляват и да дремят. Не мога да си намеря партньор, затова сядам на една от масите и чакам да се появи някой любител. Подпряла брадичка на ръката си, аз подреждам пуловете и започвам въображаема игра срещу Мин. Върху мен пада нечия сянка. Вдигам глава. Някакъв непознат с панамена шапка, нахлупена над очила с рогови рамки се покланя за поздрав. Аз отвърщам с кимване и му посочвам да седне срещу мен.

Непознатият сякаш не ме разбира и понечва да си тръгне, но аз го възпирам:

— Умее ли да играете го?

Той ме изглежда стъписано.

— Хайде, имате вид на познавач. Сядайте да изиграем една партия.

— Вие от коя категория сте, моля? — пита ме този глупак с отвратително пекинско произношение.

— Нямам представа.

— Не мога да играя, ако не зная каква преднина давате.

— Да изкараме една партия. Ще ви направя малка демонстрация!

Той се поколебава и накрая сяда срещу мен. Без съмнение този чужденец няма представа с кого си има работа. Както става с много други хапльовци, външността ми го лъже.

Тиквам шумно към него черните пулове.

— Вие сте.^[1]

Той поставя първия пул в северозападния ъгъл на дъската. Мисълта за претенциозното му държание от преди малко все още ме дразни и решавам да му скроя номер. Отвърщам, като долепям един бял пул до неговия. Никога в началото на играта не се влиза в пряка схватка. Това е златно правило.

Смутен, той ме изглежда и потъва в дълбок размисъл.

Върху квадратната дъска пуловете се борят за всяко от 361 полета, подредени върху 19 хоризонтални и 19 вертикални линии. Така двамата играчи си поделят свободните пространства и накрая сравняват заетата територия. Предпочитам го пред шаха, защото предоставя повече свобода. При шаха две царства с бронирани си воители започват пряко сражение. При го конниците са пъргави и ловки и си поставят засади по спирала: тук качествата, които водят до победа, са дързостта и въображението.

Вместо да пазя границите си, аз нападам моя противник фронтално. Белият ми пул номер четири го предизвиква на дуел. Това го кара отново да се замисли.

Моят пул номер шест прегражда пътя на черния номер пет и се присъединява към останалите, за да обкръжи номер едно.

Той няма какво друго да направи, освен да премести своя номер седем.

Усмивам се. Край на шегите, започвам да планирам ходовете си.

Непознатият играе безкрайно бавно. Удивява ме начинът му на мислене. Всеки негов ход е проява на стремеж към хармония на цялото. Напредването на пуловете му е толкова недоловимо и изискано, че напомня полет на ято жерави. Нямах представа, че в Пекин има школа, при която изяществото е по-важно от силата. На свой ред се стъписвам и се повеждам по неговия ритъм.

Внезапно Непознатият прекъсва играта, тъкмо когато тя става вълнуваща.

— Имам среща — заявява мрачно той.

Сърдита съм и искам да продължим партията колкото се може по-скоро.

— Елате в неделя сутринта в десет часа.

В погледа му зад очилата не се чете никакъв възторг.

— Жалко тогава.

Ставам.

— Съгласен — решава се накрая той.

Отбелязвам положението на пуловете върху лист хартия и дарявам Непознатия с усмивка. Изпробвала съм вече това оръжие срещу братовчеда Лу, срещу Мин и Дзин, така че зная силата му.

И наистина той свежда поглед.

[1] При играта го черните пулове играят първи, но в края на партията приспадат пет точки и половина в полза на белите. — Б.а. ↑

Избраният от мен костюм — ленена туника, панамена шапка, украсено с калиграфии ветрило — прави моя герой да изглежда важен като някой императорски мандарин. Очилата пък ми придават университетски вид.

Водачът на моята рикша веднага забелязва, че не съм тукашен, и решава да ме измами. Вместо да се насочи право към Площада на Хилядите ветрове, прави голяма обиколка из града.

С пресеклив глас той разказва историята на своя край. Преди четиристотин години придворните велможи открили местната гора и си построили около нея величествени дворци. В продължение на векове те се радвали на тази земя, богата на дивеч и на красиви жени. Отначало обикновено село, Хиляди ветрове се превърнал в град, където процъфтявали търговията и занаятите. Той бил умалено копие на Пекин, също както в столицата и неговите улици се пресичали под прав ъгъл. След рухването на Манджурската империя част от пекинската аристокрация последвала императора в Новата столица. Други намерили убежище тук. Познават се по изискаността на мизерията: облечени са в демодирани рокли, противят се на всичко модерно, като продължават да ходят с дълги нокти, признак на безделие, с бръснати черепи и традиционна плитка.

След като минава покрай крепостните стени сред гъмжило от просяци, жонгльори на запалени факли и дресьори на маймуни, след като ми показва площада на кметството със запуснатите разкошни сгради, той най-сетне спира пред един площад с дървета.

— Това е площадът на Хилядите ветрове.

Сетне с тайнствен вид ме запитва:

— И вие ли играете?

Не му давам никакъв отговор.

Посред парка играчите мълчаливо седят един срещу друг пред ниските маси. По дрехите личи, че са представители на всички обществени слоеве.

Ако не бях дошъл тук, изобщо нямаше да подозирам за съществуването на това място, където всеки може да спре, за да направи партия го. За мен тази игра открай време е била привилегия на елита и преклонението пред нея намира израз в същинска церемония.

Подобно явление никак не ме удивява. Според легендата играта го е измислена в Китай преди четири хиляди години. През дългата история на тази страна нейната култура се е изтощила и го е изгубила своята първоначална изтънченост и чистота. Внесена в Япония преди няколкостотин години, тя е била осмислена, усъвършенствана и се е превърнала в божествено изкуство. За сетен път моята страна проявява своето превъзходство пред Китай.

Виждам отдалече млада жена, която играе сама със себе си. У нас е немислимо жена да стои сама на място, където има мъже. Заинтригуван, се приближавам към нея.

Оказва се по-млада, отколкото си я представях, и е облечена в рокля на гимназистка. Облегнала глава на ръката си, тя е потънала в размисъл. Умелата подредба на пуловете върху дъската привлича вниманието ми.

Тя вдига глава и виждам широко чело, тесни като върбови листа нежно очертани очи. Все едно, че пред мене се намира Светлина на шестнадесетгодишна възраст. Илюзията веднага се разсейва. Красотата на младата гейша беше плаха, вгълбена. Китайката ме гледа, без да се изчерви. При нас женската изисканост е бледа и отбягва слънцето. Загарът от играта на открито придава на тази хлапачка някакъв особен чар. Тя се вира право в очите ми, докато накрая свеждам поглед.

Кани ме да направим партия го. Отначало се опъвам, за да придам правдоподобност на ролята си.

Преди да изляза от ресторант „Шидори“ сътрудникът на капитан Накамура ме инструктира: през последните десет години нашата страна се е превърнала за цяла Азия във витрина на западния свят. След като се представям за китайски студент, прекарал дълго време в Токио, ще мога да оправдая държанието си, акцента и невежеството по отношение на някои актуални събития.

Китайката не е от разговорливите. Без да ме разпитва, тя настоява веднага да започнем. Още от самото начало налага на играта някаква извратеност и причудливост. Никога преди не съм играл го с

жена. Въобще никога не съм се оказвал толкова близо до жена, като изключим майка ми, сестра ми, Акико, гейшите и проститутките. Макар игралната дъска да ме отделя от моята противничка, момичешкото ѝ ухание ме смущава.

Погълната от мислите си, с наведена глава тя сякаш е изпаднала в унес. Нежното ѝ лице контрастира с коравата ѝ ръка. Тя ме озадачава.

На колко е години? Шестнадесет? Седемнадесет? В плоските ѝ гърди и прибраните на две плитки коси има нещо от онази недовършеност, която прави момичетата да приличат на преоблечени момчета. Ала първият порив на женствеността вече е напъпил у нея като кокиче през ранна пролет и ръцете ѝ са придобили мека закръгленост.

Вечерта идва прекалено бързо. Трябва да се връщам в казармата.

Тя ми предлага да продължим по-късно. В подобна покана, отправена от друга жена, би имало нещо неприлично. Девојката умее да залага на своята невинност.

Не отговарям. Тя подрежда с тракане пуловете в гърнетата. Този шум представлява протест срещу моето безразличие. Усмиввам се вътрешно. Ако поуталожи своята агресивност и поеме по пътя на духовното усъвършенстване, от нея ще излезе голям играч.

— Неделя в десет часа сутринта — казва тя.

Харесва ми упорството ѝ. Не мога да устоя повече и кимвам утвърдително с глава.

У нас, когато жените се смеят, те крият лицата си с ръкава на кимоното. Китайката се усмивва без всякакво смущение или преструвка. Когато устните ѝ се разтварят, сякаш се пуква нар.

Свеждам поглед.

Група поклонници върви покрай безкрайна стена. През една пукнатина в нея те влизат в градината. Там безброй дървета растат около искрящите води на езеро. В порутен павилион едно дете си играе с хвърчило.

То им се усмихва лукаво и им пожелава добре дошли. Обяснява им, че неговото хвърчило предсказвало бъдещето. Най-възрастният от поклонниците го пита:

— Може ли да каже то накъде отиваме?

Хвърчилото се издига, насочва се към един ъгъл на тавана, променя посоката си и се устремява към отсрещния ъгъл. Като птица в клетка то блъска криле в стените, удря се в прозорците и внезапно пада право надолу.

— Към мрака!

Събуждам се.

Тази сутрин Мин настига с велосипеда си моята рикша и тиква в ръцете ми някаква книга. Разлиствам я и откривам сгънато на четири писмо. Кани ме привечер да намина през Дзин, за да отпразнуваме двадесетия рожден ден на неговия приятел. Решавам да запозная Хуан и Дзин. Тяхната среща ще бъде моят подарък.

В градината у Дзин студентите пушат, пият и спорят. С бяло шалче около врата момчетата се правят на прокълнати поети. С ниските си обувки и късо подстригани коси момичетата изглеждат помъжествени от тях. По средата на кръга студентка държи реч пред другарите си, а облегат на едно дърво, Мин слуша внимателно. От време на време погледът му се плъзга по групата, без да ме забележи.

Дзин излиза от къщата с поднос, който поставя върху табуретка. Запознавам го с Хуан, която е заинтригувана от младите революционери. Дватамата започват оживен разговор.

Тръшвам се на един стол. За да убия скуката, чопля слънчогледови семки и наблюдавам студентката, която говори. С изненада откривам, че е красива, въпреки свирепото си изражение.

Тази двадесетгодишна ораторка умее да променя интонацията на гласа си и да привлича вниманието на своите слушатели. Всяка нейна дума ме изпълва с такова възхищение, че забравям коя съм.

— ...В своята военна експанзия Япония няма да се задоволи с колонизацията на Манджурия, следващият етап ще бъде Пекин, сетне Шанхай, Гуандун. Под заплаха е суверенитетът на Китай! Скоро ще се превърнем в слуги, в роби, в бездомни кучета! Пълководците, временните правителства, военните власти разединиха нашия континент. Единствен патриотизмът съчетава силата и надеждата. Да се вдигнем на бунт, да прогоним нашествениците, да унищожим продажните военни, които смучат кръвта на народа. Да върнем земята на селяните, достойнството на робите. Да построим върху развалините на полуфеодалния, полуколониален режим един нов Китай, в който ще царува демокрация. Без корупция, без нищета, без насилие. Нашият девиз ще бъде равенство, свобода, братство. Всеки гражданин ще се труди според възможностите си. Народът ще бъде господар, правителството ще бъде негов слуга. В този ден мирът и щастието ще се върнат!

Слушателите ръкопляскаат. Като поздравява своите почитатели, тя се обръща към Мин. Суровият му до преди малко поглед сега е изпълнен с нежност. Тя му отвръща с усмивка. Ставам и отивам при Дзин и Хуан.

Приятелката ми тъкмо изпробва върху Дзин дарбата си на изкусителка. Говори му за семейството си, за уговорения ѝ брак, като гледа натрапчиво своя събеседник.

Като омаян той не сменя очи от нея. Любопитството, което се чете върху лицето му, от време на време отстъпва място на състрадание. Присъствието ми го смущава. Той извърща крадешком очи към мен. Когато среща погледа ми, свежда глава, прокашля се и отново приема високомерното си изражение.

Бродя из градината, без да мога да се отърва от мъката, която ме потиска. Червени водни кончета кацат по стъбълцата на цветята, сетне отлитат с последните слънчеви лъчи. През прозореца на стаята зървам леглото, където лежах предната вечер, застлано със същата пурпурна покривка, бродирана с хризантеми. Тази гледка ме наранява.

Мин ми маха. Най-последно. Пред своите другари той се отнася към мен като към по-малка сестра и със смях им разказва как ми е спасил

живота. Оставям го да дърдори. Срам го е от мен.

Дзин започва да черпи със сладкиши за рождения си ден. Когато идва моят ред, вместо да ми подаде чинията, той спира и махва едно листо, паднало върху косата ми.

Някой го потупва по рамото:

— Запознай ме с приятелката си.

Виждам, че това е пророчицата от преди малко.

Без да дочака реакцията на Дзин, тя ме заговаря направо:

— Името ми е Тан. А вашето?

Задава ми безброй въпроси. Вниманието ѝ към мен ме смущава. Искане да знае всичко: за училище, за дома, колко братя и сестри имам. После без стеснение споделя, че познава моя любовник още от раждането му. Нейната майка била прислужничка у семейството на Мин. Тя надрасква своя адрес върху парче хартия и ме кани на гости.

Под предлог, че ме чакат у дома, поверявам Хуан на грижите на Дзин и си тръгвам от празненството. Дзин ме спира на прага. Хванал рамката с две ръце, той ми прегражда пътя и ми благодари, че съм наминала.

Отвърщам му:

— Хуан е много добро момиче. Просто е малко объркана. Надявам се, че ще ѝ помогнеш да намери отново правия път.

Лицето на Дзин внезапно поруменява. Разбирам, че Хуан му е харесала. Чувствувам се доста странно:

— Връщай се на празника. Чакат те.

Изваждам от джоба си носната кърпичка, с която той се избърса в деня, когато ме съпроводи на велосипед до дома. Бях я изпрала и избродирала върху нея името му.

— Ето един скромен подарък.

Дзин гледа кърпичката и смотолевя:

— Много съм щастлив, че те срещнах. Ти си много особено и интересно момиче. Мин не те заслужава...

Питам го защо.

Той ме гледа втренчено и хапе долната си устна.

Настоявам да ми отговори. Той се разсърдва, тропва с крак и ми обръща гръб.

Улицата е изпълнена с гореща влага. Дърветата лъщят и зеленината се стича от листата. Тук-там витрините на магазините

хвърлят отблясъци от измореното слънце. Полуголи деца тичат по тротоарите и размахват вестници. Силейки се да привлекат някой купувач, те крещат в хор: „Жена убила своя любовник! Тялото открито от един бонза!“

Тъкмо преди да стигна до дома, отнякъде изскача Мин и ме спира, като ме хваща за лакътя.

— Дзин се е побъркал! Какво ти каза преди малко?

— Нищо.

— Какво ти каза за мен?

— Нищо.

Отговорът ми изобщо не успокоява Мин. Той се взира в лицето ми.

— Той те обича. Току-що ми го призна.

Тези думи пронизват сърцето ми.

— Остави ме.

— Трябва да избереш един от нас.

— Нека не правим циркове!

— Не можеш да ме предадеш. Твоето тяло ми принадлежи.

— Аз съм свободна и дарявам тялото си, на когото намеря за добре, дори да е самият дявол!

— Защо ми казваш това? Защо ме измъчваш? Ти не ме обичаш!

— Остави ме. Сестра ми ме чака у дома, ще говорим, когато се успокоиш. Утре ще играя партия го на Площада на Хилядите ветрове. Мини да ме вземеш към пет следобед.

Никога не съм виждала Мин в такова състояние. Цялото му тяло трепери.

Прибирам се тичешком.

След вечеря получаваме заповед да спим облечени с оръжията. В полунощ проехтяват свирки и ни изваждат от дрямката. Изскачам навън.

Разделен на няколко групи, нашият отряд се качва на камионите. Съобщават ни целта на операцията: да се арестуват събралите се в града терористи. Смята се, че сред тях се намира прословутият полковник Ли.

Времето е влажно и тежко. Около лампите се въртят нощни пеперуди. В квартала на едрата буржоазия газовите фенери осветяват внушителни входове. Внезапно отекват изстрели. Терористите са надушили клопката и се опитват да се измъкнат. Нашите разузнавачи са открили огън.

В съседната улица избухва граната. Мирисът на барут ме кара да потръпна. От месеци не съм вземал участие в сражение. Смъртта ми е липсвала.

Обкръжаваме просторна резиденция. Укрити зад прозорците, бунтовниците оказват съпротива на нашите атаки, като хвърлят гранати. На местата, където те са избухнали, пламват дървета. Със строшените си стъкла прозорците напомнят леговища на диви зверове.

Нападението на нашия взвод дава възможност на една от щурмовите групи да се покатери на покрива, където откриват отвор. Схватката се оказва прекалено кратка. Тъкмо съм загрял и трябва да сваля оръжието. Терористите са оставили петима убити и осем ранени. Прословутият полковник Ли се е изхитрил да се самоубие още преди ние да нахлуем. Плячката е обилна: в мазето са натрупани пушки, сандъци с боеприпаси, пачки китайски банкноти, които бандитите не са успели да обменят за манджурски пари. Пристигнали сме навреме. Новото въстание е нямало да закъснее.

Преброявам нашите загуби: четирима войници и един офицер са дали живота си за императора на Япония. Нещо се движи пред вратата на съседната къща. Улучен от граната, един войник се влачи по

тротоара и непрекъснатата стена. Изтичвам при него да прегледам раните му. Тялото му представлява купчина накълцано месо, примесено с парчета от униформата. От разпрания му корем висят черва. Изведнъж той ме сграбчва за рамото:

— Хайде, убий ме!

Зная, че с него е свършено. Зная, че такава е съдбата на всички войници. Ала така и не мога да извадя пистолета от кобура.

— Убий ме! Мръсник, какво чакаш?

Смелостта ме напуска. С ръка върху оръжието, чувствавам как ми се завива свят. Притичват санитарии и отнасят ранения на носилка, докато той продължава да реве:

— Убийте ме! Моля ви! Убийте ме!

В казармата се стоварвам върху леглото, без да се събличам. Ръкавите на униформата ми още са мокри от кръвта на този непознат, който дни наред ще агонизира в лазарета. Неговото отчаяние обзема и мен. Така и не можах да му дам милостива смърт, оказах се страхливец. Буда би извършил това престъпление на избавлението. Състраданието е за силните.

В ушите ми звучат думите на моята майка:

— Между смъртта и позора избери без колебание смъртта.

Гледам през прозореца луната, която наднича между клоните на дърветата в двора.

Пред очите ми се явява фигурата на Дзин. С ръце, опрени на рамката на вратата, с очи, изпълнени с мътен блясък, той ми благодари, че съм наминала.

Дълго време този младеж се бе показвал като високомерен и див. Всеки път, когато проявявах нежност към него, се боях от настроенията му. След неговото признание, което научих чрез Мин, вече не се страхувам от презрителния му поглед. Занапред той е разтворена книга, чието съдържание зависи само от мен.

Защо ли Дзин каза, че Мин не ме заслужава? Как стана така, че двамата мъже се озоваха един срещу друг? Какво е накарало Дзин внезапно да се изповяда? Дали са се карали? Дали са се били?

Мин казва, че иска да се ожени за мен. Аз обаче се боя един ден той да не заприлича на баща ми, на зет ми. Страстта на мъжете пресъхва по-бързо отколкото красотата на жените.

Кара ме да направя своя избор. Но как бих могла да престана да се виждам с Дзин, който подхранва влечението ми към Мин? Няма да изневеря на Мин. Той ме направи жена. Верността ми черпи сили от моята признателност, а не от неговата ревност. Отношението ми към Дзин е по-изтънчено, отколкото поривите на тялото. Сладострастието на душата идва от въздържанието. Зная, че Дзин ни наблюдава, че изживява заедно с мен удивителното пробуждане на плътта. Погледът ми потушава неговото огорчение. Когато се обърна към него, върху бледото му лице се завръщат цветовете на живота. Дзин е мое дете, мой брат, когото нямам право да докосвам. Тази чистота е начало на една безкрайна и беззащитна близост, от която лишавам Мин.

Без Дзин ласките, споделяни с неговия съперник, биха били вулгарни. Без Мин, Дзин престава да съществува. Благодарение на контраста с безгрижието на моя любовник, неговият суров характер

придобива дълбочина и тайнственост. Ако избира единия, ще трябва да се откажа от другия и така ще изгубя и двамата.

При подобно положение в играта го аз избирам трето решение: нападам противника там, където той най-малко очаква. Утре, когато Мин дойде да ме вземе от Площада на Хилядите ветрове, ще се престоря, че не го забелязвам. След края на партията ще преброя пуловете. Ще поздравя моя противник и ще го проследя с поглед, докато се изгуби. После ще сведа уморен поглед към игралната дъска и ще запитам: „Мин, коя е Тан?“

Той ще се закълне в своята вяроност. Аз ще се престоря на сърдита. Ще тропна с крак, ще въздъхна. Познавам така добре кризите на Лунна перла, че ще съумея да изиграя една от тях до съвършенство.

За да ме успокои, той ще ме отведе у Дзин. Ще приема целувките му, той ще легне върху мен. Чаршафът ще се увие около голите ни тела като бръшлян около два бора. Леглото ще се превърне в паланкин, който ще ни отнесе в един друг свят.

Оглушителен гръм прекъсва мислите ми. Виждам през прозореца моите родители по пижами в средата на двора. Готвачката излиза разтревожена от стаята си със свещ в ръка.

— Угасете! — заповядва ѝ приглушено баща ми.

— Надявам се, че това е само военно учение — обажда се мама.

Отново се разнасят експлозии, които напомнят фойерверките за Празника на пролетта. Нашият град посреща този трясък с упорито мълчание, не се дочуват никакви стъпки, никакви гласове, никакъв плач.

После всичко възвръща нормалния си вид. Просто една звездна нощ. Родителите ми се прибират в тяхната спалня, готвачката затваря вратата.

Застинала, луната ни наблюдава.

Още на зазоряване пробягваме неуморно трикилометровото трасе покрай стената на казармата. Ритмичният ни тропот вдига облаци прах, патриотичните ни песни огласят простора. Колективното въодушевление стопля сърцето и разпръсква кошмарите.

Тази нощ бродех сред развалините от земетресението. Небето бе потъмняло от пушек. Привикнали към стенанията, ушите ми не долавяха печалното жужене на насекомите. Изтощен, исках да поспра. Ала земята навсякъде бе пропита с кръв. Препъвах се на всяка крачка, кълнях боговете, крещях проклетия, които продължаваха да отекват дори след моето пробуждане.

В умивалнята другарите ми прекарват цели часове пред огледаната, оформяйки квадратните си мустачки. Наплисквам главата си със студена вода и се поглеждам в огледалото. Когато се появява моят образ, неволно извързвам поглед.

Дали отвъд няма истина, от която се опитваме да избягаме?

Затаявам дъх и се оглеждам: късо подстригани коси, гъсти вежди. Недоспал съм и очите ми са зачервени. Изучавам голото си тяло: след бягането кожата ми е зачервена и вдига пара; вените по шията са изпъкнали; мускулите на ръцете са стегнати; върху лявото рамо се вижда дълъг белег, спомен от упражнение с щик, по време на което бях ранен. Изминали са двадесет и четири години от моето битие. Кой съм аз? Отговорът ми убягва. Поне знам защо живея: плътта ми е съзряла, мозъкът ми, който се бе съмнявал, обичал, вярвал, ще станат фойерверк в чест на родината. Ще избухна в нощта на победата.

В десет без петнадесет почуквам на вратата на ресторант „Шидори“. Стопанинът ми донася дегизировката. Облечен по мандарински, се измъквам на улицата от тайния изход.

Гледан от рикшата, градът си остава удивително спокоен. Безгрижието на китайците по тротоарите контрастира с чевръстия ход на нашите войници, които минават под строй. Магазините са

разтворили врати, продавачите са подредили сергиите. Неуморните амбулантни търговци са захванали своите напеви. Питам водача на рикшата дали нощната стрелба го е събудила. Той се преструва, че не е чул въпроса ми.

На Площада на Хилядите ветрове, верни на своите навици, любителите са започнали игра. Вслушвам се в разговорите им. Отварят уста единствено, за да обсъдят партията го.

Накрая на горичката се появява китайката и като лекокрила птица притичва до нашата маса. По челото ѝ са избили капчици пот.

— Извинете — казва тя, сядайки.

Разтваря вързопчето от син памучен плат и ми подава гърненцето от лакирано дърво с черните пулове:

— Хайде, ваш ред е.

Безразличието на тези хора към снощния инцидент ме смайва.

Когато се събуждам тази сутрин, слънцето се е издишало вече над прасковата. Кичурите млади листа по клоните на дървото приличат на разцъфнали цветя.

Чувствувам се щастлива. Това блаженство не черпи силата си от спокойствието, а от противоречиви чувства. Щурците изтънко познават тайните на моята душа и весело свирят. Бледото небесно сияние прониква през завесите и се разлива чак до моето легло. Представям си, че моят град, потънал в светлина, е гола жена, която очаква прегръдката на своя любим.

Мама е излязла заедно със сестра ми на пазар. Баща ми се е затворил в библиотеката, където води ожесточена битка, за да укроти английския на Шекспир. Къщата е изпълнена със спокойствие и свежест. Мирисът на листата нахлува през разтворените врати и прозорци и се смесва с уханието на жасмин, с което са пропити стаите. В салона с перо в ръка се суети Уан Ма, икономката.

Преди шест месеца клетницата изгуби своя син, болен от туберкулоза. Оттогава не престава да предъвква спомените за него и мъртвото момче става по-живо от всякога. Баща ми я слуша, мислейки за книгите си, и я утешава с една нищо не значеща фраза:

— Трябва да бъдем смели, драга.

Страданието ѝ намира по-добър прием при мама и Лунна перла. Безконечните ѝ разкази изтръгват от тях въздишки, а понякога и сълзи.

Тази сутрин състраданието ми е отстъпило място на досадата. Нося моето щастие в корема си, подобно на бременна жена и в никакъв случай не желая то да бъде помрачено от вайканията на Уан Ма. Преди тя да успее да отвори уста, изхвърквам навън:

— Отивам на Площада на Хилядите ветрове. Няма да се бавя.

Непознатият вече ме чака там. Прикритото му зад очилата лице е неподвижно, също както тялото му. Седнал с изправен гръб на столчето, той прилича на пазител на ада от някой древен храм.

Подреждаме нашите войници в квадратчетата. Непознатият очертава своите участъци отстрани на дъската с удивителна точност и пестеливост. Играта го е отражение на душата. Неговата е педантична и студена.

Щедрото ми предложение да започне играта му дава предимство. Той ме изпреварва в заемането на стратегическите постове. Опитът ми да му ги оспорвам само увеличава моето изоставане. Решавам да рискувам. Използвам за опора североизточната си база и се впускам да завоявам центъра.

Става горещо. Напразно размахвам ветрилото. Противникът, който стои срещу мене, ми вдъхва страхопочитание. Слънцето пече право върху него, но той понася това напълно невъзмутимо. Лицето му е плувало в пот, ръцете му са отпуснати върху коленете и стискат затвореното ветрило, но той стои напълно неподвижен.

Слънцето е почти в зенита си. Моля прекъсване за обяд и отбелязвам върху лист положението на пуловете. Уговаряме се да се срещнем след почивката.

Китайката се прибра в къщи да обядва, а аз избирам един корейски ресторант, в който почти няма посетители. Поръчвам студена юфка. Сядам в един ъгъл, от който виждам цялото заведение, следя сноването на сервитьорите из празната зала и пиша чернова на писмо до майка ми.

Изброявам нещата, от които се нуждая: сапун, пешкири, вестници, книги, сладкиши с червен фасул. Годиците, прекарани във военното училище, бяха направили от мен мъж. Отдалечението от родината ме превръща в капризно дете. Искам точно определена марка от една или друга стока, уточнявам цвета, аромата. Безброй пъти допълвам списъка, докато накрая гложещата ме носталгия не се уталожва.

Как са цветята в градината? Как е малкият ми брат, постъпил на служба в сухопътните войски? Завръща ли се в къщи поне веднъж месечно? Посрещат ли го с вкусни ястия и горещо саке? Какво прави малката ми сестра сега, когато моите мисли са отправени към нея? Какво ли е времето в Токио?

Всички знаят, че пощата се преглежда преди изпращането. От страх да не издадат тайни, свързани с отбраната, нашите военни изпращат до близките си изключително банални писма. Отговорите, които получават, са от същото естество. Дали след нашата смърт това отсъствие на каквито и да било оплаквания и на безпокойство ще ни обрисова като безстрашни герои?

Разчовърквам всяко дошло от Япония изречение, а моето семейство постъпва с писмата ми по същия начин. Боейки се да не размекне волята ми, мама никога не ми е писала, че ѝ липсвам. За да не я карам да плаче, никога не съм ѝ споменавал колко ме измъчва тази отдалеченост от родния край.

Между нас единствената позволена тема е смъртта.

Тя ми пише: „Умри без колебание за честта на императора, такъв път е очертала твоята съдба.“

Аз ѝ отговарям: „Какво щастие е да се пожертваш за скъпата родина.“

Никога няма да споделя, че ще умра също така за нейна прослава. Тя няма да признае, че моята смърт ще я съсипе.

Свършвам писмото си така: „Според Конфуций «един преизпълнен с човечност мъж никога няма да приеме да съхрани своя живот с цената на тази човечност». Тази добродетел се е превърнала в опора на моето битие. Заклевам ви, почитаема майко, молете се час по-скоро да постигна този идеал“.

У дома обядът е поднесен в големия салон, където затворените капаци са съхранили утринната свежест. След завръщането си от пазара сестра ми ни отрупва с дочутите там слухове.

Разправя ни, че тази нощ японската армия заловила членовете на Обединената съпротива, които тайно готвели въстание. Чутите изстрели не били от учение, а от същинска касапница.

Слушам я разсеяно. Когато играя го, изпадам в опиянение, което ме откъсва от външния свят. Полумракът в салона ми напомня спалнята у Дзин, тъмна като императорска гробница: лакираните в черно мебели излъчват тежко ухание, пукнатините в стената чертаят загадъчни фрески. Застланото с бродирана пурпурна коприна легло е същински вечен огън.

— Въстание! — възкликва сестра ми. — Представяте ли си? Каква глупост!

След това продължава:

— И знаете ли къде били заловени бунтовниците? Обърнете внимание: синът на кмета лично им давал убежище в една от неговите къщи. Не ме гледайте така, сякаш си измислям. Разправят, че в мазето открили пушки, сандъци с боеприпаси. Какво? Разбира се, че са ги заловили.

Изведнъж преставам да чувствавам вкуса на пилешкото, което дъвча... За да го прекарам, напълвам устата си с ориз, който не мога да преглътна.

— Тази сутрин — обажда се готвачката, докато поднася чая — на разсъмване японците арестували доктор Ли. И той бил в заговора.

Баща ми взема думата и подхваща бавно:

— Добре познавам кмета. Бащите ни са служили заедно при императрицата майка. На младини често се виждахме. Той искаше да учи в Англия. Семейството му обаче не се съгласи. След това той цял живот съжالياва за това. Онзи ден след моята лекция дойде да ме поздрави. На петдесет и пет години прилича на баща си, липсва му

само шапка с паунови пера, коралови огърлици и туника от брокат. Стисна ми ръка и ми съобщи, че по-големият му брат, близък съветник на императора на Манджурия му издействал назначение при двора в Новата столица. Сега с кариерата му е свършено. Тревожа се за живота и бъдещето на семейството му.

— Как можеш да съжаляваш подобна личност? — възрази майка ми. — Та той ти завижда. Когато беше съветник на кмета, заговорничеше, за да ти намалят учебните часове. Подозирам дори, че му се е искало твоите преводи да бъдат забранени. Нищо не съм забравила. Сега въобще не ме е грижа за неговите злочестини.

Не съм имала представа, че моите родители познават бащата на Дзин. Думите им направо ме убиват. Те седят в полумрака край масата и обсъждат събитията, все едно, че става въпрос за залавянето на шайка злосторници.

Изведнъж сестра ми възкликва:

— Защо ме гледаш така?

— Боли ме стомахът.

— Изглеждаш зле. Върви да си легнеш — нарежда майка ми. — Ще ти донесат чай.

Опъвам се на леглото и поставям вкочанените си ръце върху корема.

Къде ли е Дзин? С него ли е Мин? Пред очите ми са всяка пукнатина в стената, всяка мебел, всяка дрънкулка от тяхната къща. Виждам ги все така износени, мирни, без никаква следа от бунт. Приятелите ми обаче са ме мамили. Докато Мин ме е прегръщал и ме е водел в спалнята, стъпките му са отеждали над тайната, скрита в мазето. Докато Дзин е разговарял с мен в градината и ревниво е следял Мин, той си е оставал привързан към своя приятел чрез сила, по-голяма от любовта. Защо са скрили от мен истината? Щях да споделя техния патриотизъм, щях да отида в затвора, щях да умра редом с тях. Защо ме бяха съблазнили, след като през цялото време са ме държали настрана?

Сестра ми донася чаша чай. Обръщам се към стената и се преструвам на заспала.

Виждам нашата първа среща. На пазара бунтовниците превземаха с щурм кметството. В блъсканицата бях паднала на земята. Един мургав младеж ми бе подал ръка. Имаше ъгловато хубаво лице на

манджурски аристократ. Сетне се бе появил Дзин, студен и високомерен. Така двамата организатори на бунта бяха влезли в моя живот.

Обръщам се. След няколко глътки чай се поуспокоявам. Когато Мин ми говореше за революция, аз си мислех, че това са просто мечти. Когато разправяше, че водел опасен живот, аз се надсмивах над жаждата му за приключения.

Спомням си Тан, студентката от рождения ден на Дзин. Едва сега осъзнавам смисъла на нейните думи: дъщеря на робиня, тя е намерила сила и упование в комунистическия идеал. Японското нашествие бе разрушило непоклатимата йерархия в нашата страна. Тан бе пробудила у младия господар Мин мечтата за едно ново общество, в което всички хора ще бъдат равни. Тя го е накарала да вземе оръжието и да се включи в Обединената съпротива. Мин пък е привлякъл Дзин. И тримата ще бъдат разстреляни!

Измъквам се навън. Водачът на рикшата минава пред дома на Дзин. Улицата е преградена от часови.

На Площада на Хилядите ветрове подреждам пуловете според положението, което към отбелязала. Втрещвам се в игралната дъска, броя полетата и потъвам в бездната на математиката.

Следобед лицето на китайката е бледо. Изражението ѝ е посърнало. Когато вдига някой пул, ръката ѝ трепери.

Мълчанието ѝ не ми позволява да я утешавам. Преструвам се на безразличен, за да не я засегна. Състраданието едва ли би ѝ харесало.

Само за няколко часа девойката е остаряла с няколко години. Скулите ѝ са очертани от сенките на хлътналите бузи. Лицето ѝ изглежда издължено, брадичката по-ъгловата.

Сред примигването на очите ѝ съзирам ужасния поглед на наранено в своята гордост дете. Може би се е скарала с някой от братята си? Или пък се е разсърдила на приятелка? Така или иначе ще забрави мъката си. Напразно се тревожа. Момичетата бързо променят настроенятия си. Отново ще се усмихва.

По време на предишния сеанс ми бе направила впечатление с бързата и спонтанна игра. Днес размишлява цели часове. Със сведени очи, с присвити устни, би могла да служи за модел на маска на жена-фантом от театъра но.

Облегната на края на дъската, подпряла глава върху ръцете си, тя сякаш е останала без сили. Питам се дали въобще мисли върху играта. Пуловете издават състоянието на духа. Ако бе направила своя ход с още едно поле на изток, играта ѝ щеше да придобие повече сигурност.

Черният ми пул прегражда пътя ѝ. Проявявам борбеност, за да я направя по-бдителна. Тя повдига глава. Мисля, че ще се разплаче, но тя се усмихва.

— Добре изиграно! Нека продължим утре следобед.

Имам желание да продължа. По принцип обаче не споря с жени.

Тя отбелязва новите ходове върху своя лист. По време на турнирите в Япония при всяко прекъсване съдията отбелязва положението на пуловете и публично поставя вписаната позиция в секретна каса.

— Искате ли да остане във вас? — пита ме тя.

— Не, задръжте го, моля ви.

Тя дълго ме гледа и прибира пуловете.

На другия край на улицата на фона на небето се появява фигурата на Мин. Студентът приближава на велосипед кръстовището, където го очаквам от часове и ми кимва с глава. Аз го изпивам с очи. Лицето му е гладко, без никаква следа от страдание. По челото му е избила пот. Той ми се усмихва и се отдалечава.

Трябва да открия Дзин! Премавам през кордона от японски войници и влизам у тях. Вътрешните стени са рухнали, къщата е надупчена от куршуми. Само пурпурните гергини в градината са останали с вирнати глави. Дзин се е излегнал на един шезлонг и играе със своята птица.

— Мислех, че си в затвора.

Той вдига глава. В очите му се чете омраза и желание.

— Ти си моят затвор.

Събуждам се.

Още от зазоряване кръстовището при храма е наводнено от търговци, хора, които се разхождат, даоистки монаси. Заставам пред един щанд и се насилвам да хапна от супата с фиде. През вдигащата се от врящата тенджерата пара, дебна появата на Мин.

Минувачи се шляят, водачи на рикши превиват гръб. Накъде са се запътили? Дали някой техен син или брат не е попаднал в ръцете на японците? Завиждам на безгрижието на даоистите, на невежеството на децата в прегръдките на майките им, на безметежната нищета на просяците. Когато на хоризонта се задава велосипед, тревожно се надигам. За пръв път осъзнавам значението на израза „взирам се до болка“.

Скоро слънцето се издига на небосвода. Скривам се на сянка под една върба. По кръстовището преминават японски войници със знаменца на щиковете. Под каските виждам само млади и жестоки лица. Набити, с присвити очи и чип нос над мустачките, те са въплъщение на онзи островен народ, който според легендата произхожда от нашия. Отвращават ме.

В единадесет часа решавам да отида на училище. Хуан ми съобщава, че учителят по литература е открил моето отсъствие и си е отбелязал името ми. „Защо закъсня?“, пита ме тя. Осведомявам я за положението.

Тя се замисля:

— Би трябвало да изчезнеш за известно време. Ходила си с Мин и Дзин. Японците биха могли да се заинтересуват от теб.

Избухвам в смях:

— Ако дойдат за мен, с радост ще ги последвам. А и къде бих могла да се скрия? Ако избягам, родителите ми ще бъдат затворени на мое място. Щом искат, нека ме арестуват!

Хуан ме моли да не правя глупости.

— Нищо няма да направя. Аз съм толкова благоразумна, толкова страхлива. Никога и през ум няма да ми мине да опожаря японската казарма, за да спася приятелите си. Те са истинските герои. Умеят да стрелят с пистолет, да хвърлят гранати, да взривяват с динамит. Умеят да рискуват живота си за една велика кауза. Аз никога не съм докосвала оръжие. Нямам представа колко тежи, как действа. Оказах се неспособна да разпозная един човек от съпротивата. Аз съм едно обикновено момиче.

Капитан Накамура вижда шпиони навсякъде, дори в нашата армия. Съмнява се в лоялността на китайските преводачи и иска от мен да присъствам на разпита на новите пленници.

Килията е разположена по средата на казармата, в двор, закрит от високи чинари. Едва прекрачвам прага и ме лъхва воня, която съм усещал на бойното поле на другия ден след сражение.

Лейтенант Ока, с когото капитан Накамура ме е запознал на вечеря в града, ме посреща с разтворени обятия. Униформата му е шита по мярка, мустачките му са безупречни, личи, че изключително много държи на външността си.

Той ме отвежда във втори двор: там от клоните на едно дърво виси китаец, обесен за краката. Голото му тяло е нашарено от черни бразди. Когато приближаваме, от него се вдига рояк мухи и разкрива плътта, която напомня разорана нива.

— Отначало го бичувах, а след това прибягнах до нажежено желязо — коментира лейтенантът.

Вътре в постройката миризмата на разложена плът става още по-силна. Лейтенант Ока остава невъзмутим и аз се силя да последвам примера му. Предлага ми посещение с коментар. Тръгваме по дългия зловещ коридор и непринуден като лекар, горд със своята безупречна болница, той ми показва килиите. През решетките съзирам купчини изтерзани тела. Лейтенантът ми обяснява, че първите мерки, които е взел с пристигането си, са били да намали височината на таваните, за да не могат престъпниците да стоят прави, а след това да намали хранителната им дажба.

Почти се задушавам от смрадта на изпражнения, примесена с мирис на кръв. Моят водач вижда неразположението ми и заговаря като някой добросъвестен чиновник:

— Съжалявам, лейтенант, от боя с пръчки тези свине получават диария.

Видът на тези агонизиращи хора ме кара да настръхна. Ала безгрижното и съсредоточено изражение на лейтенанта ме принуждава да сподавя отвращението си. Не бива да проявявам неуважение към неговия труд. От страх да не се надсмее над слабите ми нерви, потискам поривите на стомашния сок, който се надига вътре в мен, и произнасям няколко думи на одобрение. Той се усмихва със сдържано задоволство.

Помещенията за изтезания се намират на края на коридора. Лейтенантът е избрал това разположение, за да могат крясъците на измъчваните да се носят из целия затвор. В желанието си да ми покаже своите умения той нарежда на адютанта си да продължи разпита.

Отеква писък на жена и косите ми настръхват.

— Посипаха сол в раните на комунистката — Пояснява лейтенантът.

Сетне добавя:

— По време на обучението инструкторът често ни казваше: „При изтезания жените са по-издръжливи от мъжете.“ Тази се оказа особено упорита.

Той бутва една врата. По средата на стаята гори бронзов мангал, в който се нагорещяват железата. Горещината е непоносима. Двама инквизитори с космати ръце плисват кофа вода върху жена, която лежи на пода. Китайският преводач се навежда над нея:

— Говори! — крясва той. — Ако говориш, императорската армия ще ти пощади живота.

Посред стенанията долавям:

— Мръсни японски кучета.

— Какво казва? — пита лейтенант Ока.

— Обижда господата от императорската армия.

— Кажй й, че нейните приятелчета са направили самопризнания.

Само тя отказва да ни сътрудничи. Защо продължава да упорства?

Жената се присвива напред. Виждам как трепери обляният й в кръв гръб, зад който са завързани ръцете й.

Лейтенантът я ритва. Тя пада настрани и виждам лицето, синьо и подпухнало.

Той стъпва върху главата й и се усмихва:

— Кажй й, че ако не проговори, ще й пъкна това желязо в задника.

Преводачът бързо изпълнява заповедта. Стенанията замлъкват. Всички са вперили очи в неподвижното тяло. Лейтенантът дава знак на преводача, който взема лист и писалка. Внезапно, като някоя фурия, изскочила от ада, жената се надига и започва да крещи:

— Убий ме! Убий ме! Всички вие сте прокълнати...

Лейтенантът без помощта на преводача разбира смисъла на думите ѝ. Той само поглежда към инквизиторите и те се нахвърлят върху нея, като я хващат за раменете. Лейтенантът взема нажеженото желязо.

Издига се зловонен дим заедно с писъка на жертвата. Извързвам очи. Лейтенантът оставя желязото в жаравата и ми се усмихва загадъчно:

— Почивка. Ще продължим по-късно.

Той ме повежда да разгледаме останалите помещения и разпалено като учен обяснява действието на куките, бичовете, тоягите, иглите, врящото масло, подлютената вода. Сетне ми предлага да пийнем по чаша саке в неговата канцелария.

— Извинете, но никога не пия денем.

Той прихва да се смее:

— Всеки затвор представлява особено царство. В него си имаме собствени закони. Сакето изостря ума. Без него въображението ни се изчерпва и бързо ни обзема умора.

Сбогувам се с него под предлог, че имам неотложен разговор. На прага той ме запитва:

— Нали скоро пак ще наминете?

Кимвам леко с глава.

В моята стая написвам рапорт до капитан Накамура, в който хваля лейтенант Ока: Той е акуратен и предан на императора. Трябва да му бъде предоставена пълна свобода на действие с плодотворното участие на неговите помощници. Пристигнал отвън човек би смутил точността на неговата работа и би попречил на протичането на разпитите. Що се отнася до мен, господин капитан, аз ви моля повече да не ме изпращате там. Това посещение само засили моето убеждение: никога не попадай жив в ръцете на врага.

Три дни по-късно един войник ми донася послание от лейтенант Ока, който желае да ми съобщи нещо... Незабавно отивам при него.

Въпреки горещината офицерът е облякъл върху ризата нова униформа, а ботушите му блестят на слънцето.

Той ме посреща усмихнат:

— Имам добра новина за вас. Човекът, когото видяхте да виси на двора, се предаде. По време на последния рейд заловихме едно петнадесетгодишно момче. Тази нощ ще проведем разпита. Искате ли да присъствате?

От думата „разпит“ ми се повдига. Превъзнасям компетентността на китайския преводач и му обяснявам, че моето присъствие би било излишно.

Той невъзмутимо настоява и ме гледа право в очите:

— Наистина ли не желаете да дойдете? Колко жалко. Момчето е много сладко и вече съм подбрал няколко яки мъже, които цяла нощ ще го убеждават да проговори. Ще бъде чудесно.

Температурата на сянка е тридесет и пет градуса, но думите на лейтенанта ме карат да потреперя. Смотолевям, че подобен род представления не са ми интересни.

Той се удивява:

— Стори ми се, че имате вкус към тези неща.

— Лейтенант, вие имате да изпълнявате трудна и важна мисия в името на експанзията на Япония и на блясъка на императора. Не бих искал да ви отклонявам от нея. Позволете ми да откажа на любезното ви предложение.

Върху лицето на моя събеседник се изписва разочарование. Той ме гледа печално. Лейтенант Ока се е избръснал така гладко, че мустачките му изглеждат залепени върху горната устна и сякаш са готови да паднат.

— Хайде, лейтенант — приключвам аз, като го потупвам по рамото, — вървете да си гледате работата. Върху нея се крепи славата на империята.

Цяла седмица чаках Мин на кръстовището.

Прекарвах следобедите в разходки по Академичния булевард, на който се намира входът към университета с надеждата да зърна едно познато лице.

Откривам адреса, който ми бе дала Тан. Пред порутената къща в работническия квартал деца се гонят с викове. Стара жена уморено изтупва чаршафи.

Появява се някаква съседка.

— Трябва да върна една книга на Тан.

— Нея я арестуваха.

В моя град броди страхът. Японците са решили да затворят всички, които не одобряват тяхното владичество. Чудя се, че все още съм на свобода. Нощем чакам да чуя ритмичните стъпки на войниците, лая на кучетата, глухите удари с юмрук по нашата врата. Тишината е по-застрашителна от глъчката. Взирам се в тавана, в тоалетката с огледалото в рамка от синя коприна, в писалището, върху което в тъмнината се откроява букет рози. Всички тези предмети може би ще бъдат изпочупени, натрошени, изгорени. Също както къщата на Дзин, и нашата ще се превърне в обгорен скелет.

Виждам отново Мин на улицата. След бързото каране косите му бяха разбъркани, той и не подозираше, че го очаква затвор. Каза ми: „Дзин те обича. Току-що ми го призна... Трябва да избереш един от нас.“ Бях сърдита. Подобна заповед нараняваше моята гордост. Единственият ми отговор бе: „Нека не правим циркове“, а това бяха и последните ми думи към него.

Дзин ми липсва толкова, колкото и Мин. Сега лошият му характер, превзетото му държание ми се струват наистина привлекателни. Как да ги спася? Как да вляза във връзка със съпротивата? Как да ги посетя в затвора? За тяхно нещастие са се родили богати. Разликата между тяхната спалня и влажната килия ще им се стори непоносима. Без съмнение ще се разболеят. Казват, че с

пари тъмничарите можело да бъдат умилостивени. Готова съм да дам всичко.

На улицата отекват изстрели. Раздава се кучешки вой. Сетне градът отново потъва в тишината, подобно на камък, хвърлен в бездънен кладенец.

Едновременно ми е горещо и студено.

Страхувам се. Ала омразата ми вдъхва сила. Отварям чекмеджето на скрина. От бродирания калъф, подарък за един от рождените ми дни, измъквам ножици със златни дръжки и остри върхове.

Драгоценното оръжие, което допира в лицето ми, е по-студено от ледена шушулка.

Продължавам да чакам.

Аз представлявам две съвсем различни лица в зависимост дали съм в униформа или цивилен. Първият владее града с гордостта на победител, вторият се оставя да го победи красотата.

Аз съм китаец. С удивление следя как този човек придобива произношение, променя държанието си, измисля си образ. Предрешен, губя опорните си точки и се дистанцирам от самия себе си. Почти съм се превърнал в свободен човек, който не познава задълженията на военния.

Когато бях малък, често сънувах един и същи сън: в черен костюм на нинджа^[1], се придвижвам по покривите на заспал град. Под краката ми цари мрак, осеян с искрящи точки, които напомнят светлините на кораб посред тъмен океан. Този град не е Токио.

За мен той е непознат и тревогата ме възбужда. По тясната пуста улица окачените под стрехите фенери люлеят заплашително своя зрак. Стъпвам безшумно по керемидите и стигам до края на покрива. Сетне изведнъж се хвърлям в бездната.

Сърдит съм на капитан Накамура, който ме принуждава да играя тази нечиста роля. Липсват ми нюхът, цинизмът и параноята на истинския шпионин, не притежавам и погледа на професионалиста, способен да отличи черна точка върху лист тъмна хартия. На всичко отгоре самият аз се чувствавам шпиониран. Въпреки юнската жегга продължавам да ходя облечен с дебелия ленена туника, която ми позволява да крия пистолета, увиснал на колана ми. Сядам пред дъската за игра и поставям ръцете си с длани надолу върху коленете, а десният ми лакът притиска оръжието, което иначе ще се открие под гънките на дрехата.

Всеки път, когато вдигам дясната си ръка, за да преместя някой пул, усещам досега със стоманата. Оръжието е моята сила и моята слабост. Мога да стрелям във всеки момент, но, от друга страна, някой китаец от съпротивата спокойно може да ми изпрати куршум в гърба.

В Япония се научих строго да спазвам правилата на го. Там играех сред тишина, в пазвите на милостивата природа. Отпуснал тяло, поемайки с всяко вдишване нейната енергия, давах възможност на душата си плахо да влезе в досег с всемирната двойственост.

Днешната партия е лишена от всякаква духовност. Манджурското лято е толкова сурово, колкото и зимата. Който не е преживял изгаряне и заслепление, не може да разбере могъществото на тази черна земя. След немилостивото военно учение, което изсушава и изтощава тялото, играта с китайката е същинско бягство в страната на демоните. Юнската жегга прониква в отпуснатите ми жили и изостря сетивата ми. От най-малкото нещо получавам ерекция: голата ѝ ръка, измачканите поли на роклята ѝ, движението на задника ѝ под копринения плат, мухата, която бръмчи край нас.

Истинско мъчение е да съхраня достойнство пред лицето на моята противничка. От седмица насам загорялото ѝ лице прилича на гроздово зърно. Носи дрехи без ръкави. Тесните рокли по манджурска кройка правят жените по-вълнуващи, отколкото ако бяха голи. Над дъската за игра главите ни почти се докосват. Успявам да се преборя с поривите благодарение на волята, закалена в продължение на години от военната дисциплина, и се отдавам изцяло на играта.

Изпращането в Китай ми даде възможност да осъзная величието и нищетата на войника. Следвайки заповедта, той напредва, без да знае нито посоката, нито смисъла на своето движение. Просто една от многото пионки. Той живее и умира безименен за победата на Цялото. Играта го ми отрежда ролята на генерален щаб, който безстрастно управлява хората. Пионките вървят напред. Мнозина са обречени да загинат в обкръжение в името на стратегическата задача.

Тяхната смърт се слива със смъртта на моите другари.

[1] Нинджите са специално обучен отряд за шпионаж и убийства, който според легендата е създаден към края на епохата Хейан в планините край Киото. — Б.а. ↑

Хуан слухти да научи нещо ново, но вестите са една от друга по-печални. Когато ми съобщава, че бащата на Дзин е молил японските власти да осъдят на смърт неговия син за всеобщо назидание, изпитвам към него ненавист.

Безразличието на моите родители ме отчайва. Лунна перла мисли, че съм влюбена и се опитва да измъкне от мен моята тайна.

Пита ме със сладникав глас:

— Тъжно ли ти е, сестрице?

— Не ми е тъжно, Лунна перла. Прилошава ми от жегата.

Постоянното хленчене на прислужничката Уан Ма ме изнервя и накрая избухвам в смях. Родителите ми се споглеждат. Скандалното ми държание е непонятно за тях и те не намират думи, с които да ме укорят. Уан Ма избягва, хълцайки. Майка ми ме зашлепява. Удря ме за пръв път. Бузата ми гори, главата ми бучи. Мама вдига ръка пред очите си и разтреперано я съзерцава, а аз се скривам в стаята си. Татко тропва с крак и на свой ред изчезва.

На Площада на Хилядите ветрове чувствавам как се отпускам пред един непознат. Той е точен и никога не се оплаква от моите закъснения. Рядко говори. Лицето му е лишено от всякакво изражение. Устоява на слънцето, на вятъра, на моите предизвикателства. Тази вътрешна сила сигурно му спестява земните тегла.

Тук съм, за да забравя. Тук никой не говори за арести, нито пък за японската окупация. Вестите от външния свят не достигат до нас. Единствено болката успява да ме открие. Една птица, една пеперуда, един минувач, обикновен жест, всичко ми напомня Мин и Дзин. Ставам и обикалям площада.

Пръснати под дърветата, играчите се като пръстени статуи, захвърлени случайно тук от вечността. Чувствавам се безкрайно отпаднала. Краката ми треперят, главата ми се върти. От небето се спуска сива пелена.

Прекъсвам партията.

Противникът ми надига глава и ме гледа иззад очилата си. Не казва нищо, не се сърди. Играе, без да задава въпроси. Когато го оставям пред дъската за игра, той ме проследява с поглед, докато се изгубя от очи. Злочестините ми придобиват сякаш поетически измерения. Превръщам се в трагическа актриса с един-единствен зрител, някакъв непознат.

Целият съм пропит с миризмите на Площада на Хилядите ветрове и вече познавам всяко дърво, всяка маса, всеки лъч светлина.

Старците, заклеті любители, прекарват там по цели дни. С ветрило в едната ръка и с чайник в другата, окачили клетка с птици на някой клон, те са тук още от зазоряване и си тръгват през късния следобед. Ако гърненцата с пуловете на тяхната маса са отворени, това означава, че чакат някого; ако са затворени, значи търсят противник.

Боях се, че с времето ще различат един мним китаец от истинския. Сега тази тревога отмина. Тук думите губят своята стойност и отстъпват пред тракането на пуловете.

Беше ми изработена фалшива самоличност. Тя така и не ми послужи. Момичето дори не ме пита за името, което е незначителна подробност в една партия го.

Решила, че рибата веднъж е клъвнала стръвта, тя вече не полага никакви усилия да ме очарова. Усмивките, дяволитите думи вече се пазят за следващия играч, когото ще улови в мрежите си.

По някаква неизвестна за мен причина тя ми е сърдита.

Поздравите са сведени до леко кимване с глава, а мълчанието бива нарушена едва в края на срещата, когато трябва да определим кога да продължим.

През първите дни тя ми напомняше Светлина. Днес вече ни най-малко не прилича на изискана и префинена жена като гейшата. Жестовете ѝ са уморени, косите ѝ небрежно сплетени, ноктите ѝ са черни по краищата. Небрежността ѝ е признак на дълбокото презрение към мен. По челото ѝ са избили младежки пъпки, а лицето ѝ е изгубило изяществото, което ме бе пленило в началото. Бялото на очите ѝ е помътняло, погледът ѝ е унил. Устните ѝ се белят, бузите ѝ са хлътнали, което ѝ придава войнствен вид. Китайката се превръща в китаец!

Отмъщавам си за разочарованието, като я побеждавам в първия директен сблъсък. Обкръжени в южния участък, белите губят терен.

Безразлична към тази загуба, тя записва положението на пуловете и бърза да си отиде.

Сестра ми шепне:

— Май че съм бременна.

След вечеря тя идва заедно с мен в стаята ми и аз се чувствавам задължена да я поздравя. Питам я дали е ходила при семейния лекар.

Тя се поколебава и накрая отговаря, като се изчервява:

— Още не съм се преглеждала на лекар. Страхувам се...

— Откъде тогава знаеш?

— Закъсня ми с десет дни.

Сърцето ми се свива. На мен също ми закъснява с десет дни.

— Сигурна ли си?

Лунна перла хваща ръцете ми.

— Виж какво, на мен винаги ми идва съвсем редовно. Този път вече няма грешка! Когато вечер си лягам, ми се вие свят. Сутрин ми се гади. Яде ми се туршия. Казват, че щом някоя жена има охота за кисело, ще роди момче. Мислиш ли, че ще имам син?

Радостта на сестра ми ме оставя безразлична и аз я съветвам да отиде на лекар.

— Страх ме е. Ужасявам се при мисълта, че може да ми каже, че не съм бременна. Още на никого не съм съобщила. Това си е тайна между нас двете. О, сестричке, тази сутрин отново се почувствувах щастлива! Поставих ръце върху корема си и дори усетих детето, което се храни от моята плът. Заедно с него ще мога да се справя с изневярата, самотата и лъжата. Заедно с него ще започна нов живот!

От ликуването на сестра ми ме побиват тръпки. Тя може и да желае от все сърце дете, но за мен бременността означава гибел.

Когато Лунна перла си отива, сядам на писалището. Чертая с четчицата черни линии, за да мога отново да изчисля времето, когато ще ми дойде. Това е трябвало да стане преди девет дни.

Тръшвам се на леглото. Главата ми бучи. Нямам представа колко е продължил този световъртеж. Когато се посъвземам, часовникът удря полунощ. Събличам се и си лягам.

В тъмното не мога да заспя. Колко необичайно е да знаеш, че един живот поражда друг, че моето тяло ще даде плод!

Ще наследи тесните очи на Мин. Ако е момче, ще стане съблазнител и веселяк като него, учен и вгълбен като баща ми. Ако е момиче, ще вземе възискателността на сестра ми, нейната ревнивост, а от майка ми величествената походка. Като поотрасне, Дзин ще го разхожда, все така горд и мрачен. Ще играе го на Площада на Хилядите ветрове и ще ме побеждава.

Галя с ръце корема си и постепенно се връщам към действителността.

Мин е арестуван от японците и дали въобще някога ще го пуснат? Аз не познавам семейството му. Ако отида у тях, ще ме изгонят. В гимназията ще разгласят името ми, ще ме изключат за това, че съм опетнила репутацията на учебното заведение. Скандалът ще се разчуе из целия град. Дори аз да приема унижението, родителите ми не ще понесат презрителните погледи, коментарите, шушукането. Децата ще замерят с камъни Лунна перла и ще подвикват: сестра ти е курва!

Запалвам лампата. Коремът ми е плосък, лек мъх се спуска от пъпа чак до по-дългите косми. Когато бях малка и бавачката ме къпеше, това окосмяване я караше да казва, че съм щяла да родя син.

Ще падна на колене пред родителите си. Ще удрия шава в земята, за да измоля милост. Ще отида да живея на другия край на света и там ще родя, в очакване да бъдат освободени Мин и Дзин.

И този щастлив ден ще настъпи: две мъжки фигури се насочват към една колиба сред пустошта. Вратата се отваря.

На седми юли, след едно нощно учение, полкът, дислоциран във Фън Тай, губи един войник. Китайската армия отказва да ни разреши претърсване на град Уан Пин. Двете войски си разменят първите изстрели.

На осми юли избухва второ стълкновение край моста в Долината на тръстиките.

На девети юли Щабът издава заповед към полковете, дислоцирани в долината на Пекин да се готвят за бой. Под влияние на международния натиск правителството в Токио се решава на отстъпки: „Не трябва да се усложнява ситуацията, проблемът трябва да се реши на място.“

Щабът предлага прекратяване на огъня при четири условия: китайците да оттеглят своите гарнизони около Долината на тръстиките; да бдят за сигурността на нашите хора; да предадат терористите; да поднесат извинения.

Китайците отхвърлят закуп всички условия.

На десети юли частите на Чан Кайши се придвижват по посока на Пекин. Първите подкрепления от нашите манджурски полкове преминават Великата стена.

На единадесети юли правителството в Токио най-сетне отстъпва пред неотложното положение. То решава да изпрати като подкрепление нашите части от Корея.

Земята трепери от бученето. Първата ескадрила бомбардировачи се насочва към Вътрешен Китай. Върху тях с гордост съзираме нашето знаме: пурпурно слънце на снежнобял фон.

Раздават се възгласи: Към Пекин! Към Пекин!

Апаратът на японската пропаганда работи на пълен ход. Инцидентът при поста в Долината на тръстиките е на първите страници на вестниците. Уводните им статии заклеймяват китайските генерали, които афишират подкрепата си за терористичното движение и нарушават мирните споразумения. Те трябва да поемат цялата отговорност за тази криза и официално да поднесат извинения на японския император.

Мама е свикнала от детството си с непрестанните военни конфликти и разчита на всеобщото отегчение и на американската дипломация, които в крайна сметка ще укротят воюващите страни. Баща ми въздиша: японците отново ще получат финансови компенсации. Общественото мнение е доволно: императорът на Манджурия държи своята страна извън конфликта. За всички тези страхливци китайско-японската война ще си остане пожар, който гори на другия бряг на реката: просто един любопитен спектакъл.

Бялото е станало черно, патриотите са в затвора заедно с крадците и убийците, чуждата армия марширува по нашите улици, ние сме им признателни, че се явяват пазители на мира. Дали тези външни безредици не разстроиха живота ми?

С всеки изминал ден сестра ми разцъфтява. Върху лицето ѝ няма и следа от печал. Тя ни посещава облечена в нови рокли, впити в стройното ѝ тяло. Майка ми е научила добрата вест. Тя припира Уан Ма да шие дрешки за бебето.

Красотата на сестра ми ме потиска. Всяка нейна усмивка кара сърцето ми да се свива. Нейният син ще внесе радост в дома, толкова по-зле, ако моят бъде прокълнат.

За седем нощи Уан Ма е приготвила камизолка за бъдещия ми племенник. Върху яркочервената коприна тя е избродирала на бод зад игла лотоси, сливови дървета, праскови и божури, които цъфтят сред потънала в зеленина небесна градина, прибулена от сребристи облаци.

Това чудесно ръководение ме кара да се усмихвам: моят син ще бъде повит в стари чаршафи, но ще бъде най-прекрасното бебе на света.

Една жена се приближава към мен с грамадна шапка на главата и рокля, която хвърля отблясъци при безгрижното полюляване на бедрата. Нямам време да се запитам коя ли може да е и ето че задъхана, тя сяда срещу мен.

Слънцето преминава през плетената ѝ шапка и разстила върху лицето ѝ някакво тайнствено изражение. Тънка веничка минава по лявото ѝ слепоочие и се скрива в косите. По загорялата ѝ кожа са се появили лунички. Те са миниатюрни и приличат на сълзи.

Чува се рязко тракане. Девојката е направила ход. Ръката ѝ увисва за момент върху игралната дъска. Ноктите ѝ са чисти и покрити с оранжев лак.

Винаги се вслушвам в звука на пуловете. Те издават мисълта на противника. В началото на нашата среща китайката улавяше пула между показалеца и средния пръст и весело удряше с него по дъската. Сетне тракането стана по-глухо и ми съобщаваше за мрачното настроение на момичето. Днес звукът е кратък, кристален. Отново е възвърнала своята самоувереност и жизненост!

Тя действително започва твърде оригинална контраатака.

Докато тя се разхожда из горичката, подчинявам мисълта си за играта на особен метод. След повече от сто разменени удара преставам да изчислявам и съзерцавам дъската, като някой художник недовършената си картина. Моите пулове са черни петна от туш, с които чертая пълни и празни пространства. При го единствено естетическото съвършенство води към победа.

Китайка се завръща. Докато сяда, сянката на шапката ѝ ме погалва по гърдите. Панделката, с която е украсена, играе на вятъра, следвайки ускорените удари на сърцето ми. Не съм в състояние да отгатна защо се облича като възрастна. Нямам представа как се казва, на колко е години, как прекарва дните си. Прилича на планина, която се откроява върху покрито с облаци небе, готова всеки момент да се скрие зад мъглите.

Размишленията ми са прекъснати от бучене. Над тавите ни преминават наши самолети със закрепени под крилете бомби. Крадешком поглеждам към моята противничка. Тя изобщо не вдига поглед.

По-лесно е на моите другари да прелетят над Китай, отколкото на мен да проникна в мислите на момичето, което играе го.

Някой влиза в стаята ми и ме разтърсва силно. Дали не е Лунна перла, която се опитва да ме събуди за неделното пазаруване?

Обръщам ѝ гръб.

Вместо да си отиде, тя присяда на леглото. Дърпа ме за рамото и започва да охка.

Ядосано скачам и отварям очи. Вместо сестра ми виждам Хуан, която плаче.

— Идвай бързо! Тази сутрин ще екзекутират арестуваните от съпротивата.

Дъхът ми спира.

— Кой ти каза?

— Портиерката на общежитието. Процесията щяла мине край Северната порта. Обличай се! Боя се да не закъснеем!

Навличам първата рокля, която ми попада под ръка. Пръстите ми така силно треперят, че не мога да я закопчея. Излизам от стаята, като навивам косите си на кок.

— Къде отиваш? — пита баща ми.

Трябва ми смелост, за да го излъжа.

— Започнала съм партия го. Вече закъснявам!

В другия край на градината се сблъсквам със сестра си, която тъкмо влиза пред пътната врата. Тя ме улавя за ръката.

— Къде отиваш?

— Остави ме. Днес няма да ходя на пазар.

Тя изглежда враждебно Хуан и ме дръпва настрани:

— Трябва да говоря с теб.

Трепвам. Дали не е научила нещо за Мин и за Дзин?

— Цяла нощ не съм мигнала...

— Казвай, моля ти се. Бързам!

Тя продължава:

— Вчера бях на преглед при доктор Джан. Не съм бременна. Било мнима бременност.

Разплаква се. За да се отърва от нея ѝ казвам:

— Трябва да те прегледа и друг. Лекарите понякога се лъжат.

Тя вдига сгърченото си от болка лице:

— Тази сутрин ми дойде!

Лунна перла увисва с цялата си тежест на ръцете ми. Отвеждам я до къщата. Уан Ма и готвачката се втурват да ми помогнат. Възползвам се от суматохата и се измъквам.

При Северната порта стотици хора се трупат в подножието на стената. Японски войници разблъскват с приклади множеството. Сърцето ми се свива. Давам си сметка, че пред очите ми ще се случи нещо ужасно.

Зад мен някакъв старец бръщолеви:

— На времето, преди да умре, осъденият биваше пиян и пееше колкото му глас държи. После сабята на палача се спускаше като светкавица. Често тялото оставаше право, а главата се търкулваше на земята. От отрязаната шия бликваше струя кръв, която понякога се издигаше на два метра височина!

Хората слушат и цъкат с език. Те са дошли на екзекуцията като на някакво необикновено представление. Възмутена, настъпвам по крака дъртата свиня и я карам да изохка.

Едно дете се провиква:

— Идат! Идат!

Надигам се на пръсти и виждам един черен вол, който тегли талигата, върху която е закрепена клетка с трима мъже. Устата им е пълна с кръв, но крещят непонятни думи.

Чувам някой да казва:

— Отрязали са им езиците.

Кръвта се смразява в жилите ми. Тези изтерзани до смърт осъдени толкова си приличат: окървавена плът, която все още диша.

Талигите бавно преминават през Северната порта. Хуан ми казва, че не може да издържи повече. Щяла да ме чака в града. Някаква свирепа сила ме изпълва и ме подтиква да видя всичко докрай. Трябва да разбере дали Мин и Дзин ще умрат.

Процесията спира накрая на една поляна. Войниците отварят клетката и с щикове изкарват пленниците. Единият от тях е полумъртъв. Двама войници го влачат като скъсан чувал брашно.

Надигат се викове. Някаква богато облечена жена, подкрепяна от две снажни прислужнички, разблъсква тълпата, която се изпречва пред нея и успява да се добере до военния кордон.

— Мин, синко!

Единият от мъжете се обръща отдалеч. Той пада на колене и се покланя три пъти към нас. Сърцето ми спира. Войниците се нахвърлят върху него и започват да го бият.

Принуждават осъдените да коленичат в една редица.

Един войник вдига знамето, а останалите вземат за почест.

Майката на Мин е припаднала.

Мин не поглежда към нея. Той не гледа към никого.

Остава само шумоленето на тревата, тихото църкане на насекомите и вятърът, който духа в тила му.

Дали съм в мислите му, аз, която нося неговото потомство?

Войниците зареждат пушките.

Мин извъръща шава. Той изпива с очи осъдения, който е от лявата му страна. Най-последно разпознавам Тан! Те се усмихват един на друг. Мин с мъка се навежда и успява да допре устни до бузата на младата жена.

Изтрещяват изстрели.

Ушите ми писват. Усещам мирис на ръжда и на пот. Нима това е мирисът на смъртта? Разтърсва ме жесток пристъп на отвращение. Стомахът ми се присвива. Навеждам се да повърна.

Излегната в креслото, Орхидея се цупи.

— Вече не сте същият — казва ми манджурската проститутка.

Изтягам се на нейното легло. Вместо да ме съблече, както прави обикновено, тя усуква кърпичката си.

— Преди идвахте при мен на всеки два-три дни. А ето че става почти две седмици как не сте ме посещавали. Да не сте се запознали с друго момиче?

Опитвам се да я вразумя:

— Откакто сме разположени в този град, съм идвал само при тебе. Няма никаква причина да ревнуваш.

В действителност от известно време насам нейните прелести вече не ме привличат. Кожата ѝ започва да ми се струва грапава, плътта ѝ прекалено мека. Все същите любовни игри ме отегчават.

Очите ѝ се напълват със сълзи:

— Не ви вярвам. Аз ви обичам, а вие обичате друга.

— Не бъди глупава. Утре може да замина и никога повече да не се върна в този град. Един ден ще бъда убит. Защо ме обичаш? Не трябва да се привързваш към човек като мен, който само минава оттук. Обичай някого, който ще може да се ожени за теб. Забрави ме.

Тя се разплаква още по-силно. Сълзите ѝ ме възбуждат. Събарям я върху леглото и събличам роклята ѝ.

Под мен лицето на Орхидея се изчервява. Хълцането ѝ се примесва с охкане. Изпразвам се. Насладата ми е изгубила предишната си сила.

Легнала до мен, Орхидея пуши. Със свободната си ръка размахва ветрилото. Също запалвам цигара.

— За какво си мислите? — пита ме тя с печален глас.

Не отговарям. Белият тютюнев дим, разпръсван от нейното ветрило, бавно се вие към тавана.

— Китайка ли е или японка? — настоява тя.

Рязко се изправям.

Бродя из улиците, без да мога да се отпусна.

— Прибери се в къщи — казва ми Хуан.

— Остави ме на мира.

— Моля те, прибери се в къщи.

— Мразя моята къща.

— Плачи тогава. Наплачи се, умолявам те.

— Нямам сълзи.

Тя купува пелмени от един уличен търговец.

— Хапни тогава.

— Тези пелмени миришат на лошо.

— Защо говориш така? На хубаво миришат.

— Развалени са. Не усещаш ли, че зеленчуците са вкиснати?

Миришат на кръв. Хвърли ги, моля те, инак...

Стомахът ми се присвива и аз повръщам. Ужасена, Хуан хвърля пелмените на котките, които се навъртат наоколо.

Притискам колене до корема си.

— Дзин е жив! — обажда се Хуан.

Това щастие обаче не ми е достатъчно.

— Бременна съм от един мъртъв мъж. Трябва да се самоубия.

— Ти си се побъркала!

Хуан ме разтърсва за раменете:

— Ти си се побъркала! Кажи ми, че бълнуваш!

Не отвърщам нищо.

Тя скрива лице в ръцете си:

— Обеси се тогава! Никой не може да те спаси.

Дълго мълчим и накрая тя ме запитва:

— Ходи ли на лекар? Може да ти няма нищо.

— Нямам доверие на никого.

— Ще ти намеря лекар.

— Какъв смисъл има? Мин ме предаде. Трябва да умра.

Китайката е пристигнала преди мен. Наредила е пуловете върху дъската. Очите ѝ са подпухнали и под тях има сенки. Косите ѝ са несресани. Просто набързо са прибрани на кок. Краката ѝ са обути в пантофи.

Прилича на болна, избягала от лечебницата.

Докато аз съм на ход, тя се взира в клоните на една върба. Погледът ѝ ме безпокои. Изведнъж започва да ѝ се повдига, тя вади носна кърпичка и я поставя пред носа и устата си.

За маниак на тема чистота като мен, е истинско мъчение да си представям, че аз воня и че това ѝ пречи. Вдишвам дълбоко: единствената миризма, която долавям, е на гнила трева, което означава, че ще вали.

Дали е усетила върху мен парфюма на Орхидея? Проститутката ръси с него обилно тялото и дрехите си. Обсебваща и ревнива, тя се старае да остави върху ми своя белег.

Небето помрачнява, влажен вятър превива клоните. Играчите прибират шумно пуловете.

Потънала в мислите си, китайката не помръдва. Обръщам ѝ внимание, че сме останали сами на площада. Без да каже нищо, тя отбелязва новите позиции върху листа и си отива, без да се ми каже довиждане.

Това странно държание буди у мен подозрения. Ставам на свой ред и повиквам една рикша. Приютявам се под брезента и нареждам на водача да я последва.

Девојката продължава пеша по търговските улици, където гъмжи от народ: търговците разглобяват сергиите, жените прибират прането, минавачите се блъскат. На няколко пъти насмалко да я изгубя.

Лястовиците под стрехите надават тревожни писъци. Небето е черно и от него започват да ваят едри капки. Скоро се излива същински порой, придружен от светкавици.

Китайката спира на края на една горичка. Слизам от рикшата и се скривам зад едно дърво.

Тя навлиза в зеленикавата мъгла. Мълниите осветяват дребничката ѝ фигура. Между дърветата се вие сребърна лента. Набъбнала от придошлата вода, на изток тече река, а по повърхността ѝ се гърчат малки въртопи и искрят отражения. Към хоризонта тя се превръща в широка черна ивица, която тече към просветляващото небе.

Китайката се плъзва към шибаните от дъжда вълни. Втурвам се към нея. Внезапно тя спира. Овладеявам устрема си и се хвърлям на земята.

Застиналата девойка контрастира с буйните води на реката. Десетина гръмотевици отекват една след друга. Дърветата се огъват от вятъра. Един клон се откършва и при падането обелва кората на дънера.

У мен се пробужда споменът за земетресението.

Цялото ми тяло е напоено с миризмата на кръв. Тя се е промъкнала под езика ми, излиза от носа ми. Преследва ме дори в моята стая.

Измивам се в един леген. Насапунисвам си лицето, шията, ръцете, пропити с вонята на смърт. Навън вали. Защо ли боговете ронят толкова сълзи над нашия свят? Дали оплакват злочестините ни? Защо тези небесни порои не отмят нашето страдание, нашата нечистота?

Просвам се на леглото. Неравните пориви на вятъра напомнят шепота на призраци, който ту се надига, ту затихва. Може би това не е Мин, който заедно с Тан се киска до забрава?

Дали е бил затворен в една килия с нея? Дали са се държали за ръка, докато са гледали как животът тече като река, която се влива в нищото? Дали вече са се целували преди Мин да срещне мен? Дали са се любили?

Докато е била на свобода, тя сигурно му е отказвала. Ала през последната нощ сигурно са правили любов пред погледа на тъмничаря, буза до буза, чело до чело, рана до рана?

Тя го е приела в корема си, в душата си. Той е влязъл в нея на колене, като на покаяние. Прегърнал я е с все сили. Семето му е изтекло, кръвта им се е смесила. Тя се е отдала, той ѝ е дал свобода.

Скачам като ужилена.

Мин ме е предал. Трябва да умра.

Китайката се завръща.

Като някакво привидение тя се отдалечава от реката и излиза от горичката. На открито, под дъжда всички улици си приличат, всички улици са пусли. В мрака девойката върви ту по-бързо, ту забавя крачка и ме увлича в един друг свят.

Внезапно тя изчезва: втурвам се да я диря. Напразно.

От мъглата изскача рикша и водачът се съгласява да ме откара до ресторант „Шидори“.

В една странична стая ме очаква капитан Накамура. Кани ме да прием за славата на императора. След три чаши саке и няколко хапки сурова риба аз му се покланям дълбоко:

— Капитане, провалих се в мисията, която ми поверихте. Моля ви да ме накажете строго.

Върху устните му се появява усмивка.

— Капитане, аз не съм в състояние да различа шпионина от мирния гражданин. На Площада на Хилядите ветрове аз забравям за своя дълг и прекарвам времето си в игра на го.

Той изпразва чашата саке. Вперил очи в мен, произнася отчетливо:

— Джуандзъ^[1] казва: „Когато изгубите кон, никога не знаете дали това е добро или зло.“ Един умен човек никога не губи времето си.

Сетне добавя:

— Знаете ли, лейтенант, че някога бях влюбен в една китайка?

Изчервявам се. За какво е това странно признание?

— Когато дойдох в Китай, бях на петнадесет години. В Тиендзин ме нае едно японско семейство от Кобе, което държеше ресторант. Миех съдове, чистех, бях момче за всичко срещу храна и подслон в една малка стаичка. В редките моменти на отдих сядах на прозореца. От другата страна на улицата имаше китайски ресторант, прочут с пелмените си. Една девойка влизаше в него на зазоряване с продукти и

излизаше по мръкнало с кофите за боклук. Бях късоглед и едва различавах тънката ѝ фигура и дългата плитка на гърба. Обличаше се в червено и беше като огън, който се движи. Когато спираше, имах чувството, че вдига глава и гледа към мен. Сред мътната картина, която се откриваше пред мен, ми се струваше, че тя ми се усмихва и сърцето ми се разтуптяваше.

Капитанът спира, за да ми напълни нова чаша саке и изпива своята на един дъх. Лицето му става пурпурно.

— Един ден се осмелих да прекрача прага на ресторанта, под предлог, че поръчвам някакъв специалитет. Тя стоеше зад касата. Приблжих се до нея и видях всяка черта на лицето ѝ. Имаше гъсти вежди и черни очи. Поисках пелмени. Тя не разбираше японски и затова ѝ ги нарисувах върху лист хартия. Тя се наведе над рамото ми да види. Плитката ѝ се плъзна и докосна бузата ми.

Донасят нова бутилка. Петата, която поделяме с капитана. Навън вятърът е утихнал, вече не се чуват гръмотевици. Единствено равномерното тропане на дъжда.

— Тя дори не можеше да напише името си на китайски. Не разполагахме с никакво средство за общуване. По цели дни неуморно разменяхме погледи през улицата, която ни се струваше прекалено широка. Аз виждах единствено червения цвят на дрехата и черния на плитката ѝ. Припомнях си лицето ѝ, което бях зърнал само за миг. Бях беден и единствените мои подаръци бяха букетчета диви цветя, набрани в края на улицата. Хвърлях ги под прозореца на ресторанта. Когато се мръкнеше, тя ми даваше току-що извадени от пещта пелмени. Сърце не ми даваше да изям тези сладки, направени от ръцете ѝ, а ги пазех, докато мухлясат.

В един ден като днешния беше валяло целия следобед. Много клиенти се бяха приютили в нашия ресторант да похапнат топла юфка. Минаваше полунощ и аз тъкмо излизах, когато някой се хвърли на врата ми. Това беше тя. Китайката ме бе чакала безкрайно дълго в едно тъмно ъгълче. Лицето ѝ бе ледено, устните също. Трепереше цялата и от дъжда не можех да разбера дали плаче или се смее. Целувахме се, шепнейки всеки на своя език любовни думи. Дъждът надмогваше гласовете ни. Забравих за студа, за нощта, за времето.

Капитанът потъва в дълго мълчание. Сетне гневно поръчва нова бутилка. Докато пълни чашите, ръката му трепери. По дрехите му се

разлива саке, но той не забелязва нищо. Кръвта пулсира в слепоочията му. Следя разказа на капитана с вниманието на пияница. Той с мъка намира думите. Каква ли трагична участ е преживял този днес тъй самотен човек?

— На другия ден взех всичките си спестявания и отидох в един японски магазин. Нямах достатъчно пари да купя кимона. Вместо това избрах едно чудесно оби^[2]. Без да знам, с този подарък аз налях отрова в меда на моята любов. Скоро връзката ни бе разкрита. Един месец по-късно китайката изчезна безследно.

Над нашата маса надвисва зловещо мълчание.

— По-късно, когато постъпих в армията, се поинтересувах за нейната съдба. Ресторантът бе затворен от години. Собствениците, китайски шпиони, се бяха изпарили. След като открили, че тяхната прислужничка има връзка с японец, те я бяха убили...

*„Няма я луната,
няма я пролетта,
отколешната пролет!
Само аз все още съм такъв,
какъвто бях преди!“^[3]*

Мъжът се разплаква.

Утре ще бъдем прах и пепел. Кой ще си спомня за любовта на един военен?

[1] Китайски философ (360–280 пр.Хр.), основател на даоистката мисъл. — Б.а. ↑

[2] Оби: широк пояс, с който японките препасват своето кимono. — Б.а. ↑

[3] Стихотворение от Исе Моногатари, повествование от X век за японската провинция Исе. — Б.а. ↑

След часовете Хуан ме отвежда в един ъгъл на стаята.

— Намерила съм ти лекар. Идвай с мен.

— Кой е той? Как го намери?

Тя се озърта наоколо. В стаята вече няма никого. Останали сме само ние.

— Спомняш ли си портиерката на пансиона, която ми позволяваше да прескачам през стената? — прошепва ми тя. — Вчера ѝ казах, че съм бременна и че търся лекар.

— Ти си луда! Ако се разприказва, ще те изхвърлят от гимназията, а баща ти ще ти обръсне главата и ще те прати в храма!

— Не се тревожи. Казах ѝ още следното: „Ако се раздърдорите, ще съобщя на полицията, че се занимавате със сводничество. Ще кажа на полицаите, че подтиквате ученичките към проституция, за да измъквате пари от тях. Не само ще си изгубите мястото, но и ще бъдете осъдена и обесена публично.“ Така подплаших старата, че тя незабавно ми намери лекар и то от най-дискретните.

Тръгвам след Хуан и двете отиваме в нейната стая, където тя ме облича така, както си представя, че трябва да изглежда една тридесетгодишна жена.

Рикшата минава през битпазара. По тротоарите са натрупани камари стари мебели, посуда, платове, дрънкулки, накити, навити на руло пожълтели, мухлясали картини. Продавачите, дрипави манджурски аристократи, се суетят покрай тези отломки от една минала епоха и се опитват да разменят нефритена табакера или старинна ваза срещу един час забрава в някоя пушалня на опиум. Неколцина японски офицери се разхождат и алчно разглеждат предметите.

От предпазливост Хуан спира рикшата в края на улицата. Минаваме пеша двеста метра, изкачваме порутена веранда и се залутваме сред лабиринт от прострени на въжета чаршафи, панталони,

бебешки пелени. Лъхва ме воня на урина и развалени яйца и аз се навеждам, за да повърна.

На другия край на коридора от бельо съзираме няколко стаи, притиснати под схлупена стряха. Всяко семейство е разпалило на открито свой мангал. Наоколо се вият рояци мухи.

Хуан се провиква:

— Търсим доктор Хуан Пу, ако обичате.

На прага се появява разчорлена жена и ни поглежда презрително.

— Ей там, в дъното, вдясно.

На вратата има табела, изписана с избледнял туш:

„РЕНОМИРАН ДЕКАР ПО ЧЕТИРИТЕ МОРЕТА,
БОЖЕСТВЕНА РЪКА, КОЯТО ВРЪЩА ПРОЛЕТТА,
СПЕЦИАЛИСТ ПО ШАНКЪР,
СИФИЛИС И ТРИПЕР.“

Почукваме. Появява се жена с накъдрени коси и покрито от дебел слой грим лице, измерва ни от глава до пети и се връща обратно, като потраква с токове. Хуан ме бутва и аз влигам в сумрачна стая. В единия ъгъл седи превито на две момиче, което прилича на мъртво. До него пуши мъж. Той ни изглежда и пита:

— От какъв дом сте?

Двете се отдръпваме в другия ъгъл.

Лъхва ме горчивата миризма на билкови отвари и воня с неопределим произход.

Нямам представа колко време е минало, когато идва моят ред и влизам в кабинета. Доктор Хуан Пу има редки коси и манджурска плитка на гърба, която прилича на свинска опашка. Той седи зад черна маса, с гръб към полупразна библиотека, и поглажда брадичката си:

— От какъв дом сте?

Хуан отговаря вместо мен:

— Либерален.

— На колко години.

— На двадесет — отвърща тя.

— Какъв ви е проблемът?

— На приятелката ми й закъснява с три седмици.

— Аха. Отворете си устата, изплезете език. Добре, съблечете се. Хуан извърща глава. Ненавиждам се. Със сълзи на очи разкопчавам роклята си.

— Легнете ей там.

Той ми посочва покрита с мръсен чаршаф дъска.

— Разтворете крака.

Струва ми се, че умирам. Стискам юмруци, за да не заплача.

Старецът приближава с лампа в ръка. Той гледа, опипва, бави се.

— Добре — казва най-сетне, като се изправя. — Няма инфекция. Облечете се.

Кара ме да поставя дясната си ръка върху масата и притиска китката ми с показалеца и средния си пръст. Дългите му повече от пет сантиметра, пожълтели нокти са извити накрая.

— Пулсът е неравен. В него се усеща тонът на плода. Вие сте бременна!

Чувам се как питам едва чуто:

— Сигурен ли сте, докторе?

— Сигурен съм — отговаря той и мери пулса ми на лявата ръка.

Зад мен Хуан се изправя:

— Докторе, вие сигурно имате някакво лекарство.

Старецът клати глава:

— Незаконно, незаконно.

Хуан се киска.

— Напишете ни рецепта! — казва тя и хвърля по средата на масата огромната златна гривна, която носи на китката. Стариият манджурец се замисля за момент, вирайки се накита, сетне взема четчицата.

Хуан си тръгва заедно с мен.

— Утре след часовете ще дойда с билките и всичко ще бъде забравено — казва ми тя.

— Не си прави труда. Само смъртта може да измие моя позор. Ето, вземи тази нефритена гривна. Не искам да плащаш вместо мен. Не го заслужавам.

Тя поставя украшението обратно на китката ми.

— За какво биха могли да ми послужат оттук нататък тези красиви вещи? Утре ще изпиеш запарката и ще се освободиш от своя

товар. А аз след една година ще се омъжа и ще бъда изнасилена от някакъв непознат.

На другия ден след бурята небето е ясно.

По това време на годината невръстните продавачи на жасмин досаждат на минувачите. Не мога да устоя на техните молби и купувам гривна от цветчета, мислейки си за мургавата китка на китайката.

Когато я съзирам на Площада на Хилядите ветрове, неволно си припомням странната ѝ фигура от предната вечер под дъжда, на брега на реката. Какво правеше тя там? За какво си мислеше? Вчера бродеше из града по пантофи като побъркана, а днес, с открито чело, с пригладени коси, прибрани в тежка плитка, отново се превръща в хладнокръвна и прозорлива майсторка на го.

През последните двадесет и четири часа нещо у нея се е променило. Дали пък аз не гледам на нея с други очи? Гърдите ѝ са наедрили под роклята със скръбен цвят. Тялото ѝ е изгубило детската си непохватност и е придобило сила и гъвкавост. Въпреки строгия поглед и свъсените вежди, нежните ѝ розови устни будят желание. Тя е мрачна и нервно си играе с непокорните кичури коса. Сякаш животът, който напирва в нея, ѝ причинява страдание.

Тя поставя един пул.

— Добър ход! — обажда се някакъв човек, като се приближава до нашата маса.

На Площада на Хилядите ветрове хората минават, гледат, понякога си позволяват да дават съвети. Този тук е само на двадесет години, с лъскави от брилянтина коси, прекомерно парфюмиран, и ме дразни с присъствието си.

Отвърщам на хода.

— Каква грешка! — възкликва младокът. — Трябваше да играете ето тук!

Той сочи към дъската и аз забелязвам нефритеният пръстен, който краси пръста му, както и нежната му розова ръка.

Сетне се обръща направо към китайката:

— Аз съм приятел на Лу. Идвам направо от Новата столица.

Тя вдига глава. След размяната на любезности, го отвежда настрани от масата.

Вятърът отнася до мен гласовете на двамата. Между тях се е създала известна близост. Вече си говорят на ти. С неговите пет тоналности китайският език е музика и разговорът между двамата млади събеседници се превръща за мен в досадна опера. Ядосано смачквам жасминовите цветове в джоба си.

Откакто идвам на Площада на Хилядите ветрове, играта го ме кара да забравям, че съм японец. Мислех, че съм станал един от тях. Сега неизбежно си припомням, че китайците са друг народ и друг свят. Разделят ни хиляда години история.

През 1880 година моят дядо взема участие в реформата на император Мейджи, докато през това време техните деди са служели на Цъси, императрицата майка. През 1600 година моите предци са разпорвали коремите си след изгубена битка — техните са завземали властта в Пекин. През Средновековието, докато жените от моя род са били облечени в кимона с широки поли, бръснели са веждите си и са боядисвали зъбите си черни, техните майки и сестри са прибирали косите си на висок кок. Още тогава са бинтовали краката си. Един китаец и една китайка се разбират преди още да са отворили уста. Носители на една и съща култура, те се привличат като два магнита. Как биха могли да се обичат японец и китайка? Между тях няма нищо общо.

Девојката се бави. Откъм дърветата, сред които тя се губи, толкова печалната ѝ, допреди малко зеленикава рокля, сега сякаш излъчва свежест. Дали това не е образът на Китай, който предизвиква у мен толкова страст и толкова омраза? Когато съм близо до него, нищетата му ме кара да се разочаровам. Когато съм далеч, очарованието му ме омайва.

Тя дори не поглежда към мен.

Напускам площада.

Чен ми съобщава, че братовчедът Лу вече давал уроци по го в Пекин.

— Между другото се ожени — добавя той, като ме гледа изпитателно.

Тази новина изобщо не ме вълнува.

Чен живее в Новата столица. Твърди, че бил най-добрият приятел на братовчед ми. Именно той го бил представил на императора. Ако го слуша, човек би могъл да помисли, че е най-влиятелната фигура в Манджурия.

Завиждам на безгрижието на този син на министър, доволен от себе си, удовлетворен от своето битие. Пред мен откъслечно изниква миналото. Това бе преди сто години. Животът бе толкова безгрижен. И ние с братовчед ми бяхме такива. Смятахме се за най-добрите играчи на света. Сестра ми още не се бе омъжила. И двете бяхме девствени. Тя прекъсваше играта ни, като носеше чай и сладки. Без да бърза, залезът плетеше в небето пурпурната си мрежа. Аз не познавах предателството.

Същия ден Чен заминава за Новата столица. Остава ми напарфюмирана визитка с новия адрес на братовчедата Лу и се кълне, че в най-скоро време ще се върне да ме предизвика на го.

Отправлям се към моята маса. Там няма никого, моят партньор си е отишъл, без да остави никакво съобщение. Толкова съм изморена, че дори не се ядосвам. Съществата на тази земя идват и си отиват. Всеки със своето време.

Прибирам пуловете. На запад слънцето е увиснало над хоризонта. Дълги полегати редове от облаци са изписани върху небето. Кой би могъл да разчете тези знаци, които предричат моята съдба?

Вземам между пръстите си един черен пул. Гладката му повърхност отразява светлината. Завиждам на неговата безчувственост и ледена чистота.

Братовчедът Лу е намерил убежище от разочарованието в нова любов и аз се радвам, че тъй скоро е успял да открие щастието. Непознатият е прекъснал играта. За него го си остава развлечение. Животът на мъжете не е изтъкан от страсти. Те с безгрижие минават през въртопите на чувствата. Мин бе пример за това. Друг е центърът на тяхното битие.

Рикшата, която взех, спира внезапно. По средата на улицата някакъв мъж ми се покланя до земята. Това е Непознатият. Моли ме да му простя и би желал да продължим партията утре следобед. Кимам му леко и нареждам на водача да продължи. Трябва да го оставя там. Да го оставя да следва своя път.

„На този свят ние вървим по покрива на ада и гледаме цветята.“^[1]

Единствено съзерцанието на красотата откъсва военния от неговото упорство. Що се отнася до цветята, те нехаят за тези, които им се възхищават. Те цъфтят и в своята мимолетност се готвят за смъртта.

Последните телеграми вдигнаха казармата на крак. След като нанесох на китайската армия поредица от поражения, нашите дивизии са напреднали до предградията на Пекин. Откъсната и паднала духом, армията на Сун Джъюан и Джан Дзъджун се бои повече от Чан Кайши, отколкото от японците. Опасявайки се да не би неговите войски да се насочат на север и да анексират тяхната територия, генералите отказват подкрепления от китайска страна и молят за мир.

В ресторант „Шидори“ гневът се разпространява от маса на маса. Най-войнствените измежду офицерите призовават да бъде превзет Пекин. По-предпазливите се опасяват от намеса на Съветския съюз и защитават преди всичко японското присъствие в Манджурия.

Днес не ходих при Орхидея. Тялото ми все още пази нейната свежест и гъвкавост. На вечеря ядох малко и се чувствавам лек и с бистър ум. Не се поддавам на разгорещения спор и напразно се опитвам да попреча на другарите си да се сбият.

Врявата по стаите продължава до късно вечерта. Неколцина екзалтирани лейтенанти разкопчават ризи и се къннат, че ще си направят сепуко, ако императорската армия преговаря за мир с Пекин. Споменаването на кръвта разпалва мъжете до краен предел.

Измъквам се навън. Посред плаца вятърът облъхва лицето ми с лекото ухание на нощни цветя. Вълнувам се при мисълта, че принадлежа на едно изпълнено със себеотрицание поколение, посветило се на възвишена кауза. В нас и чрез нас възкръсва

самурайският дух, убит от модерните времена. Живеем в период на несигурност. Великото бъдеще ни отнема куража да чакаме.

Горчиво стенание раздира тишината, до ушите ми достига тънкият звук на флейта. В стаята на капитан Накамура бях забелязал една шакухачи. Дали, пиан и скръбен, той измъчва своя инструмент?

Всеки следващ тон е по-нисък от предишния и постепенно преставам да ги чувам. Внезапно към небето се надига остър писък.

Въздухът прониква в мен като лунен лъч над тъмен океан. Днес съм жив, утре ще умра на фронта. Моето мимолетно щастие е по-силно от вечното блаженство.

Флейтата издъхва с безконечно стенание, сетне замлъква. Край мен листата се раздвижват. Погледът ми попада върху един щурец, вкопчен в дървото. В бронята му има широка цепнатина, откъдето се вижда прозрачното тяло. Разтърсван от тръпки, този нов живот се разгръща, издължава се, гърчи се, люлее се. Очаквам мига, когато той ще се откъсне от обвивката и го подканям да се покатери на пръста ми. На лунната светлина мекият щурец прилича на нефритово изваяние, творба на изкусен майстор. Крилата му се изпъват над копринената плът като две капки роса, готови да се отронят. Докосвам крайчеца на корема му. Още при първия досег вените му се разпадат, прозрачното тяло помътнява. Насекомото изхвърля мастилена течност. Тялото му се спихва. Едното му крило се издува, пръска се и се разпада на черни сълзи.

Мисля си за китайката, за Китай, който ще трябва да разрушим.

[1] Поема от Иса, японски поет от XVIII век. — Б.а. ↑

— Ето ти запарката — казва ми Хуан, като разгъва парчето дебел плат, с който е увила чайника в своята чанта. Донесох ти и памук. Казват, че доста кървяло. Скрый всичко това. Нали запарката мирише много силно? Наложих се да заплаша портиерката, за да я накарам да свари съставките у дома си. Изпий я преди сън, след това легни и чакай. Нормално лекарството се пие горещо. Но вярвам, че и студено ще свърши работа. Само че горчи повече. Оставям те, инак родителите ти може да се усъмнят. Смелост! Утре сутринта ще си се отървала от тази зла участ!

Мама излиза още преди вечеря. До утре сутринта ще бди над сестра ми, която от няколко дни е на легло. Вечерям само с баща ми. Както всеки път гласът му ми действа успокояващо. Разпитвам го за неговите преводи. Погледът му се оживява. Декламира ми няколко сонета. С мъка на сърцето забелязвам, че слепоочията му сребреят. Защо стареят родителите? Животът е като изграден от лъжи замък, който с времето се разпада. Съжалявам, че не съм обръщала достатъчно внимание на близките си.

Баща ми ме пита какво мисля за неговите стихотворения.

— Много са красиви, но предпочитам нашите древни поеми, които казват:

*„Щом повехнат пролетните цветя,
есенната луна
ми навява толкова спомени!“^[1]*

Или пък:

*„Колко скръб в този кратък живот,
утре ще отплавам*

*с разпилени коси,
на носа на кораб.* “[2]”

Баща ми се сърди на моето безразличие към чуждите цивилизации. Той смята, че културният егоцентризъм погубва Китай. Избухвам:

— Мразя англичаните, които водиха две войни с нас, за да ни принудят да купуваме опиума, който у тях е забранен. Ненавиждам французите, които ограбиха, опустошиха и след това опожариха Двореца на пролетта, бисер на нашата цивилизация. Откакто Япония налага своите закони на наша земя тук, в Манджурия всички говорят безспир за напредък, за икономически растеж. Мразя японците! Утре те ще завладеят останалата част от континента и вие с облекчение ще откриете един обезличен Китай, който се отърсва от своето мракобесие.

Засегнат от думите ми, той става, пожелава ми лека нощ и се оттегля в стаята си. Влачейки крака, излизам от трапезарията. Напразно обвинявах баща си. Той живее само за своята поезия.

Заклучвам вратата на стаята си и спускам завесите.

Седя на леглото и гледам чайника, оставен по средата на масата. Навързвам бинтовете и носните си кърпички в здраво въже.

Сивият дим от тамяна, който гони комарите, бавно се издига под прозореца.

Толкова е просто да се умре. Кратко страдание. За миг прекрачваш прага. Отиваш в един друг свят. Няма повече мъки, нито тревоги. Там сънят е толкова спокоен.

Да умреш, означава да триеш снега в сняг, да запалиш една леденостудена зима.

Вземам въжето и завързвам краищата от двете страни на балдахина над леглото. Възелът е неподвижен като израсло там преди хиляди години дърво.

Седя върху петите си и го гледам, докато ме заболят очите.

Достатъчно е да се изправа, за да спре мисълта ми.

Не се чува никакъв шум.

Надигам се да проверя здравината на възела.

Пъхам глава в него.

Въжето под брадичката ме убива. Стремя се към бездната, към скок в празното пространство. Сладострастието ме ужасява: аз съм тук и там, долу; аз съм аз и вече не съм!

Дали вече не съм мъртва?

Събличам се, плувнала в пот. Изтривам се с накиснат в легена пешкир. Студената вода ме кара да потреперя. Вдигам чайника. Течността е толкова горчива, че на няколко пъти спирам да пия, за да си поема дъх. Поставям запълнената с памук превръзка между краката си, развързвам въжето и се изтягам в леглото с ръце върху корема.

Започвам да чакам, без да гася светлината.

След смъртта на Мин не мога да заспивам на тъмно. Боя се от неговия призрак. Искам да избягам от него.

Сънувам гора, където между дърветата се процежда ярка слънчева светлина и се разхожда едно великолепно животно. Козината му е къса и златиста и има лъвска грива. Тялото му е изящно и източено като на расова хрътка. Разярена съм от това, че е проникнало на моя територия. На призова ми се появява леопард, който се нахвърля върху натрапника. Внезапно се превръщам в раненото животно. Леопардът разпаря корема ми и захваща с острите си зъби моите вътрешности.

Събудили са ме собствените ми стенания. Непоносима болка се спуска от корема ми надолу към бедрата, сетне изведнъж престава. Ставам с мъка и отивам при легена да потопя в него лицето си. Завличам се до кухнята, където десет черпака вода едва утоляват жаждата ми.

По-късно болката отново прекъсва съня ми. Падам от леглото, като повличам със себе си чаршафите и възглавниците. На пода се вкопчвам в краката на масата и напразно се боря с нетърпимия пристъп.

Когато болките позатихват, аз се свивам да видя дали между краката ми има кръв. Превръзката си е чиста и тази белота ми действа като подигравка от страна на Мин. Вече не чувствавам тежестта на краиниците си. След преживяното мъчение гореща вълна се изкачва от пръстите на краката нагоре по цялото тяло. Тази ласка изобщо не ми е приятна, а напротив, кара ме да треперя. Лежа на пода и безучастно гледам безредието в стаята.

Нов пристъп на спазми, после още един. Нощта ми се струва прекалено кратка, боя се да не свърши и да ме открият в това плачевно състояние. Трябваше да се убия.

Вече се съмва и завесите просветляват. Цвърченето на птиците предвещава настъпването на деня. Чувам как готвачката мете по двора. След малко ще бъда разкрита. След малко моят поглед ще срещне погледа на баща ми и ще умра от срам.

Събирам сетни сили и се изправям. Ръцете ми треперят. Ако се опитам да вдигна дори една перушинка, тя ще ми се стори тежка десет тона.

Бавно пооправям из стаята.

Утринното слънце блясва в прозорците. Чувствувам се като прекършена. И да стоя права, и да лежа, все не мога да се отърва от усещането, че ще родя оловна топка. Сядам пред огледалото, което отразява сгърченото ми лице. Слагам си пудра и леко се гримирам.

Кръвта идва по време на закуската, когато вече съм забравила за нея, когато умът ми се е почувствал свободен. Пареща струя пълзи между краката ми. Изтичвам в тоалетната. По превръзката е избила черна пенеста течност. Не изпитвам нито радост, нито жал.

Вече нищо не може да ме развълнува.

Време е да тръгвам на училище. За да избегна срама от изцапаната рокля, си приготвям превръзка, в която натъпквам всичко, което ми попадне — памук, парчета плат, хартия, обувам два чифта гащи и обличам стара ленена рокля на сестра ми, която винаги съм ненавиждала заради печалния ѝ цвят и широката кройка. Събирам косите си на една плитка и я привързвам с носна кърпичка.

Слизам от рикшата и на ситни крачки се отправям към сградата на училището. Край мен тичат ученици. Сутрин младежта е шумна като ято врабчета, устремено към небето. Една съученичка ме тупва по рамото:

— Хей, приличаш на тридесетгодишна старица!

[1] Поема от Ли Ю, китайски поет от X век. — Б.а. ↑

[2] Поема от Ли Бо, китайски поет от VIII век. Б.а. ↑

Вече цял час, откакто чакам китайката.

Когато бях още обикновен войник, обожавях да стоя на пост. Притиснал оръжието към гърдите си, по цяла нощ дебнех всеки шум. Когато валеше дъжд, шинелът ме откъсваше от външния свят и се превръщах в зародиш, приютен в собствената си мисъл. Когато валеше сняг, едри парцали падаха, въртейки се из въздуха като безброй срички, изписани с бяло мастило върху черна хартия. Стоях неподвижно с широко отворени очи и имах усещането, че се превръщам в птица или в дърво. Забравях тялото си, произхода си. Ставах част от вечната природа.

Най-сетне китайката се появява. Отправя към мен бегла усмивка вместо поздрав. Ставам и се покланям. Тя е леко прегърбена. Сякаш дълъг следобеден сън все още тежи върху клепките ѝ и върху чертите на лицето ѝ. До ъгълчетата на устните са очертани две бръчки. Зад ушите ѝ висят кичури коса, изплъзнали се от плитката. Изглежда разсеяна и унесена, такова изражение имаше майка ми, когато сгъваше моите кимона.

Кани ме да започнем. След двеста хода черните и белите пулове са оформили преплетени клопки, в които обкръжаващите на свой ред са попаднали в обкръжение. Борим се за тесни проходи, за незначителни пространства. Минават само няколко минути преди китайката да отвърне на моя ход. Пултът ѝ издава звън като карфица, паднала върху пода на тиха стая.

Удивлява ме малкото време, което тя си отрежда за размисъл. Проявената от мен нервност предишния път ми е оставила такъв лош спомен, че съм готов да окажа съпротива на всякакво външно влияние. Минава половин час преди да отвърна. Три минути по-късно белите вече са играли. Изумен от подобна бруталност, вдигам очи.

Тя моментално извърща поглед и се преструва, че наблюдава над рамото ми другите играчи. Сърцето ми се разтуптява. Свеждам глава и

се опитвам да се съсредоточа. Невероятно, но върху дъската белите и черните са оформили чертите на нейното лице.

Едва премествам черния пул, когато белият незабавно заема съседното поле. Никога не е отвърщала толкова бързо. И все пак ходът е безупречен. Отново вдигам очи. Погледът ми среща нейния, който е вперен в мен. Потръпвам. За да прикрия смущението си, се преструвам, че мисля.

Тя продължава упорито да ме гледа. Чувствувам как челото ми изгаря от нейния поглед. Внезапно чувам гласа ѝ:

— Искате ли да ми направите една услуга?

Сърцето ми лудо бие.

— ...Да.

Тя помълчава и промълвя:

— Разчитам на вас.

— С какво мога да ви бъда полезен?

— Да се махнем оттук, ще ви обясня. Помагам ѝ да отбележи позициите в играта и да прибере пуловете в гърненцата. След като ги прибира в чантата си, тя ме моли да я последвам.

Девојката тръгва пред мен. Аз я следвам. Няколко кичура коса се веят из въздуха. Върви със ситни крачки.

Сърцето ми е свито и усещам как ме обзема странно безпокойство. Къде ме води тя? Дърветата се отместват встрани пред дребничката ѝ фигура и отново се събират след мен. Улиците чертаят гъст лабиринт. Загубвам представа къде се намирам.

От време на време тя се извърща и ми се усмихва. В погледа ѝ вече няма студенина. Тя вдига ръка, спира една рикша и ме кара да седна до нея.

— Хълмът на Седемте руини, ако обичате.

Светлината, проникваща през спуснатата щора, покрива лицето ѝ със златен воал. Дребни пращинки се спускат от покривалото, искрят из въздуха, въртят се и кацат върху клепките ѝ. Отчаяно се притискам в другия край на седалката. Напразно. На един завой ръката ми докосва нейната. Усещам досега със студената ѝ кожа като ухапване. Тя се преструва на безразлична. От шията ѝ се носи ухание на девојка, мирис на зелен чай и сапун. Рикшата се люшва на един камък и кракът ми се притиска в бедрото ѝ.

Задушавам се от възбуда и срам.

Умирам от желание да я притисна до себе си! След като не мога да я прегърна с ръка през рамото и да сложа главата ѝ върху гърдите си, ми се ще просто да докосна пръстите ѝ. Крадешком поглеждам лицето ѝ, готов да се устремя като нощна пеперуда към пламъка. Ала изражението на китайката си остава затворено. Със сключени вежди тя гледа гърба на водача, който тича отпред.

Притискам ръце към коленете си.

Рикшата спира и ние слизаме. Вдигам глава и погледът ми се плъзва нагоре по гористия хълм. На върха зървам обляна в слънце пагода, която се извисява над буйната зеленина.

Пред нас покрита с плочи пътека се вие между цъфналите храсти, между високите треви и се губи нагоре в сенките на дърветата и тръстиките.

В училище Хуан ми подава под чина сгъната на четири бележка:
„Какво става?“

Откъсвам един лист и пращам отговор: „!“ След няколко минути получавам друго послание. Почеркът ѝ е толкова енергичен, че на места хартията е скъсана:

„Баща ми пристига тази сутрин. Ще ме прибере в края на учебната година. Изгубена съм!“

Тази седмица свършваме училище. Мисълта, че Хуан ще се жени за сина на някакъв селски големец, ме отчайва. От вълнението спазмите отново започват. Веднага щом прозвучава звънецът, поздравявам учителя и се втурвам в тоалетната с чантата, която е пълна с превръзки.

Хуан идва с мен и чака на вратата. Устните ѝ треперят и едва може да говори. Дръпвам я настрана от останалите ученици и тя избухва в ридания. Коремът ме боли. Хуан се хвърля в прегръдките ми и това ми пречи да се превия на две, за да сподавя пристъпа. Притискам я до себе си. Потта ми се смесва с нейните сълзи.

Тя трябвало да обядва с баща си и ме моли да отида с нея. Щяла да се опита да измоли една година отсрочка.

С копринената си туника и часовника, окачен на златен ланец, бащата на клетата ми приятелка е същински селянин, предрешен като благородник. Той ни отвежда в един скъп ресторант. Веднага щом сядаме, започва да изрежда разходите по нейното учение, всички похарчени пари, които той бил спечелил с пот на чело.

— Най-последно идва краят на всички тези глупости — заявява той и удря с юмрук по масата. — Събирай си багажа.

Жълтите му зъби ме отвращават. Хуан е пребледняла като платно и не смее да отвори уста.

Зле ми е. На моменти тракането на чиниите и врявата от разговорите ми се струват толкова силни, че ушите ми писват.

Пръчиците се изплъзват от пръстите ми. Навеждам се да ги взема. Хуан се навежда заедно с мен и ми шепне:

— Хайде, говори!

Какво трябва да кажа? Откъде да започна? Щастието на моята приятелка лежи като непоносима тежест върху раменете ми.

Преборвайки се с болката, която ме разяжда отвътре, аз изпивам една след друга три чаши чай. Чувствувам се поукрепнала и се опитвам да обясня на стария разбойник, че дъщеря му трябва да завърши учението си и да получи диплом. Мъжът пръска слюнки върху лицето ми:

— И колко струва един такъв диплом? Аз дори не зная да чета и съм си добре! Дотегна ми да хвърлям пари на вятъра в това цукало, сега тя трябва да печели! А вие, госпожице, дете си пъхате носа, където не ви е работа, помислете за вашето бъдеще. Не сте грозна и родителите ви трябва да побързат да ви намерят жених.

Ставам от масата и напускам ресторанта. Чувам стареца да кряска зад гърба ми:

— Това ли било най-добрата ти приятелка? Никаквица. Ще ти извадя очите, ако отново се събереш с нея. Сега недей да цивриш, а яж. След обедата ще те заведе да ти купя рокли. Ще видиш, че ще имаш най-красивата зестра в околността.

На улицата викам една рикша.

Следобед не тече толкова много кръв. Чувствувам се съсипана. Мечтая за един дълбок сън. Мама е у дома. Прибера ли се сега, ще попадна под погледа ѝ. Ако си легна, ще трябва да призная, че съм болна. Веднага ще открият причината.

Задрямвам в рикшата. След като оставих водача дълго време да обикаля из улиците, си спомням, че имам среща за партията го. Веднага се прибирам в къщи. Пред вратата не слизам от рикшата, а изпращам водача да поиска от прислужницата двете гърненца с пулове.

На Площада на Хилядите ветрове глинената статуя вече ме очаква.

Нашата партия приближава към своята кулминация. Пред дъската възвръщам своя устрем и достойнство. Ала времето е срещу мен. Моят противник размишлява дълго, а през това време слънцето блести в очите ми. Ушите ми на вълни се изпълват с глухо бучене. Пред нозете ми се ширва поляна. Аз се излягам сред тревите.

Събужда ме тракване на пул. Моят противник е направил ход. Погледите ни се срещат.

— Искате ли да ми направите една услуга?

Молбата едва се е зародила в тавата ми и ето че устата я изрича. Той дори не знае името ми.

Обзета от треска се изправям, коремът ме боли. Трябва да избягам от играчите, от играта, от моя град.

Настанявам се в една рикша. Моят противник сяда до мен. Мускулите му са по-развити, раменете по-широки от тези на Мин. Седалката се оказва тясна.

Люлеенето на колата ме кара да си представям, че съм поела на далечно пътешествие. Преставам да бъда аз. Имам усещането, че плувам.

Рикшата спира в подножието на хълма. Започвам изкачването. Непознатият ме следва все така мълчалив. Леките пориви на вятъра носят уханье на диви цветя. Краката ми треперят. Едва си поемам дъх. За щастие се изпотявам и треската сякаш отминава. Изчаквам Непознатия, който върви бавно със скръстени зад гърба ръце. Той вдига глава и веднага след това свежда очи.

Кой ли е той? Откъде ли иде? Нима има нужда да се задават въпроси, чиито отговори ще заличат близки и далечни хора, вълнуващи и мимолетни, които прекосяват сънищата ни?

Отминаваме пътя, водещ до мястото, където седях върху нащърбения мрамор във формата на цвете, пред мен беше Мин, а аз очаквах първите целувки.

Отвъд рухналия павилион навлизам в боровата горичка. Тук свършва пътят. Наоколо свирят щурци. Вятърът утихва. Слънчевите лъчи като водопади се изливат тук и там. Пред нас е полянка.

Любовта е тук, пред краката ми, погребана завинаги под листата.

Излягам се на земята и подлагам чантата под главата си. Тревите гъделичкат ръцете ми, които съм свила зад тила.

Искам да спя.

По средата на поляната тя се покланя:

— Бдете над мен. Ако заспя, не ме събуждайте.

Тя ляга на тревата под едно дърво и подлага под тавата си ученическата чанта.

Смаян съм и не зная какво да правя. Разбирам всичко и не разбирам нищо. Тя иска да отида при нея под дървото. Тя, която познава опасностите, които крие обкръжението, тя, която изчислява с десет хода напред, за да ги избегне, сега навлиза сред плетеница от човешки чувства и става моя пленница.

Докосвам пистолета, скрит под туниката ми. Дали е разбрала кой съм? Дали не ми поставя клопка? Дърветата и храстите край мен образуват застрашителен кръг. Наострям уши. Нищо, с изключение на песента на една птица, на монотонното цвъркане на щурците, на ромона на един извор.

Приближавам се до китайката. С притворени очи и леко подвити крака тя се е свила на лявата си страна. Махвам с ветрилото, за да пропъдя една пчела, която е взела нежния мъх по лицето ѝ за цветни тичинки. Тя не помръдва. Навеждам се. Гърдите ѝ се повдигат и спускат с ритъма на дишането. Тя спи!

Сядам до дървото, което ни приютява под сянката си. Дълбокият сън на девойката ме трогва. Решавам да чакам, докато се събуди, и се отдавам на покоя на следобедната дрямка сред околната прохлада. Клепките ми натежават. Упоен от монотонното бръмчене на насекомите, затварям очи.

Как започна тази история? Аз живеех в Япония, тя в Манджурия. В едно снежно утро нашата дивизия потегли с кораби към континента. От палубата се виждаха вълните, които плискаха посред мъгливото море. Невидимата китайска земя си оставаше за мен една отвлечена идея. От тази сива неподвижност изплуваха железопътни линии, гори, реки, градове. Кривите пътеки на съдбата ме доведоха на Площада на Хилядите ветрове, където ме очакваше едно момиче.

Не си спомням кога за пръв път съм играл го. Изучавам тази игра повече от петнадесет години. Постепенно се осмелих да предизвиквам възрастните, които със снизхождение ми даваха преднина. Надсмиваха се над моите елементарни тактически ходове. Клопките ми бяха тромави като преял човек. През този период от живота ми не можех да си представя бъдещето, нито пък миналото. Трябваше да минат години, преди го да ме приучи свободно да пътувам между вчера, днес и утре. От ход на ход, милионите черни и бели пулове изградиха мост сред безкрая на Китай.

Отварям очи. В небето планина от облаци с дълбоки долини придава странна релефност на поляната. Тревите, клоните, цветята, останали невидими под жарката слънчева светлина, сега придобиват определени форми, сякаш са били току-що изваяни. Вятърът свири в дърветата. Китайката спи посред този концерт от кото, флейти и шамисени. Роклята ѝ стига до глезените. Мъртвите листа, нападали върху нея, образуват синьовиолетова мантия, която следва извивките на тялото ѝ, величествена със своите чупки, бразди и вълнисти гънки. Дали няма да стане ненадейно и да затанцува върху този подиум, отреден за богове и мечтатели?

Слънцето изплува иззад един облак. То покрива лицето на спящата със златна маска. Тя простенва и се обръща на дясната страна. Върху лявата ѝ буза са се отпечатали тревички. Разгъвам тихо ветрилото си ѝ го държа разтворено над главата ѝ. Сключените ѝ вежди се отпускат. Върху устните ѝ пробягва усмивка.

Леко галя тялото ѝ с тази изкуствена сянка. Изпълва ме неудържимо сладострастие. Рязко затварям ветрилото.

Как съм могъл да объркам безразличието със свенливостта, да остана глух за нейните послания? Тя ме е обичала, още докато аз съм я смятал за малко момиченце. Именно силата на тази дълго спотайвана страст я е превърнала в жена. Днес, с нечувана дързост, тя ми се предлага. В очите ѝ приличам на страхливец, който допреди малко се боеше от клопка и се колебаеше дали да не се скрие в прегръдките ѝ, за да запази живота си.

Войната ще избухне. Утре ще замина за фронта и ще я изоставя. Как бих могъл съвсем безскрупулно да злоупотребя с нейната непорочност?

Един военен заслужава смърт, не любов.

Искам да събера мислите си и притварям очи. На тази слънчева поляна аз противопоставям едно заснежено поле с окопи в замръзналата земя и разлагащи се трупове.

Нещо се блъсва в краката ми. Китайката се присвива на две. Изглежда страда. Дали не ѝ е студено? За глезено дете като нея не е добре да спи дълго време на земята. Бутвам я леко. Вместо да се събуди, тя потреперва и продължава да сънува своя кошмар. Хващам я за ръцете и я вземам на коленете си. Тя сякаш се успокоява.

Струва ми се, че между притворените ѝ клепки съзирам светлината на щастието.

Налага се да отида у Лунна перла на другия край на града. Майка ми се притеснява, че може да не успея да се завърна навреме за обяд и ме разубеждава.

Нейните притеснения изобщо не ме интересуват.

— Погледнете!

Удрям земята с крак и подскачам. Вместо да падна обратно, аз се издигам във въздуха, размахвайки криле. Къщата ни става малка като тухла, после като песъчинка, изгубена сред зеленината на града.

Пред мен няма нито едно облаче, нито една птица. Носена от вятъра, аз се рея, премятам се. Издигам се спираловидно в безкрая. Ненадейно попадам сред вечна, ледена, дълбока нощ. Звездите, замислени погледи, не блестят. Привличана от неподвижния им зрак, се каня да отлетя чак до тях, когато болка пронизва вътрешностите ми.

Парализирана от спазъма, се сгромолясвам стремглаво. Размахвам ръце, крака, криле, но нищо не може да ме спре, нищо не ми дава опора. За миг прекосявам моя град, нашата къща и продължавам падането си в бездната.

Тялото ми пламва. Повдига ми се. Надавам писък на ужас.

Някой ме сграбчва насред път. Кой ли притежава толкова дълги ръце, че да ме измъкне от дълбините на океана? Вече не помръдвам. Не бива да мърдам, за да може той да ме изтръгне от мрака. Нежно, но неотклонно той ме издърпва нагоре, към живота, подобно на акушерка, която помага на детето да се роди. Топлината на дланите му прониква през кожата ми и ме изпълва цялата. Аз съм гола, сбръчкана, червена, свита. Боя се от светлината, от шума на света. Тръпна от удоволствие.

Когато отново разтварям очи, погледът ми среща погледа на един непознат. Трепвам от изненада и скачам на крака.

На свой ред той се изправя. Грабвам чантата си и побягвам.

Залезът е хвърлил върху хълмовете алената си мантия. Вчера все още не можех да съзерцавам пурпура на здрача. Той ми напомняше

червеното слънце, увиснало сред мъглата в утринта на екзекуцията. Сега вече мога да му се опълча.

Дълго търся рикша. Слънцето се спуска към хоризонта, в бледата дрезгавина прелитат гарвани. Скоро нощта ме поглъща. Пътят минава през голяма житна нива, над която кръжат светулки.

Месечината в небето е като очертана с тебешир драска.

Непознатият ме следва. Шумът от стъпките му едновременно ме плаши и омайва. Дали ще ме настигне?

Не се боя от призраци. Тази нощ Мин и Тан са се завърнали в гробовете. Нека почиват в мир! Вече съм друга жена и нося моето име като щурец спомена за земята, в която е спал преди преображението. От нищо не се боя. Това съществуване не е нищо повече от партия го!

Мъжът продължава да се държи на разстояние.

Минава една рикша.

Аз я спирам.

Качвам се сама.

Водачът се затичва.

— Почакайте!

С едно махване Непознатият спира колата.

— Почакайте! — повтаря той с разтреперан глас.

Прав под уличния фенер, той ми се струва необикновено голям и самотен. Погледът му гали лицето ми.

Навеждам очи и ги впервам в гърба на водача.

Рикшата потегля.

Зад мен се чува отдалечаващият се глас:

— Нали ще дойдете да играем утре следобед?

Вдигам глава. По бузите ми текат сълзи, очите ме болят. Поглъщам потъналия в мъглата черен пейзаж. Трябва да спра тези нелепи сълзи. По тротоара се клатушкат сенките на минувачите, къщите са осветени. Стотици човешки същества се мяркат отвъд прозорците.

Изтощен съм и отивам да си легна, без да съм вечерял. Откривам върху леглото пристигналите този следобед писма.

С присъщите на една образована жена лекота и спокойствие майка ми съобщава събитието на месеца: малкият ми брат е отплавал за Китай.

„Отначало тишината на къщата ме удивляваше, пише тя. За да забравя, че сме разделени, започнах да разтребвам. Когато слагам вещите в ред, забравям за вашето отсъствие. Попаднах на детските ви кимона и едва можах да повярвам, че тъй бързо сте пораснали и че и двамата вече се сражавате за императора.“

В своето писмо малкият ми брат ме моли да му простя. Той така и не могъл да поиска разрешение от мен да остави мама.

„Скоро ще се видим на фронта в Китай. Ти най-сетне ще се гордееш с мен!“

Неговото простодушие ме кара да въздъхна. Щеше ми се той да остане встрани от жестокостите на войната. Ала как бих могъл да му забраня да постави родината над живота? Когато беше малък, аз бях неговият кумир. След смъртта на баща ни, той се разбунтува срещу моя авторитет. Днес отново съм за него образец.

Мъчно ми е за мама. Нейните мъже я оставиха сама и боговете я обричат да живее в самота. Колко ще страда, когато получи урните с праха на своите синове!

В съседната стая играта на карти е в своя разгар. През стената до мен достигат възгласи:

— Удвоявам залога!

— Аз също.

Всеки военен по свой начин отправя предизвикателство към бъдещето.

Мисля си за мама, за дребничката ѝ фигура, облечена във вдовишко кимоно. Към този печален образ се прибавя и образът на китайката, сгушена в тревата. Въпреки разликата във възрастта и

произхода, те поделят една и съща участ: безпределната скръб на една невъзможна любов.

В този необятен свят жените са нашето приношение.

У дома мама строго ме разпитва:

— Къде беше? Защо се връщаш толкова късно?

Не умея да лъжа. Странно защо тя се преструва, че ми вярва. Татко чете вестник на канапето със загадъчна усмивка на устните. Цяла вечер той не ми продумва.

Излапвам каквото е останало в кухнята. Апетитът ми се е възвърнал. От два дни понасям по-леко миризмите.

Мама влиза тихо и присяда срещу мен. В полумрака лакираната червена маса изглежда черна. Прислужничката грижливо я е изтъркала и сега тя е гладка като огледало. Напразно се опитвам да отбягвам погледа на мама, броя зрънцата ориз на върха на пръчицата.

Мама е потомка на китайската аристокрация, в която жените са кърмили манджурските императори, и мисълта за безвъзвратно отминалото великолепие е вкоравила сърцето ѝ. Тя къта спомените си в ковчезета и посреща развалата на света около нея с хладното достойнство на оскърбена жена.

Престоят в Англия я е отдалечил от Китай. Сестра ми често казваше, че ако не са били настояванията на татко, мама никога нямало да се върне. Противно на мнозинството китайки, у които майчината любов не познава граници, мама се отнася към нас със сдържана любезност, която изключва всякаква нежност. Когато се разгневи, това винаги става по незначителни поводи: закъснения, невъзпитана постъпка, измачкана книга...

Сърцето ми се свива. Какво ли има да ми каже?

— Не изглеждаш добре. Дай да ти проверя пулса.

Бавно протягам към нея лявата си ръка. С дясната продължавам да се храня. Дали е на път да разкрие тайната ми?

— Слаб и неравен — обажда се тя, след като държа известно време китката ми. — Трябва да те заведе при моя лекар. Тревожа се за здравето ти. Момичетата на твоята възраст са податливи поради

развитието на организма. Затова и на времето са ги омъжвали млади, за да заякнат.

Не посмявам да ѝ възразя. Тя става:

— Хапни супа от лястовичи гнезда. Те загряват кръвта и вътрешностите, уравновесяват прилива и отлива на енергия. Утре ще отидем при стария доктор Лиу. Той ще ни препоръча и други билки. Сетне ще те заведе в американската болница. Западната медицина запълва празнотите в нашата. В края на седмицата започвате ваканция. Трябва да престанеш да играеш го на Площада на Хилядите ветрове. Сестра ти се прибира в къщи. Ще държа и двете ви при мен, за да се грижа за вас.

Нямам никакво желание да се подлагам на преглед. Казвам ѝ, че утре няма да имам време да отида на лекар.

— Следобед нямаш часове — възразява тя.

— Трябва да довърша една партия го.

Мама се ядосва, но гласът ѝ остава спокоен:

— Давам на теб и на сестра ти прекалено много свобода. Това не ви е отразява добре. Трябва да отмениш партията го.

На прага на кухнята тя се обръща:

— Напоследък се обличаш много зле. Тази рокля е на сестра ти. Прекалено ти е дълга и цветът не отива на твоя тен. Къде са роклите, които ти уших преди два месеца?

Прибирам се в моята стая и се просвам на леглото. Тази нощ кръвотечението е много по-слабо. Въпреки това сънят ми е неспокоен. Облечена в червени бродирани одежди, Хуан се кланя на някакъв ужасно грозен мъж. Потънала в сълзи, тя прилича на прокудена от небесата богиня, която изкупва вината си чрез унижения. Някакъв непознат забелязва моята печал. Той ме хваща за ръка. Грапавата му като пемза ръка гали изопнатите ми нерви. Зад него съзирам Мин под едно дърво, пред Храма на Белия кон. Той ми се усмихва и се скрива в тълпата.

Когато се събуждам сутринта, цялото ми тяло е без сили, а кожата суха. За да зарадвам мама, обличам нова рокля. Неочупената тъкан спъва движенията ми.

На кръстовището на храма поглеждам под дървото, където в съня ми се намираше Мин. Виждам там да клечи някакъв мъж. Погледът му смразява кръвта ми. Това е Дзин!

Скачам от рикшата. Отслабнал е с десет килограма. Скритото му под шапката лице е покрито с черна брада, набраздено от белези.

Когато отивам към него, той започва да отстъпва. Дълго запазва мълчание. Очите му са вперени към мравките, които се катерят по ствола на дървото в непрекъсната върволица.

— Станах предател.

Зловещият му глас ме кара да потреперя.

— Телата им бяха захвърлени в обща яма. Дори не успях да се поклоня на гроба им. Довчера Мин беше тук жив, весел.

Дзин удря шава в ствола на дървото. Хващам го за лакътя.

Той се дърпа:

— Не ме докосвай. Аз съм страхливец, аз съм жив мъртвец. Всичко си признах, всичко издадох. Стана по-просто, отколкото да се изпикае човек. Дори не се засрамах. Не мислех за никого. Думите ми се изплъзнаха, изляха се. Беше опияняващо да рушиш всичко...

Дзин избухва в смях и силно тръсва шава:

— Само ти не гледаш на мен като на чудовище. Баща ми искаше моята смърт и забрани на майка ми да ме вижда. Занапред ще нося върху челото си знака на злото.

Той удря с юмрук дървото с такава сила, че разкъсва кожата на ръката си.

Подавам му носната си кърпичка.

— Вече не мога да се върна в университета — мълви той. — Срам ме е. Живея като плъх. Отбягвам приятелите, а децата по улицата се плашат от мен. Нощем не спя. Очаквам Обединената съпротива да изпрати своите отмъстителите. Те ще ме съборят на земята и ще насочат към мен оръжията си. Ще кажат: „Ти предаде нашето доверие, продаде достойнството си. В името на Съпротивата, в името на китайския народ, в името на жертвите и на техните семейства ние ще те пратим в ада...“ Ще видиш трупа ми на улицата, ето тук, на сред кръстовището, с повесен на врата плакат: „Той стана предател и плати за това!“

От това, което говори Дзин, ми става жал. Не мога обаче да намеря думи на утеха. Той се вторачва в лицето ми, ненадейно се втурва към мен и стиска до болка ръцете ми.

— Трябва да чуеш истината. В затвора Мин се ожени за Тан, за да бъдат заедно пред лицето на смъртта. Аз съм обичал само теб. От двамата ни Мин пръв стана предател. Той те измами и това ме накара да

възнегодувам. Заради теб отказах да го последвам. Исках да се оженя за теб, да те браня, исках да те видя, преди да умра и да ти кажа колко те обичам. Размених безчестието срещу любовта. Разбери ме! Каж ми, че не ме презираш!

Завива ми се свят, опитвам да се отскубна от хватката на Дзин.

Той ме гледа в очите:

— Имам два паспорта за Вътрешен Китай. Ела с мен. Ще отидем в Пекин. Ще продължим там учението си. Ще работя, за да те издържам, за да те направя щастлива. Ако трябва, ще стана водач на рикша. Влакът е утре сутринта в осем часа. Вече съм взел два билета. Ела с мен!

— Остави ме! — дърпам се аз.

Той въздъхва:

— Ти ме презираш. Колко съм бил глупав да си въобразявам, че някой може да обича нищожество като мен. Сбогом, грижи се за себе си и ме забрави.

Той свива рамене, навежда шава и бавно си тръгва прегърбен, с ръце в джобовете.

— Почакай! Трябва да помисля. Нека се видим тук утре сутринта.

Той се обръща и отправя към мен отчаян поглед.

— Утре или никога!

Печален и разтревожен, Дзин се отдалечава, като върви покрай стената на храма. Забелязвам, че куца и влачи левия си крак като изсъхнал дънер. Става ми мъчно. Опирам чело в дървото и притварям очи. Чувствувам леката топлина на кората, огряна от утринното слънце. Струва ми се, че Мин е тук, досами мене.

— Мразя те.

Той ми се усмихва и не казва нищо.

Една жена се къпе в минералния извор. Под водата тялото ѝ искри, разпръсва се, вие се като дълъг лист. На брега върху един клон виси синьото ѝ кимоно. Вятърът леко го полюлява.

Пронизителен звук на тръба прекъсва съня ми. Машинално сграбчвам сгънатите до леглото дрехи, поставени върху обувката. Мятам раницата и изскачам навън.

Пищят свирки за сбор. Полкът потегля. От челото на колоната пристига заповед. Преминаваме бегом. Вратите на портала се разтварят пред нас и часовете вземат за почест. Сетне се разтварят и градските порти и хладният въздух на печалното открито поле започва да брули лицето ми.

Плувал съм в пот. Вместо да потънем в гората, както преди, по време на учение, ние продължаваме по главния път. Стяга ме тревожна мисъл: отправяме се към Пекин.

Когато слънцето се показва на хоризонта, вече сме далеч от града. Опитвам се да се настроя като войник преди атака, отправям молитва към смъртта. Странно защо, вместо да ме изпълни със сили и да ме успокои както всеки път, тази молитва ме прави още по-неспокоен.

Прекараните в мир и спокойствие месеци в казармата се изпаряват за миг. Действително ли е съществувал град на Хилядите ветрове? Ами девойката, която играеше го, героинята от едно вълшебство? Животът е адски кръг, в който онзи ден се слива с днешния, за да прогони вчерашния. Въобразяваме си, че вървим напред във времето, а в действителност винаги си оставаме пленници на миналото. Напред. Чудесно! Ако бях останал на Площада на Хилядите ветрове, щях да бъда погубен от най-упоритите инстинкти: да обичаш, да живееш, да имаш деца.

Чувам сигнала на свирката за спиране. Подобно на акордеон нашата колона се сгъстява за отдих. Откачам манерката и наливам в гърлото си стоплената от слънцето вода.

Пристига нова заповед: кръгом. Тилът на колоната се превръща в чело. Завръщаме се в града.

Раздават се весели викове. Подканяни от офицерите, войниците потеглят.

Оставям се да ме носи тази вълна на щастие.

По време на урока Хуан нервно дращи с нокти по чина. Откъсвам един лист и написвам:

— Престани! Ще ме побъркаш с това стържене.

Тя ми отвръща:

— Бъди снизходителна, моля те. Не съм мигнала цяла нощ.

— Дзин ми предложи да замина с него за Пекин. Ела с нас! Той ще ти намери паспорт и билет. Там ще бъдем свободни!

— Не бива да се доверяваш на страхливец. Можеш да го съжaliaваш, но не и да го последваш.

— Дзин не е като другите.

— Всички предатели си приличат, пази се!

— Когато се върнеш на село с баща си и се омъжиш за някакъв непознат, ти ще станеш предателка на самата себе си, тогава ще разбереш каква мъка е да си страхливка.

— Остави ме на мира. Направила съм своя избор. Няма да тръгна с теб за Пекин. Не искам да бягам от живота, за да се спася от действителността. Остани тук! В Китай ще избухне война. Никой няма да се отърве от нейните ужаси.

— Говориш като омъжена жена. Да не би баща ти да ти е промил мозъка?

— Размислих. Искам да имам мъж в живота си. Това е единственото ми желание.

— Хуан, днес си много странна.

— Романите ме бяха покварили. Страстта е само химера, измислена от писателите. Защо да мечтая за свобода, ако тя не води към любовта? След като любовта не съществува, съгласна съм да стана пленница на живота. Искам моето страдание да бъде възмездено от удоволствието да имам рокли, накити и прости радости.

— Да не си паднала върху главата? Какви глупости дрънкаш?

Минава доста време преди Хуан да ми отговори. Перото ѝ заскърцва върху хартията.

— Никога не съм споделяла с теб. Преди две години се запознах с един банкер. Вчера станах негова любовница. След малко ще дойде да ме вземе от училище и ще ме настани в една от своите къщи. Ще даде голяма сума пари на баща ми и старецът няма повече да се появи.

Питам се коя от нас двете е по-луда.

Звънецът прекъсва нашата кореспонденция. Прибирам нещата си в чантата. Без да кажа нищо на Хуан, излизам от стаята.

Тя ме спира на улицата.

— Ти се срамуваш за мен!

Клатя глава и отминавам с широки крачки. Хуан се хвърля по стъпките ми:

— Моля те. Не ме изоставяй! Не заминавай за Пекин! Имам предчувствие, че там те очаква голямо нещастие. Закълни ми се, че няма вече да се виждаш с Дзин. Закълни ми се, че оставаш! Ще предупредя родителите ти. Те ще те заключат...

Блъскам я. Тя полита и пада. Веднага съжалявам за постъпката си, но не мога да ѝ подам ръка и побягвам.

Учудена, че ме вижда, Орхидея дава израз на голямата си радост. Мигом съблича роклята си и сваля моята униформа. Оставям се на нейните грижи. Голотата ѝ ме възбужда. Прониквам в нея. Насладата, която изпитвам, е тъй хаотична, както и отминалата първа половина от деня. Манджурката креци и от виковете ѝ получавам мигрена. Внезапно тя освобождава ръцете си и се опитва да ме отблъсне. Аз се отделям от нея едва след като свършвам. Тя се гърчи в леглото, прикрива се между краката с две ръце. Стенанията ѝ ме изкарват от кожата ми. Тази ненормалница пак ме ревнува!

Изпивам чаша чай и сядам на един стол. Тъй като тя продължава да хленчи, грижливо се измивам, обличам се и се каня да си ходя.

— Махни се! — провиква се тя с отпаднал глас. — Върви си и повече не идвай при мен.

Отправлям се към вратата. Тогава тя се втурва и облива със сълзи ботушите ми:

— Прости ми. Не ме оставяй...

Отмествам я с крак.

На път за Площада на Хилядите ветрове си давам сметка, че съм най-жалкият човек на света. Нещо у мен се е пречупило. Изпадам в същото състояние, в което се намирах като дете след земетресението: празнота, обърканост, непрекъснато бучене. Разумът ми подсказва да не се появявам вече пред игралната маса. Ала краката сами ме водят натам. Опитвам се да избегна гибелта, а сам се отправям към катастрофата.

Китайката вече е там, облечена в нова рокля. Високата твърда яка, пристегнатата с две малки копчета, придава на лицето ѝ трагично достойнство. Сърцето ми бие до пръсване. Лицето ми пламти. С вперени в пуловете очи се покланям и сядам.

Върху игралната дъска като сред бурен океан се блъскат и се преследват черни и бели вълни. В близост до четирите бряга те

отстъпват, преобръщат се и се устремяват към небето. Накрая се удрят една в друга и се смесват безвъзвратно.

Както обикновено тя не продумва. Нейното мълчание, това неизбродно тайнство на жените, спира дъха ми. Какво ли си мисли? Защо не ми казва нищо? Разправят, че жените нямали памет. Дали вече ме е забравила?

Няма съмнение, че снощи, на връщане не събрах смелост да я прегърна. Тя очакваше от мен любовта, с която един китаец дарява една китайка. Как да разтворя сърцето си за нея, без да изменя на родината? Как да ѝ кажа, че ни разделя едно огледало, че се въртим в кръг в два враждебни един на друг свята?

Нейните пулове отново са подели своя устрем. Ходовете ѝ са все по-бързи и по-бързи. Уловките ѝ все повече. Каква майсторка!

Ненадейно нейният ритъм се забавя.

Всеки пул е стъпало към дълбините на душата. Привързах се към играта го заради нейните лабиринти.

Пулът променя позицията си при постепенното преместване на останалите. Тяхната все по-сложна връзка се преобразува и никога не съответства напълно на предварителния замисъл. Го не се поддава на изчисления и предизвиква въображението. Непредвидимо като алхимията на облаците, всяко ново съотношение представлява предателство. Тази игра не знае покой, непрекъснато държи нащрек, кара те да се стремиш към все по-голяма ловкост, по-голяма свобода, но също и към студената, убийствена точност. Го е игра на измамата. Обкръжаваш противника с химери в името на едничката истина, наречена смърт.

Вместо да се върна у дома, където ме чака мама, за да ме заведе на лекар, аз решавам да не се преклоня пред волята ѝ.

Сега съм тук, пред дъската и пред моя непознат.

С донякъде демодираната си туника, шапката и очилата, той прилича на съвсем обикновен човек. Ала в него има нещо, което издава, че е различен от другите. Макар да е гладко избръснат, обилното окосмяване придава на загорелите му бузи синкав оттенък. Между черните гъсти клепки блестят два диаманта. Под очите му има тъмни сенки. Спомням си, че очите на Мин бяха такива, след като се бе любил с мен.

Смутено отклонявам поглед. На Площада на Хилядите ветрове масите са празни, играчите са си тръгнали. Припомням си безбройните партии го, в които съм участвала. Непознати лица се преливат в маската, която си е сложил моят противник. Той притежава благородството на мъжете, които предпочитат меандрите на духа пред грубостта на живота.

Да замина с Дзин би означавало да му поверя новото си битие. Само че той вече не ме привлича. Някога мрачното му лице предизвикваше трепет в моето въображение. Ревността му ме

опияняваше. Върховете на пръстите ми пазеха спомена за гладката му, стегната кожа в деня, когато ме бе откарал със своя велосипед. Днес той е обикновен просяк, който ми досажда.

Неискреното вълшебство, което свързваше Мин, Дзин и мене, си е отишло. Била съм заслепена от един двойствен герой. Без Мин Дзин вече не представлява нищо. Мин не би имал значение без Дзин. Любовта на един оцелял би ме задушавана с тежестта си. Как да му обясня, че между нас е останала единствено носталгията по едно прекършено щастие и топлото състрадание?

Ако пък не замина още днес с него, мама ще ме завлече на доктор. Те ще разкрият тайната на моето неразположение. Хуан предпочете да се продаде. Аз не искам да я виждам богато облечена, с приветлива усмивка на лицето. Мин е мъртъв, а Дзин завинаги смазан. Този град е същинско гробище. Защо да оставам в него? Какво ме задържа?

Моят противник се покланя пред мен и промълвя:

— Простете ми, но трябва да вървя. Можем ли да се видим утре?

Това тъй просто изречение ме потриса. Го ми даде възможност да преодоля болката. Ход след ход, аз се завърнах към живота. Да прекъсна играта сега, би означавало да изменя на единствения човек, който ми остана верен.

Нощта се спуска и ми припомня за съществуването на казармата и за уговорената среща с капитан Накамура. Китайката продължава да играе в тъмното. Вече закъснявам. Ала перспективата да остана насаме с нея под звездното небе ме изпълва с безгрижие. Съжалявам, капитане, ще се наложи да почакате.

Най-сетне чувството за дисциплина взема връх и решавам да си ходя. Тя ме възпира:

— Почакайте, ако обичате.

После бавно свежда поглед. Клепките ѝ потрепват. Следвайки ритъма на дишането ѝ, луничките ѝ като нощни пеперуди сякаш потрепват с криле.

— Сега сме сами — казва ми тя. — Никой, освен вятъра не ни чува. Затварям очи и съм с вас в нощта. Осмелявам се да ви задам един въпрос, което никога не бих направила с отворени очи. Кажете ми кой сте вие?

От въпроса на китайката кръвта започва да пулсира в слепоочията ми. Струва ми се, че съм чакал безкрайно дълго това избавление. Дали е разкрила тайната ми? Може би просто иска да научи името ми и да ме опознае? Задушавам се от вълнение и не знам какво да отговоря.

— Никога не съм се питала кой е моят противник — продължава тя. — Мъжете, седели на вашето място, се сливаха и единствено фигурите на го се отличаваха една от друга. Вчера на онзи хълм ви видях за пръв път. През вашите очи съзрях родната ви страна: върху покрита с вечни снегове земя горят дървеса и вятърът раздухва пламъците. Силата на снега и на пламъка е направила от вас странстващ вълшебник. Вие лекувате хората, като притискате ръцете им във вашите. Карате ги да забравят студа, глада, болестите и войната.

Притварям очи. Намирам се в тялото на китайката и в същото време толкова далеч от нея.

Пронизва ме остра болка. Аз не заслужавам тази любов. Аз съм шпионин, убиец!

Тя замълчава. Сред тишината изгрява луна. Чувам скърцането на дърветата и собствения си леден глас:

— Лъжете се, госпожице, аз съм просто странник, примамен от вашия ум. Приличам на всички онези мъже, които са се явили пред вашата маса, за да изчезнат един ден. Простете ми, че вчера следобед се забравих. Обещавам ви, това е за първи и ще бъде за последен път. Аз ви уважавам, госпожице. Забравете онова, което току-що казахте. Прекалено сте млада, за да съдите за непознатите.

Подигравателният ѝ смях ме изненадва.

— В началото на нашата партия начинът, по който играете го, ми се стори странен. Той така силно ме озадачи, че реших да проникна във вашата мисъл. С помощта на листа, върху който отбелязвах позициите, аз ви мамех. Докато рикшата ме откарваше към къщи, аз го четях и препрочитах. Правех го не за да ви победя, просто исках да ви открия. Вселих се в душата ви, достигнах неподозирани за самия вас кътчета, превърнах се в самия вас и осъзнах, че вие не сте съвсем себе си.

Въздъхвам. Още преди няколко дни бях отгатнал това, което тя ми признаваше. От този момент победата сама по себе си престана да бъде от значение. Играта се превърна в повод за нова среща с противника, измама, която оправдава моята слабост.

Тя е права. Аз не съм способен да бъда себе си. Не представлявам нищо друго, освен наслагдащи се маски.

— Сега, когато ви е известна моята подлост, можете да прекратите играта. Можете да ме презирате, да не искате да ме видите повече. Можете също така да ме предизвикате на нова партия. Вие решавате.

— Аз ли?

— Ще постъпя така, както вие искате.

Смаян, отварям очи. Девојката ме гледа настоятелно и тревожните ѝ очи ми напомнят Светлина, когато ме канеше да отнема нейната девственост.

Облива ме гореща вълна. Едва дишам.

— Скоро заминавам за Вътрешен Китай, не можете да разчитате на мен.

Гласът ѝ трепери:

— Аз също, трябва да напусна този град. Искам да замина за Пекин. Помогнете ми!

Налага се да взема решение. Тя иска от мен да се опълча срещу неизбежното. И при това са достатъчни няколко прости жеста. Да се пресегна, да взема ръцете ѝ в моите и да я привлека към себе си. След това ще заминем заедно.

Не зная колко време мина, откакто седя застинал на пейката. Нощта е толкова тъмна, че ослепявам. Този мрак заличава срама и приканва към безумие, но аз така и нямам смелостта да слея нашите съдби.

Чувам гласа си. Той е груб и дрезгав. Интонацията на думите разкъсва гърдите ми:

— Простете ми. Не мога.

Измина доста време преди да чуя шумоленето на роклята ѝ: тя става и си тръгва.

Необичайно е да оглеждаш стаята си и да се питаш кои са най-ценните вещи в твоя живот. На шестнадесет години съм и притежавам четчици, хартия, първокачествен туш, все подаръци от баба. Всяка година моите родители ми шиеха по четири рокли. Притежавам също така палта, наметки, маншони, обувки с бродерия и от лачена кожа, гривни, обеци, брошки, огърлици. Имам ученически униформи, спортни костюми, кутии за моливи, писалки и гуми. Имам играчки, марионетки, театър на сенките, порцеланови фигурки на животни, за които плачех, когато изгубех някоя; книги, които бих искала да положат в гроба ми.

Има инкрустирани със седеф ценни мебели, параван от бродирана коприна, старинно легло, покрито с кувертюра, бонзай, подарък от братовчеда Лу. Има огледала, кутии за ръкоделие, калиграфии на предците. Има куки за плетене, цветни конци, кутии с чай, чаши, върху които са отпечатани моите устни, чаршафи, пропити с моята миризма, възглавници, приютявали мислите ми. Тук са и рамките на прозорците, на които съм се облягала, растенията в градината, които съм галила с поглед.

Лунна перла идва да ми съобщи, че вечерята е сервирана. Сестра ми е отслабнала. Лицето ѝ е станало съвсем безизразно. Моля я да остане за малко в стаята ми. Без да каже нищо, тя сяда пред тоалетката и от очите ѝ рукват сълзи.

Последната ми вечеря у дома е изпълнена с лоши предзнаменования. Всички мълчат. Родителите ми се хранят, без да се погледнат. Положението на Лунна перла ги кара да се чувстват виновни. В смущението си готвачката изпуска чифт пръчици. Шумът стряска сестра ми и тя отново се разплаква. Хълцането ѝ ми дава възможност да си представя какви ще бъдат вечерите след моето заминаване: скръбната трапеза, върху която ще продължават да поставят моя прибор, тъй като се смята, че това карало отсъстващите

да се завърнат у дома; блюдата, до които никой не се докосва; мълчанието на моите родители; сестра ми, обляна в сълзи.

Пъхам в чантата си няколко скъпоценности за продан, две рокли и памук за кръвотечението между краката ми, което все още не е спряло. Поставям върху масата двете гърненца с пулове. Искам да взема със себе си един бял и един черен. После решавам да не се оставям да ме разчувстват спомените.

Завръщам се на Площада на Хилядите ветрове.

Вече почти не се храня. Подлагам тялото си на изключително тежко изпитание, но въпреки това то устоява на изтощението. От много дни не е капнала нито капка дъжд и бронзовото слънце замъглява ума ми. Любовта ми се е превърнала в животинско желание. Понякога през дългите безсънни нощи ми се струва, че докосвам кожата ѝ, като някой умиращ от жажда, който си въобразява, че пие вода... Пред очите ми непрекъснато се явяват очертанията на лицето ѝ, на шията, раменете, ръцете, представям си гърдите ѝ, хълбоците, задника, разтворените ѝ бедра. Рисувам във въображението си безброй пози, една от друга по-диви. Галя се, ала членът ми нехае за желанията ми. Той отказва да ми дари наслада, да уталожить моето страдание.

Скоро натрапчивите нощни видения започват да ме спохождат и през деня. По време на кросовете непрекъснато съм възбуден. Когато крещя команди на войниците, гласът ми пресеква. Раната, която чувствам в гърлото си, ме отпраща към насладите, които китайката би могла да ми даде. Тя е толкова тясна, че ще строши моя член, и тази болка ще бъде най-върховният екстаз, който някога съм познал.

Една сутрин така и не успявам да намеря покой и отивам на Площада на Хилядите ветрове както съм с униформата. Силният вятър брули дърветата и те стенат. Сякаш безброй въздушни течения са си дали среща тук в очакване на изгрева.

Появява се първият играч, който носи в ръка клетка с птици. Още докато бърше масата и поставя гърненцата с пулове, към него се приближава друг и сяда срещу него.

Сърцето ми се свива.

Вечерта, след като се напивам заедно с капитана, потропвам на вратата на Орхидея. Тя вече е забравила упреците си и след секунда е свалила роклята си. От много време не съм докосвал жена. В нейната голота съзирам голотата на китайката и се изпразвам в нея, както се изстрелва патрон.

Бродя по улиците с надеждата да я срещна случайно. Сега този малък град ми се струва огромен. Обезсърчен, прекрачвам прага на друг бардак. Нито едно от преминаващите пред мен момичета не ми харесва. Качвам се в стаята на Божур, чиято усмивка разкрива златен зъб. Тялото ѝ е тлъсто и бяло. Надава обилие от крясъци.

Към четири часа сутринта една бяла рускиня се съгласява да я яздя и да я шибам с колан. Токата остава върху кожата ѝ лилави следи.

Развиделява се. Започва нов ден, подобен на всички останали. Разтърсвам един водач на рикша, който дреме. Той ме откарва в подножието на Хълма на Седемте руини. Горе, обвито в пурпурни лъчи, дървото, под което тя бе легнала, си остава вярно на моята памет. Останалата част от пейзажа е изгубила своята поетичност. По средата на поляната високите треви са започнали да съхнат.

В казармата вече не мога да насърчавам моите войници, не ме свърта нито прав, нито седнал. Мисълта ми е другаде, никъде.

Тази нощ ме събуждат пронизителни свирки. Отварям очи. Настъпва часът на моето избавление.

На перона локомотивът бълва облаци пара. Блъскам моите войници и им крещя да побързат. Качвам се и дръпвам след себе си вратата на вагона. Изведнъж се сещам, че съм забравил да кажа сбогом на капитан Накамура.

Пекин, град на прахоляка.

Дзин се завръща с вестници под мишница. С всеки изминал ден лицето му става все по-мрачно. Преговорите с японската армия са се провалили. Войната е близко. Централното правителство на Чан Кайши призовава китайския народ да оказва съпротива на чуждото нашествие. По улиците е започнало преселение. Хиляди пекинци с вързопи на гръб се точат на юг.

Откакто сме пристигнали, Дзин ми забранява да напускам хотела. Когато е тук, нямам желание да ставам. Той се упреква, че ме е увлякъл към смъртта, и това чувство за вина го прави раздражителен. Става непоносим. От ден на ден все повече погрознява. Косите му са прекалено дълги. Гризе ноктите си. Когато яде, се цапа.

Увита в бял като погребален саван чаршаф, се карам с него за всякакви дреболии: юфката в купичката е изстинала, чайт е прекалено горчив, комарите хапят. Жегата ме кара непрекъснато да сипя върху му всевъзможни оплаквания. В повечето случаи той ми отвърща с презрително мълчание. Понякога се нервира. Когато е ядосан, лицето му става червено, тялото му трепери, той се хвърля върху ми и се опитва да ме удуши.

Аз крещя:

— Хайде, убий ме! Както уби приятелите си!

Лицето му се изкривява в усмивка. Виждам как в очите му преминава призракт на Мин.

Накрая му давам адреса на моя братовчед и искам да ме заведе при него. Отначало Дзин се сърди. Но когато му казвам, че Лу е женен, той весело се отправя да го дири.

Когато излиза, аз най-сетне си отдъхвам.

Без Дзин стаята става просторна и светла. Ставам, измивам лицето си, сетне сресвам косите си пред отворения прозорец.

Хотелът ни в Пекин е едноетажен. Стаите са разположени около квадратен вътрешен двор, по средата на който се издига хинапово

дърво. Отвъд стената, на улицата, деца бърбят на чисто пекинско наречие. Дебна да чуя в гласовете им интонацията на играча на го. Неговият говор е малко по-различен. Вместо да произнася гърлено някои звуци, той ги смекчава с устни. Отново виждам двама ни на Хълма на Седемте руини, където той бдя над съня ми. На Площада на Хилядите ветрове понякога разтваряше ветрилото си. Не го правеше, за да се освежи. Накланяше го така, че да насочва вятъра към моето лице. При спомена за това сърцето ми се свива. Така и не можах да разбера смисъла на неговия отказ. Защо хората, успели да разпознаят щастиято, искат да избягат от него?

В небето преминават самолети, сетне чувам глух тътен. По улиците хората крещат, че японците заплашвали да разрушат града.

Въздухът в Пекин е по-сух, отколкото в нашите манджурски градове. Под бялото слънце всичко блести, трепти, искри, сетне изгасва сред сива пепел.

Едва съм станала и вече ми се спи. Пекин, градът на моите предци, е сън, от който не мога да се събудя.

Връщам се в леглото и задрямвам. Явяват ми се лицата на моите родители, върху които се чете упрек. Сетне бавно се отправям към Площада на Хилядите ветрове, при масата за игра. Колко щастлива се чувствам, докато държа между пръстите си леденостудените пулове. Пред мен е непознатият, като излъчваща спокойствие статуя. Нашата игра продължава. Той е поел по криволичещ път към Чистата земя.

Нощем Дзин се вслушва в тътена на сраженията. Заспива, облегал гръб о стената. Внезапно ме събуждат неговите викове на ужас. Прикрил с ръце главата си, той се мята като обсебен от зъл дух. Скачам от леглото и го притискам в обятията си. Как да го изоставя?

На разсъмване той ме разтърсва. Взел е решение: по-добре да загинем под бомбите, отивайки на юг, отколкото да чакаме тук клането. Съжалявам, че съм последвала поривите си. Стремях се към свободата, а се оказах пленница на Дзин.

— Трябва да говоря с братовчед си. Той е единственият ми роднина тук. Продължавай да го издирваш. Нека го намерим. Ще заминем заедно с него.

В погледа на Дзин се чете злоба.

— Преди малко те излъгах, когато ти казах, че се е преместил. Видях жена му. Тя почти се е побъркала. Лу я е изоставил. Записал се е

във войската. Може вече да е убит.

— Лъжеш! Дай ми адреса на братовчед ми.

— Ето, вземи го, сама ще се убедиш.

Зная, че Дзин казва истината. Отчаяно крещя:

— Искам да се върна в Манджурия. Пътищата ни се разделят. Ще се прибера у дома, ще продължа да играя го.

— Твърде късно. Вече няма транспорт. Всички влакове са реквизирани от японската армия. Нямах избор. Трябва да ме последваш.

— Ти ревнуваш от Мин. Ти ме откъсна от моя град, за да го заличиш от паметта ми.

— Мин спа с теб само за удоволствие. Не забравяй, че Тан бе негова сестра, негова учителка и негова съпруга!

Дзин си въобразява, че ще ме уязви, но аз избухвам в смях.

— Заблуждаваш се. С Мин е свършено! Аз изкопах гроб в сърцето си и го зарових там. Впрочем, никога не съм го обичала. Бяхме красиви. Тази красота ме ласкаеше. Харесваше ми да ви гледам двамата как ревнувате. Сега си давам сметка, че е било просто суетност. Чуваш ли, суетността да стана жена.

Лицето на Дзин потъмнява и става почти черно. Той вперва в мен леден поглед.

— Ти си се подиграла с чувствата ми, но аз ти прощавам. Тялото ти е омърсено и никой няма да се ожени за една жена, изгубила своята девственост. На този свят аз единствен те обичам и приемам жената, омърсена от моя най-добър приятел! Ти имаш само мен! Ти си моя!

Мин ми бе казал, че моето тяло му принадлежи. Бе искал моето тяло само за себе си, отдавайки се на друга жена. Без съмнение Дзин е като него. От вълнение очите ми се просълзяват:

— Има друг мъж, който ме обича, и сега осъзнавам, че без да знам, и аз съм го обичала. Връщам се в Хиляди ветрове заради него. Той ме чака.

— Лъжкия. Кой е той? Откъде се е взел? Би ли ми казала името му, ако обичаш? Кажи ми го.

Внезапно си давам сметка, че аз дори не зная името му. Не зная нищо за него, с изключение на душата му.

Като вижда колебанието ми, Дзин се успокоява. Той ме прегръща. Аз му удрям плесница, но той все пак успява да допре устни

до челото ми:

— Ела с мен! Не се прави на дете. В Нанкин ще започнем нов живот.

Вдигат се рояци мухи.

Из равнината зяят огромни кратери, изровени от снарядите. Нивите са опустошени. Навсякъде се виждат трупове. Някои все още гледат с восъчнобледи лица и раззинати уста. Други представляват само купчина плът, размесена с кал.

Нашата част прекосява бавно това грамадно гробище. Научавам, че, попаднали в обкръжение, войниците са се били с врага до последния човек. От слънцето ми се повдига. Сега си давам сметка, че в Манджурия нашата борба с терористите е била просто игра на криеница. До този момент не съм имал представа за обхвата и за зверството на войната.

Сред едно изоставено село се натъкваме на вихър от експлозии. Хвърлям се на земята. Дъжд от куршуми шиба побелялата от сушата земя. След кратка престрелка установяваме, че войската, която ни напада, е съставена само от неколцина смелчаци, останали тук, за да забавят нашето настъпление. Тръбата свири атака. Китайците се разбягват като зайци по време на състезание по ловна стрелба. Прицелвам се в най-бързия от тях и тъкмо преди той да достигне края на гората, натискам спусъка. Той рухва до едно дърво.

По обед ново яростно нападение. Обезумели от отчаяние, китайците освирепяват. Залягам на един склон. Земята под мен пари. Усецам мирис, който ми напомня девойката, която играеше го. Пред мен войник, улучен от куршум в гърба, се търкулва на земята и крещи. Познавам един от моите хора, този, към когото съм най-привързан. Наскоро празнувахме деветнадесетия му рожден ден.

Държах да погребем това момче след сражението. Получава се обаче заповед за настъпление и аз трябва да оставя тялото му на грижите на полка, който идва след нас. Неравенството ни следва дори отвъд смъртта. Най-щастливите биват изгаряни на самото бойно поле, останалите ги захвърлят в някоя яма. Най-злочестите попадат в ръцете на китайците, които им режат главите и ги разнасят на върха на пика.

Този първи ден война е един дълъг сън. Нищо не може да ме трогне, нито свирепите схватки, нито изтощителните преходи, нито смъртта на моите войници. Странствам в един затворен свят, където животът и смъртта са за мен еднакво достойни за презрение. За пръв път участва на военния престава да предизвиква у мен възторг: ние следваме съдбата си така, както съомгата се изкачва по течението на реката. В това действие няма нито красота, нито величие.

Когато вечерта майорът ме вижда мрачен и умислен, решава, че съм слънчасал. Позволявам на войниците да поставят върху челото ми студена кърпа. Лежа върху наръч слама и гледам към тавана на реквизираната колиба. Отвращавам се от самия себе си.

На разсъмване ни събужда свирене на куршуми и взривове. Отвърщаме с гранати. В действие влизат картечниците. Ненадейно посред врявата, дочуваме тръба, която свири атака.

Войсковата част, която ни е нападнала, се оказва японска. Това недоразумение струва живота на неколцина войници.

Лагерният огън пращи.

Дзин хърка.

Край мен стотици бежанци също са потънали в сън. По време на преселение хората приличат на стада елени, които бягат от сушата. И те като тях са измършавели, болни. Сънят им е толкова тежък, колкото и тревогата.

Изваждам от чантата ножици и подстригвам косите си толкова късо, колкото ми стигат силите. Поставям двете си плитки, привързани с панделка, до Дзин, прекрачвам десетина тела и се устремявам в нощта.

В гората свалям роклята и обличам откраднати дрехи на Дзин.

Оттатък дърветата зората огрява долината на Пекин. Вървя по посока, обратна на бежанците, потеглили още на разсъмване. Жените са натоварени с вързопи и влачат с една ръка децата, а с другата някоя коза. Чува се плач на пеленачета. Мъжете носят на гръб своите старци, други, с повече късмет, са ги настанили в рикши. Някаква почти стогодишна старица, стиска в ръце кокошка. Краката ѝ са бинтовани и тя се олюлява на всяка крачка.

Откакто сме избягали от Пекин тези сцени, наблюдавани всеки ден, ми късат сърцето. Не съжалявам, че последвах Дзин в неговите странствания. Благодарение на него познах силата на един прогонен от земята си народ. Неудържимостта на този поход на юг е мълчалив протест срещу смъртта. Тези мъже и жени образуват вълна, в която се смесват омраза и надежда. Занапред тази ярост няма да ме напусне до края на моята самота.

Също като тях, аз се стремя към живота. Искам да се завърна в Манджурия, за да намеря отново там моя дом и масата за игра. На Площада на Хилядите ветрове ще чакам непознатия играч. Зная, че той ще дойде при мен някой следобед, както първия път.

По обяд сядам под едно дърво и се храня с трошите на един хляб от преди три дни. Бученето на самолетите, грохотът на далечните

взривове контрастират с тишината, в която множеството следва своя път.

Сред тази човешка река се мяркат първите китайски войници. С кървавите си униформи и опушените лица те ми напомнят военните, които през 1931 година нахлуха в нашата къща, след като бяха избягали от японците: в очите им се четат изтощението и суровостта на хора, изоставили другарите си в касапницата.

— Пекин падна! Спасявайте се по-бързо.

— Японците идват! Дяволите идват!

Надигат се викове и плач. Внезапно съзирам Дзин, който тича накуцвайки в посока, обратна на човешкия поток. Скривам се зад едно дърво. Той преминава на пет крачки от мен, като разпитва някаква жена дали е видяла едно дребничко и бледо момиче с късо подстригани като на момче коси. Гласът му е отпаднал. С моите плитки в ръка той плюе на земята и ругаейки, вика името ми.

Крясъците му ме изпълват с мъка: Ти си чудовище, след като ме караш да страдам така, мен, който се завърнах от ада!

Най-сетне се отдалечава. Внезапно самолетът, който от известно време кръжи над нас, пуска бомба, след това втора. Взривовете ме събарят на земята. Изгубвам съзнание. Когато се свестявам, виждам, че тълпата се разпръсва във всички посоки като върволица мравки, изплашени от стъпките на минавач.

Изправям се. Ръката ми кърви. Бученето в небето става все по-силно. Приближават още самолети! Втурвам се сред някаква ливада.

Японците бомбардират пътя. Щурам се из полето, без да зная къде да се скрия. Главата ми се върти. Ръката ми натезжава. Кога най-сетне ще се събудя от този кошмар?

На смрачаване зървам на хоризонта село. Ускорявам крачка.

Там цари странна тишина. В тъмнината вратите зяпат разтворени, изпотрошени мебели препречват улиците. По-нататък откривам трупове: четирима селяни, пронизани с щикове. В къщите няма жива душа, няма нито зрънце ориз, нито сламка в пещите. След клането японската армия е ограбила всичко.

Вече нямам сили да продължавам нататък. Влизам в една празна колиба. Спомням си за една древна рецепта, описана от майка ми, посипвам раната си със студена пепел, а след това я превързвам с

парче плат, отпрано от ризата. Сгушвам се до загасналото огнище и избухвам в ридания.

Призори се събуждам от страшен трясък. Чувам мъжки гласове, които крещят на непознат език.

Отварям очи.

Войници са насочили срещу мен оръжията си.

Пекин е завзет.

Получаваме заповед да започнем претърсване на околността и да заловим шпионите и ранените китайски войници. Всички те трябва да бъдат екзекутирани.

Тази сутрин моите хора откриват някакъв съмнителен човек. Завързват му ръцете и го завличат по средата на селото.

Оказва се, че това е млад шпионин с разчорлена коса, ранен в ръката. Твърде широката за него студентска униформа виси на тялото му. Той упорито стои с наведена шава и нагло мълчи.

Войниците зареждат пушките.

Лейтенант Хаяши, който заедно с мен ръководи операцията, махва с ръка и ги спира. Той измъква сабята си и ми казва:

— Вие все се хвалите с вашата фамилна сабя от XVI век. Моята е изкована сто години по-късно. Ала прозвището ѝ е „косачка на глави“. Сега ще ви направя показно.

Възбудени от предстоящото зрелище, войниците цъкат с език и си подвикват.

Хаяши заема позата на самурай, научена от древни рисунки: разтворени крака, подгънати колене и вдигната над главата сабя.

Пленникът бавно изправя глава.

Завива ми се свят.

— Почакайте!

Втурвам се към младежа и избърсвам черното му от кал и пушек лице. Откривам луничките във форма на сълзи.

— Не ме докосвайте — изпищява тя.

— Това е жена — възкликва Хаяши и прибира сабята в ножницата.

Той ме блъсва, събаря пленника на земята и пъхва ръка в панталона му.

Сърцето ми се свива. Това е тя! Какво прави тук, в това село? Кога е напуснала Манджурия?

— Жена е! — потвърждава възбудено Хаяши.

Девојката се дърпа и пронизително пици. Той я удря два пъти през лицето, сваля обувката ѝ и смъква панталона. Сетне разкопчава своя колан. Привлечени неудържимо, войниците оформят кръг около него.

— Дръпнете се! Всеки по реда си! — нарежда той.

— Глупаци!

Аз се хвърлям върху лейтенанта. Той обръща към мен разяреното си лице. Като вижда пистолета, насочен към челото му, избухва в сърдечен смях:

— Добре де, вие ще се възползвате пръв. В крайна сметка тя си е ваше откритие.

Не му отвърщам нищо. Той си мисли, че е разбрал, и ми шепне на ухото:

— За пръв път ви е, нали? Ако се стеснявате да го направите пред другите, вървете в ей онзи храм, аз ще пазя на вратата.

Хаяши ме завежда в храма, който се намира срещу нас. Двама войници донасят момичето и го хвърлят на земята. После затварят вратата, хихикайки.

Тя трепери с цялото си тяло. Свалям куртката си и покривам голите ѝ крака.

— Не се бойте — казвам ѝ аз на китайски.

Гласът ми я хвърля в смут. Тя разтваря широко очи и ме оглежда. Силна мъка изкривява чертите ѝ. Внезапно плюе върху мен, хвърля се на земята и се разридава:

— Убий ме! Убий ме!

Хаяши чука по вратата, чувам го да се киска:

— Побързайте, лейтенант. Войниците ми вече не издържат!

Прегръщам моята китайка. Тя ме ухапва по рамото. Въпреки болката долепам буза до нейната. От очите ми потичат сълзи. Шепна ѝ:

— Прости ми, прости ми...

Тя ми отвърща с истеричен писък:

— Убий ме, моля те. Убий ме! Не ме оставяй жива!

От другата страна на вратата Хаяши се провиква:

— Много се бавите, лейтенант. Побързайте. Не бъдете егоист.

Хващам пистолета и го опирам в слепоочието на китайката, която вдига глава. В очите ѝ вече няма страх. Сега в тях виждам

безразличието, с което се отнасяше към един непознат.

Потръпвам и притискам още по-силно оръжието:

— Познахте ли ме?

Тя притваря очи.

— Зная, че ме мразите, зная, че няма да ми простите. Сега не ме е грижа за вашето презрение. Ще убия вас и след това ще убия себе си. Заради вас се отказвам от тази война, предавам родината си. Заради вас ставам един недостоеен син, потомък, който петни своите предци. Името ми никога няма да се появи в храма на героите. Ще бъда прокълнат.

Покривам девойката с целувки. По бузите ѝ текат сълзи. Тя вече не се бори.

Земята потреперва от удари с приклад.

— Свършихте ли, лейтенант? Броя до три и влизам. Едно...

Вече нямам време да я запitam защо е напуснала родния край, защо е остригала прекрасните си коси. Имам към нея безброй въпроси, но няма да изрека нито един. Така и не се осмелих да ѝ кажа любовни слова.

— Две...

Прошепвам на ухото ѝ:

— Не се бойте. Ще ви последвам. Ще ви закрилям в мрака.

Тя отваря очи и ги вперва в мен:

— Името ми е Нощна песен.

Ала аз вече съм натиснал спусъка. Черните ѝ зеници потрепват и се разширяват. От слепоочията ѝ бликва кръв. С широко отворени очи тя пада по гръб.

Вратата се разтваря. Чувам зад себе си стъпки. Със съжаление се сещам, че дори няма да имам време да разпоря корема си като истински самурай.

Пъхвам опръсканото с кръв оръжие в устата си.

Грохот, това е земетресението.

Падам върху момичето, което играеше го. Лицето ѝ ми се струва по-розово от преди. Тя се усмихва. Зная, че ще продължим нашата партия там, горе.

За да мога да виждам моята любима, се опитвам да държа очите си отворени.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.